

alella

Núm. 386
Agost-octubre 2023
any 63

4,50 €

40 ANYS DIABLES DEL V D'ALELLA

Entrevista amb
Esteve Garcia-Ossorio,
cap de l'oposició

Converses amb Fina Maymó,
que acaba de publicar el seu
primer llibre

Recull de fotos de
la Festa Major i la
Festa de la Verema

RENTAT ALELLA

**TREN DE RENTAT SUAU,
AMB RASPALLS TÈXTILS.**

**11 BOXES DE RENTAT A PRESSIÓ
AMB AIGUA CALENTA, CERA
ESPECIAL AMB TEFLÓ I ESBANDIT
AMB AIGUA OSMOTITZADA.**

**PAGAMENT AMB TARGETA DE CRÈDIT
AL TÚNEL DE RENTAT, ALS BOXES
I ALS ASPIRADORS.**

**NOUS PROGRAMES DE RENTAT AMB ESCUMA
XXL CHRIST BUBBLE GUN FOAM.**

22 ASPIRADORS I D'ALTRES COMPLEMENTS.

**NOVA MÀQUINA DE NETEJA ESTORES. PRÀCTICA
I RÀPIDA, PER NOMÉS 1 EURO.**

Carretera d'Alella, km. 1
08328 Alella
(Al costat de la gasolinera BP)

Christ
WASH SYSTEMS

CAR WASH

01 Coberta

Il·lustració del jove artista alellenc Enzo Cortez que és també la coberta del còmic que obre el dossier dedicat al 40è aniversari dels Diablers del Vi d'Alella.

05 Cartes al director

07 Del poble

11 Actualitat

- Entrevista amb Esteve Garcia-Ossorio, líder de Per Alella Junts.

19 Què fa...

- Xavi Ruiz.

17 Cultura

- Entrevista a Josefina Maymó, que acaba de publicar el seu primer llibre.

- El moble alellenc dissenyat per Gaudí.
- Les cartes que des d'Alella van arribar a Hollywood.
- Recull d'imatges de la Festa Major.
- Recull d'imatges de la Verema.
- '(umbracle)', un espai poètic entre ombra i tridimensionalitat. Exposició de l'alellenc Ricard Aymar

28 Personatge

- Joan Vilaseca.

31 Dossier

- 40 anys de Diablers del Vi d'Alella.

43 Arrels

- Els inicis dels cors de Clavé a Alella.

47 Solidaritat

- Manifest sobre Gaza.

44 Parla la gent gran

- Rememorem com era l'escola abans, allò que hi vam aprendre i els mestres que hi vam trobar en una nova tertúlia de la gent gran al Casal de Can Gaza.

50 Vitivinícoles

- Elisenda Guiu "Faig molta vida a Alella, compro al petit comerç, mai em perdo la Festa de la Verema i m'hi lliguen molts projectes professionals."

53 Magazín

58 Esports

- Canvi de cicle a l'Alella FS amb Marc Serra com a nou president.

- Breus.

EDITORIAL

La portada i el dossier d'aquest número estan dedicats a commemorar el quarantè aniversari d'un dels col·lectius més dinàmics del nostre poble: els Diablers del Vi d'Alella.

Quan ens referim a la colla de diablers és oportú tornar a referir-nos a un dels trets que acostumem a esmentar quan tenim l'oportunitat d'explicar el fenomen revista *Alella* i la seva longevitat: repassant les pàgines de la publicació, de diferents èpoques, no només llegim allò que passava a Alella, sinó que també són un reflex del que passava a la resta del país.

En aquest sentit, permeteu-me que expliqui dues anècdotes personals que m'ajudaran a expressar allò que vull dir.

Deuria ser a mitjan dècada del 1970 quan un dia vaig veure un cartellet, de la mida d'un foli potser, de color verd, que deia: "Comediants presenten *Catacroc*", amb el dia, l'hora i el teatre on s'esdevindria l'acte, a Premià de Dalt. No sabia qui eren els Comediants ni què podia ser aquest *Catacroc*, però em va cridar l'atenció i vaig engrescar un amic a acompanyar-m'hi. Va ser la primera vegada a la vida que assistia a un espectacle com aquell. Una espècie de festa desfermada, amb música, confeti, pallassos i capgrossos, sense un guió gaire preestablert, on els límits entre l'escenari i el pati de butaques no servien de res i els suposats actors es barrejaven amb el públic en una gran i divertida disbauxa. Potser a algun jove no el sorprendrà això que estic relatant, però en aquell moment, en ple franquisme, aquest trencament de motlles era absolutament innovador.

Passats els anys, no en sabia dir quants, escoltant per la ràdio una entrevista a Joan Font, un dels impulsors de Comediants, va explicar que una vegada van anar a Madrid a representar *Catacroc* i, com solien fer, al final de la representació els artistes van continuar la gresca, amb música, acompanyant el públic fins al carrer. Aleshores, aquell dia, la policia nacional va carregar per dissoldre aquella manifestació de joia a la via pública. No podia ser que la gent ocupés el carrer per manifestar festa i alegria!

Durant dècades el règim nacionalcatòlic de la dictadura del general Franco no va tolerar les manifestacions, ni molt menys la disbauxa i la transgressió.

Així que la recuperació del Carnestoltes i les cercaviles i el naixement de les colles de diablers en tants pobles de Catalunya, entre els quals Alella, es va esdevenir al final dels anys 1970 i al principi del 1980 i va ser un més dels signes que van marcar l'acabament d'una època, el franquisme.

El dossier dedicat als diablers compta amb una historieta gràfica, la primera pàgina de la qual hem emprat per confeccionar la portada, obra del jove col·laborador Enzo Cortez, a qui volem agrair l'esforç.

Amb la publicació d'aquest dossier dedicat als Diablers del Vi d'Alella celebrem la bona salut de la colla, els desitgem molts anys de vida i els felicitem pel quarantè aniversari. Que per molts anys omplin les nits festives d'Alella de foc i fum!

Us recordem també, amics lectors, la resta de variats escrits i articles que componen aquesta edició d'*Alella* que teniu a les mans. Destaquem, potser, l'extensa entrevista amb Esteve Garcia-Ossorio, cap de l'oposició a l'Ajuntament d'Alella, que publiquem després d'haver entrevistat en el número anterior el reelegit nou alcalde d'Alella.

Ramon Ruiz Bruy

Director de la revista *Alella*

BAR - RESTAURANT
VIÑALLONGA Rambla d'Angel Guimerà, 28 - 08328 Alella - Tel. 93 540 01 26

ALELLA PISCINES
C/Àfrica, 3 · Alella · 93 540 57 41
info@alellapiscines.com

**Cuidant la teva piscina...
t'estem cuidant a tu!**

TALLER GRANÉ SC
més de 40 anys al servei de l'automòbil

**Reparació d'automòbil Benzina i Dièsel
Manteniment i Revisions**

- Canvi d'oli
- Bateria
- Frens
- Autodiagnosi
- Filtres
- Amortidors
- Revisió Pre ITV
- Corretja distribució

HORARI:
De dilluns a divendres
de 8.30 a 13.30h
i de 15 a 19h

C/Comas, 12 Tel. 93 540 31 41 tallergrane@gmail.com

Instal·lació

ELECTRICITAT PISCINES POUS
FONTANERIA CLIMATITZACIÓ

C/ÀFRICA, 18 ALELLA TLF: 93 540 40 36

TALLERS ALELLA
Miquel Alcalde i fills, s.c.p.
Treballs de manera en general
Serralleria i de Forja

Carrer del Mig, 17
08328 Alella
(BARCELONA)

Mòbil (Eliás): 627 575 018
Mòbil: 661 727 119
tallersalella@hotmail.com

excavacions ALELLA S.L.

- excavacions per a la construcció
- moviments de terres
- servei de contenidors i sacs

Santa Teresa, 3 · 08328 Alella tel. 93 540 30 09

Xarel·lo

VINS · CAVES · LICORS
I UNA MICA DE TOT
VINS D'ALELLA

Àngel Guimerà · 30
08328 ALELLA · Barcelona

Tel. i fax 93 555 21 41
ferranaymar@ferranaymar.net

ANTENES MARTINEZ

ANTENES DE TV I SATÈLLIT
XARXES DE CABLE ESTRUCTURAT
XARXES DE FIBRA ÒPTICA-EXTENSIONES
CIRCUIT TANCAT DE TV WIFI-LAN-INTERNET
VIDEOVIGILÀNCIA-SEGURETAT
ICT

C/. Àfrica, 16-A
08328 Alella (Barcelona)
Tel. 93 540 16 78 - 669 76 18 81
antenesmartinez@hotmail.com
www.antenesmartinez.cat

TV/Telefonia/Ethernet/Wifi/Seguretat/Smart

LM PINTORS

**Pintura Decorativa,
Façanes, Locals,
habitatges...**

Lluís Martí, pintors
C/ Canonge, 14 (Alella)
Telf. 617 28 86 67 - www.LMpintors.com

Alellai Cabriils centre veterinari

Horari
Dilluns - Divendres
9:30h a 20:00h
Dissabtes
10:00h a 14:00h

935 403 376
Urgències: 619 790 804
info.alella@unavets.com

www.unavets.com/alella/ca
Torrent de Vallbona, 10
08328 Alella, Barcelona

Cartes al director

alella

Revista independent d'informació local

Edita
ASSOCIACIÓ CULTURAL REVISTA ALELLA
 Eduard Serra i Güell, 2
 08328 Alella
 revista.alella@gmail.com
 www.revistaalella.cat

Director: Ramon Ruiz Bruy
Sots-director: Eudald Serra
Redactor en cap: Òscar Pallarès

Redactors:
 Albert Alabau, Ramon Anglada, Judit Bertran,
 Laia de Bobes, Agnès Céspedes, Inés Esteban,
 Cristina Gaggioli, Joan Rosselló, Laura Ruiz,
 Eva Vicens i Pep Vidal

Col·laboradors:
 Marc Ciruela, Comissió de Cooperació d'Alella,
 Enzo Cortez, Quico Lluch, Roger Petra, Jordi Prat
 i Jordi Prats

Publicitat: Òscar Pallarès (Tel. 654 40 40 43)

Subscripcions: Carme Vilaseca
 www.revistaalella.cat/subscripcio

Comptabilitat: Josep Maria Carbó
 i Carme Vilaseca

Correcció: Martí Crespo

Disseny gràfic i maquetació: Josep Puig

Producció: RRB

Impressió: Rotimpress

Dipòsit legal: B-24.950-62
 Col·laboració: 4,50 euros

Amb el suport de:

AJUNTAMENT D'ALELLA

Generalitat de Catalunya
 Departament de la Presidència

La gestió fiscal i comptable de l'Associació
 Cultural Revista Alella compta amb el suport de:

arisval

Premi Tasis-Torrent 1989 de premsa comarcal.
 Fundada l'any 1960 per Eduard Serra i Güell.
 Dirigida per Esteve Riambau i Sauri de 1989 a 1994.

La revista Alella no es responsabilitza necessàriament
 de les opinions que continguin els articles signats.

REVISTA ALELLA
 En català
 des de 1960

ACPC
 Associació Catalana
 de la Premsa Comarcal

ARBRES

M'esgarrifo cada vegada que, venint amb cotxe de Granollers a Alella, pujant cap a Font de Cera veig aquells arbres tan grossos amb una bona part de les arrels penjant al buit sobre la carretera.

No vull ni pensar què podria passar en cas de pluja torrencial, una ventada o una esclavissada que arrossegés la poca terra que els sosté.

No sé de qui és competència, però cal esperar que un arbre caigui sobre algun vehicle, cotxe, bicicleta, moto, etc, i hi hagi una desgràcia?

Montse Donada

SORPRESA A LA POLICIA LOCAL

Ahir a la tarda pujava amb bicicleta pel GR 92, prop de Font de Cera (dins el municipi d'Alella). Vaig veure una furgoneta blanca parada en sentit contrari al marge del camí. Quan vaig passar pel costat vaig veure dos individus tirant bosses d'escombraries plenes (no sé de què). Vaig alenar la marxa amb la intenció de recriminar-los-ho, però els dos homes em van encarar amb la mirada i vaig decidir continuar. Sí que vaig memoritzar la matrícula del vehicle per denunciar-ho posteriorment a la policia (no duia el mòbil a sobre per trucar en aquell moment).

Tan bon punt vaig ser de tornada al poble, vaig anar directament a comissaria sense passar per casa per denunciar els fets. Un agent em va obrir la porta i va passar el següent:

Jo: Hola, vinc a fer una denúncia.

Agent: Té hora?

Jo: No, que vinc a fer una denúncia, no el DNI ni cap altre tràmit.

Agent: Però té hora concertada per fer la denúncia?

Jo: És clar que no, acabo de presenciar un delicte i ho vinc a denunciar.

Finalment no vaig poder fer la denúncia. Per cert: a comissaria, mes enllà dels funcionaris, no hi havia ningú més, ni sent atès ni esperant.

Pau Cusell

REFUGIS CLIMÀTICS

Per fi s'ha acabat l'estiu. O això diuen, perquè la calor continua. Novament hem patit un estiu molt calorós, amb restriccions d'aigua, i els

anys vinents es preveu que les temperatures altes continuaran. A Alella arriba la calor i alguns ciutadans trobem a faltar una piscina municipal descoberta o algun equipament municipal que obri tot l'estiu i que ens permeti suportar millor la calor. Mentre tots els pobles del voltant (Teià, Tiana, Vallromanes, Vilanova...) disposen ja fa anys de piscina municipal descoberta, els alellencs només podem accedir a piscines de clubs privats, amb quotes a preu privatiu. La platja és una opció, però també toca pagar la zona blava, la zona taronja o l'aparcament del port. Al nostre municipi falten refugis climàtics. Esperem que al pròxim PAM el govern municipal hi pensi i la resta de partits polítics facin propostes sobre la qüestió. No tots els alellencs i alellenques tenim piscina privada ni casa a la platja o a la muntanya, però sí que patim tots la calor.

Laura Parra

SERVEI DE TAXI A DEMANDA

El motiu d'aquesta carta és expressar com em vaig sentir d'impotent davant el problema que a l'agost no hi ha hagut servei de taxi a demanda, el qual agraeixo. Però a l'agost, fatal!

Soc una persona que fa poc ha entrat en edat octogenària. Des del desembre que tinc un problema a la cama i he hagut d'anar a curar-me-la al CAP tres vegades per setmana. Val a dir que estic molt agraïda a les infermeres per l'interès i el bon fer. Arriba l'agost: i ara què faig? A l'ajuntament em responen: "El taxi fa vacances". La resposta de Sanitat: "Si l'usuari pot caminar, no fem domicilis". Solució: cop de martell a la cama i problema resolt! Poca broma!

Per fortuna, encara que no ho sembli, hi ha àngels de la guarda i assumpte resolt. Gràcies! Jo no podia anar-hi a peu per la calor ni abonar els 24 trajectes per anar-me a curar la cama i tornar a casa, a la ratlla dels 300 euros.

He exposat tot això per donar a conèixer el fet. I si alguna persona ja ho ha experimentat, en aquest cas crec que n'hem de parlar i demanar que no es repeteixi. No sé si demà em llevaré, però hi haurà algú que ho necessitarà.

Gràcies per l'atenció! I supergràcies a l'angelet de la guarda! Que tingueu sort!

Maria Alvero i Puntí

LA PANSA NEGRA Roger Petra

Ferreteria Alella

C/. Torrent Vallbona, 5 - local 2
08328 ALELLA (Barcelona)
Tel. 935 554 136
ferreteriaalella@cadena88.com

 www.cadena88.com/ferreteriaalella

centre d'Àlia
de psicologia
i logopèdia
d'Àlia

Un equip humà i professional
orientat a l'atenció
d'infants, adolescents i adults

hores concertades

c/ Ribas, 5 Alella - tel. 93.540.89.71 - www.centredalia.cat - centredalia@centredalia.cat

POLLASTRES A L'AST
I MENJAR CASOLÀ
DE QUALITAT
PER EMPORTAR

Riera Principal 58/60 - 08328 Alella
Tel. 93 555 23 18

 restaurantlanau
 lanaudalella

portes i
automatismes
enric s.l.

**NO TOTES
LES
PORTES
SÓN
IGUALS**

C/ Indústria, 14 - Pl. Buvisa 08329 Teià - Barcelona
Tel: +34 93 555 93 88 - info@automatismesenric.com

MTarrés
assegurances

 **Catalana
Occident**
Grup assegurador

Galeries Alella · Santa Madrona, 8 · Tels. 671244488 - 646513950
info@assegurancesmtarres.com
montserrat.tarres@agentes.catalanaoccidente.com

 Chiaravalle School
Maresme

Escola trilingüe Montessori per a nens
de 0 a 6 anys · Niu de 4 a 20 mesos ·
Comunitat infantil de 20 a 36 mesos ·
Casa de nens de 3 a 6 anys

Carrer Verdaguier 6 · Tel- 615 316 892
 maresme@chiaravalleschool.es

**OBRES i REFORMES
ALELLA s.l.**

REHABILITACIÓ INTEGRAL DE L'HABITATGE
PROJECTES I INSTAL·LACIONS

Sant Josep de Calassanç 37 - 08328 Alella
Tel. 93 540 50 56 - alella@obresireformes.com

JORDANA

**VENDA I DEGUSTACIÓ
D'EMBOTITS,
FORMATGES, VINS
I CAVES**

Rambla Àngel Guimerà, 60
ALELLA · 08328
cellerjordana@hotmail.com
Tel. 93 180 66 78

Obert de 9 a 14 h, de dilluns a divendres
de 9 a 15 h, dissabte i diumenge
De 17 a 20.30 h, de dilluns a dissabte
Dimarts tancat

ACADEMIA
FÓRMAT

TELÈFON / WHATSAPP AL 944 05 4134
WWW.ACADEMIAFORMAT.CAT

APUNTA'T AQUEST SETEMBRE!

**LA TEVA ACADEMIA
D'ANGLÈS A ALELLA**

*La Petita
Mallorquina*
Forn i Pastisseria

Rambla d'Àngel Guimerà, 40 · ALELLA Tel. 93 555 68 67

Nicolàs Covisa celebra els cent anys envoltat d'amics

El 15 de juliol, Nicolàs Covisa va fer cent anys. Per celebrar-ho, els seus amics es van reunir el dia 22 al pati de la Magrana, al carrer de Santa Madrona. La trobada va servir per recordar la intensa vida de l'homenatjat, que va ser testimoni dels temps convulsos de la guerra i la postguerra. També va viure com Alella es va anar transformant en un poble residencial i com va encaixar el boom econòmic i urbànic que va portar el municipi a ser com és avui. ●

QUICO LLUCH

El PSOE guanya les eleccions a Alella

El 23 de juliol es van celebrar eleccions generals a tot l'Estat. El guanyador va ser el Partit Popular d'Alberto Núñez Feijóo (136 escons), seguit del PSOE de Pedro Sánchez (122 escons), Vox (33 escons) i Sumar (31 escons). Tant ERC com Junts van aconseguir 7 escons cadascun. El partit més votat a Alella va ser el PSOE (PSC), que va acaparar el 25,50% dels vots. El PP va seduir el 17,77% dels votants, gairebé el mateix percentatge que Junts (17,14%). Esquerra va acumular el 15,93% dels vots, Sumar el 10,25, Vox el 6,30 i la CUP el 3,10%. ●

Quico Lluch inaugura una mostra del seu arxiu fotogràfic

El 18 de setembre es va inaugurar a Can Lleonart una mostra de l'arxiu fotogràfic de Quico Lluch. L'acte va comptar amb Elisabet Vilaró, regidora de Cultura, i amb Òscar Pallarès, comissari de l'exposició. Tots dos van recordar les múltiples facetes de Lluch: promotor dels Trabucaires del Vi d'Alella, figurant de grups de recreació històrica, col·leccionista, fotoperiodista per a la revista *Alella*, recuperador de la festa dels Tres Tombs al municipi, mariner encarregat de fer els cremats a les cantades d'havaneres, regidor a l'ajuntament i fotògraf, entre moltes altres coses. ●

RAMON RUIZ

Mor Josep Viñalloga

Josep Viñalloga va néixer a Alella l'any 1937, en plena guerra, així que la seva infància va transcórrer en els anys més foscos de la postguerra, temps de gana i repressió. Des de darrere el taulell

JORDI FARRÚS

del Cafè de Dalt, l'establiment familiar que va regentar juntament amb la seva dona, Carmen Bertran, va viure la progressiva recuperació econòmica i la transformació d'un poble agrícola, on tothom es coneixia, en una població de més de deu mil habitants. ●

El poeta alellenc Vicenç Llorca guanya el Premi de Poesia Manel Garcia Grau

El poeta alellenc Vicenç Llorca ha obtingut el IX Premi de Poesia Manel Garcia Grau pel poemari *La llum mirada*. El guardó l'atorga la Universitat Jaume I de Castelló en col·laboració amb l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana i el Pont de Lletres. El premi serà lliurat al novembre a la Plaça de la Poesia de Castelló. El llibre, que publicarà Perifèric Edicions, serà presentat en aquell moment. ●

El grup de teatre del Casal d'Alella presenta la seva primera obra

El 24 de setembre va tenir lloc a l'Espai d'Arts Escèniques Casal d'Alella la representació de l'obra de teatre *El marit perfecte*, escrita i codirigida per l'alellenca Carmen Huelves. L'obra va ser representada pel grup de teatre del Casal d'Alella. ●

Mor Josep Fluxà

Josep Fluxà va morir la matinada del 12 al 13 de setembre. Serà recordat com una persona molt implicada en la vida d'Alella, que va prestar la seva col·laboració a tot arreu on va poder. La seva tasca va ser important per exemple a la Masia Museu Can Magarola, a la Residència Aymar i Puig, a Protecció Civil, al Casal d'Alella, a la parròquia i a la revista *Alella*. ●

JORDI FARRÚS

Pizza a Punt celebra els vint anys dins la Festa de la Verema

El 9 de setembre va tenir lloc, a l'aparcament de Can Salellas, la celebració del vintè aniversari de la pizzeria alellenca Pizza a Punt. La festa va oferir pizza, servei de bar i música a càrrec d'un DJ. Ignasi Noguera, ànima, amb Jordi Puig, de Pizza a Punt, va explicar a la revista *Alella* que volien celebrar l'aniversari amb els clients i la gent del poble i que van pensar que "seria una bona manera de complementar la proposta d'oci de la Festa de la Verema". ●

El centre urbà, en obres

El 19 de setembre van començar les obres que afectaran fins als volts de Nadal els passejants que es moguin a l'entorn de l'ajuntament, la Porxada i Can Lleonart. És previst que es renovi el paviment de les voreres d'aquests tres àmbits i això tindrà afectacions. Entre més, el mercat ambulant del divendres s'ha traslladat a l'aparcament de Can Lleonart i la terrassa del bar del mercat s'ha instal·lat a la plaça de l'Ajuntament.

Es posa en marxa el Consell Agrari Municipal

El 12 de setembre, dins el programa de la 49a Festa de la Verema, es va constituir el Consell Agrari Municipal (CAMA), un nou òrgan de caràcter consultiu i de participació que neix amb la voluntat de contribuir a millorar el món agrari del municipi. El consell comença a caminar amb una quinzena de representants de l'ajuntament –encapçalats per l'alcalde, Marc Almendro–, de la pagesia i de la ciutadania, a més d'especialistes en l'àmbit. ●

Refugiades climàtiques: tema central de les jornades Mirades al Món

Les jornades de cooperació Mirades al Món, organitzades per l'Ajuntament d'Alella des de fa quinze anys, s'han centrat aquest any en les refugiades climàtiques. Es van celebrar del 19 al 22 d'octubre i van posar damunt la taula les conseqüències dels conflictes armats, l'emergència climàtica i els desplaçaments forçats. El programa va incloure debats i espectacles teatrals amb continguts vinculats a aquest àmbit. Una de les novetats d'aquesta edició va ser el Vespre de Cooperació, una taula rodona amb activitat musical moderada per l'actor Jordi Vilches i en què tres joves van explicar la seva experiència en diferents àmbits de la cooperació. ●

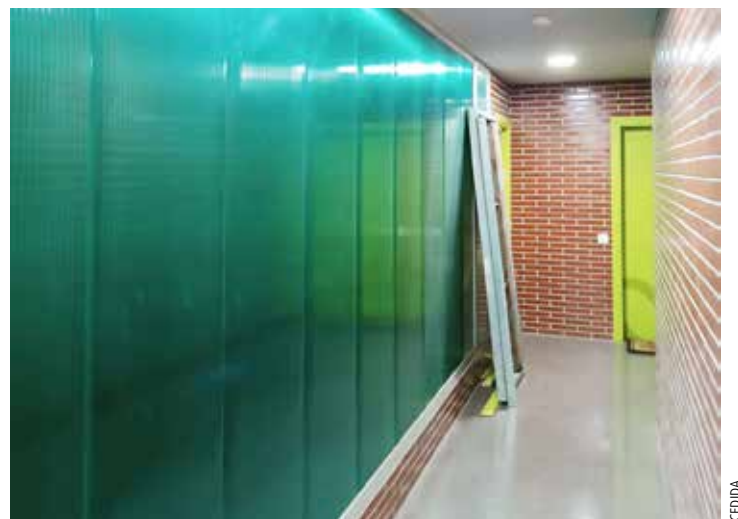
Èxit de la xerrada sobre el projecte urbanístic de la Miralda

El col·lectiu On vas Miralda?, contrari al projecte urbanístic de la Miralda, que preveu la creació d'un centre de recerca mèdica, oficines, una deixalleria, pisos, un gran hotel i dues grans superfícies comercials, va aplegar el 2 d'octubre gairebé un centenar de persones al Casal d'Alella. L'objectiu era donar a conèixer el detall del pla i les implicacions ecològiques. L'acte, que va ser conduït per la periodista Montse Serra i l'activista Sara Milian (ànima d'On vas Miralda?), va comptar amb l'arquitecte tècnic Carlos Martínez, que va explicar les afectacions del POUM en l'àmbit de la Miralda, el projecte que planteja l'ajuntament i l'impacte ambiental que comportaria. El públic va mostrar-se disposat a organitzar-se per mirar d'aturar una iniciativa que, a ulls de la majoria d'assistents, no té sentit en el context actual. ●

Els veïns dels pisos socials de Cal Doctor demanen més seguretat

Els veïns dels pisos socials de Cal Doctor es van reunir el 27 de setembre a l'Ajuntament d'Alella amb representants polítics i de serveis socials i el cap de la policia. Es queixen que fa mesos viuen "en una situació crítica amb alguns habitants de la comunitat que duen a terme pràctiques de vandalisme, tràfic d'estupefaents, violència i coaccions als altres veïns". La situació, expliquen, s'ha vist agreujada per l'ocupació recent "d'un pis que estava buit". Els veïns demanen a l'ajuntament més seguretat i més comunicació amb l'Agència Catalana de l'Habitatge, propietària dels pisos. ●

Porta antiocupes desmuntada.

DEL PLE

Nou reglament per controlar el consum d'aigua

El ple celebrat el 28 de setembre va aprovar per unanimitat el nou reglament del servei d'abastament d'aigua potable. La normativa permetrà fixar les condicions a les quals s'hauran d'ajustar les instal·lacions interiors d'aigua i regularà el servei, definint-ne les característiques, exigències i condicions tècniques, a més d'estipular un sistema de facturació i un règim sancionador per quan se'n faci un mal ús. Entre més coses, s'hi recullen infraccions i sancions en cas de mal ús de l'aigua durant la sequera de fins a 3.000 € si són molt greus. Aquest nou reglament suposa una actualització del que era vigent fins ara, que data del 1972, i permet una millor supervisió i restricció de l'aigua en contextos com l'actual. ●

Alella es dota d'un pla de Protecció Civil

El 27 de juliol, el ple va aprovar el Document Únic de Protecció Civil Municipal (DUPRO-CIM), un pla mitjançant el qual es defineix el marc orgànic i funcional per prevenir i controlar els riscos sobre les persones i els béns que es puguin donar a Alella. Alhora, permetrà oferir una millor resposta, i més adequada, a cadascuna de les possibles situacions d'emergència que es puguin produir, sempre en el marc del sistema de protecció civil de la Generalitat de Catalunya. El document abasta els diferents riscos territorials, com ara les onades de calor i la concentració elevada de persones –en casos com la Festa de la Verema o la festa major– i els riscos que poden afectar el municipi segons els diferents plans especials de la Generalitat (el d'incendis Infocat, el d'aiguats i inundacions Inunecat, el de nevades Neucat, el de risc sísmic Sismicat i el de ventades Ventcat). També s'hi inclouen les mesures a adoptar en casos de pandèmies, intoxicacions alimentàries greus

o legionel·losi. Aquest DUPRO-CIM ha estat elaborat de manera transversal per diversos departaments municipals i ha comptat amb la col·laboració de la Diputació de Barcelona. Es va aprovar amb els vots a favor d'ERC i el PSC i l'abstenció de Junts, el PP i Primàries, que van manifestar haver comptat amb poc temps per treballar-lo. ●

Liquidat el pressupost del 2022 i modificat el del 2023 en 260.000 €

L'ajuntament va donar compte al ple del juliol de la liquidació del pressupost del 2022, que s'ha saldat amb un resultat pressupostari ajustat de -987.605 € i un romanent de tresoreria per a despeses generals de 3.348.648 €, 1,4 milions menys que l'exercici anterior. S'ha assolit el 69% dels ingressos previstos i s'ha executat el 75% de la despesa calculada. En la mateixa sessió també es va aprovar una modificació del pressupost del 2023 per un valor de 260.000 € per dur a terme actuacions que tenien una dotació insuficient per fer-hi front. D'aquesta quantitat, es destinaran 100.000 € a la reurbanització del carrer Àfrica, 50.000 € al servei de transport urbà, 45.000 € a la Llar d'Infants Municipal, 35.000 € a retribucions d'alts càrrecs i 30.000 € a la contractació de serveis esportius. Aquesta modificació es va aprovar amb el vot a favor d'ERC i el PSC i l'abstenció de Junts, el PP i Primàries. ●

Alella de Mar no podrà reconvertir habitatge unifamiliar en plurifamiliar

També al ple de juliol es va aprovar, amb els vots a favor d'ERC i el PSC, l'abstenció del PP i Primàries i el vot en contra de Junts, la modificació de la clau 13b1 del POUM, que deixa sense efecte les condicions d'ordenació i edificació en àrees qualificades de *ciutat jardí*, subzona intensiva unifamiliar aïllada.

Aquest punt permetia, de manera excepcional, construir edificacions plurifamiliars, de planta baixa més dos pisos, en parcel·les superiors a 1.200 m² en alguns veïnats d'Alella de Mar com Can Sors, la Gaietana, la Serreta, la Soleia i Mar i Muntanya, on actualment hi ha habitatges unifamiliars. Fins ara es podien elaborar plans de millora urbana (PMU) agrupant dues o més parcel·les, amb superfícies superiors a 1.200 m², per arribar a construir fins a dotze habitatges, perquè el POUM, en els paràmetres actuals, permet una densitat de tres habitatges per cada 400 m² de sòl. La nova proposta aprovada deixa sense efecte l'excepcionalitat d'aquesta clau 13b1 i torna a la situació anterior al POUM, amb l'objectiu de frenar el creixement en aquests nuclis i evitar l'impacte visual i de mobilitat que la proliferació d'edificacions plurifamiliars podrien generar-hi. ●

Modificació del POUM als àmbits de Mas Coll i Can Magarola

El mateix ple del juliol va aprovar l'avanç de la modificació del POUM als àmbits de Mas Coll i la Vinya Testimonial de Can Magarola per tal de resoldre la confusió entre el planejament urbanístic vigent i la realitat fàctica i cadastral d'onze parcel·les consolidades situades als carrers Vallespir i Rosselló, al nucli de Mas Coll, que té un error de límits que fa que l'aprofitament privat i la zona verda no coincideixen amb la realitat. Al nou POUM, aquesta zona verda es trasllada a la Vinya Testimonial de Can Magarola, que passarà de 4.526 m² a 5.995 m². El nou acord incorpora, a més, l'avaluació ambiental estratègica sol·licitada pel Departament d'Acció Climàtica de la Generalitat i deixa sense efecte l'aprovació inicial acordada al ple del maig del 2022. La modificació va ser aprovada amb els vots a favor d'ERC, el PSC i Primàries, l'abstenció del PP i el vot en contra de Junts. ●

lescasedalella.cat

Web de divulgació històrica i patrimoni arquitectònic d'Alella

alella
organic
spa

slow wellness masia

Massatges i rituals d'autor
a una masia del segle XVIII.

Vine a descobrir els nostres
tractaments amb vinoteràpia.

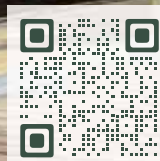
*Una masia
de benestar*

C. Riera Fosca, 41D local · Alella

T. 640 974 995

www.alellaorganicspa.com

SEGUEIX-NOS

MÉS PROPIETATS
More properties

LÍDERS EN VENDES D'HABITATGES
A COMPRADORS INTERNACIONALS

LUCAS FOX
INTERNATIONAL PROPERTIES

LUCAS FOX MARESME

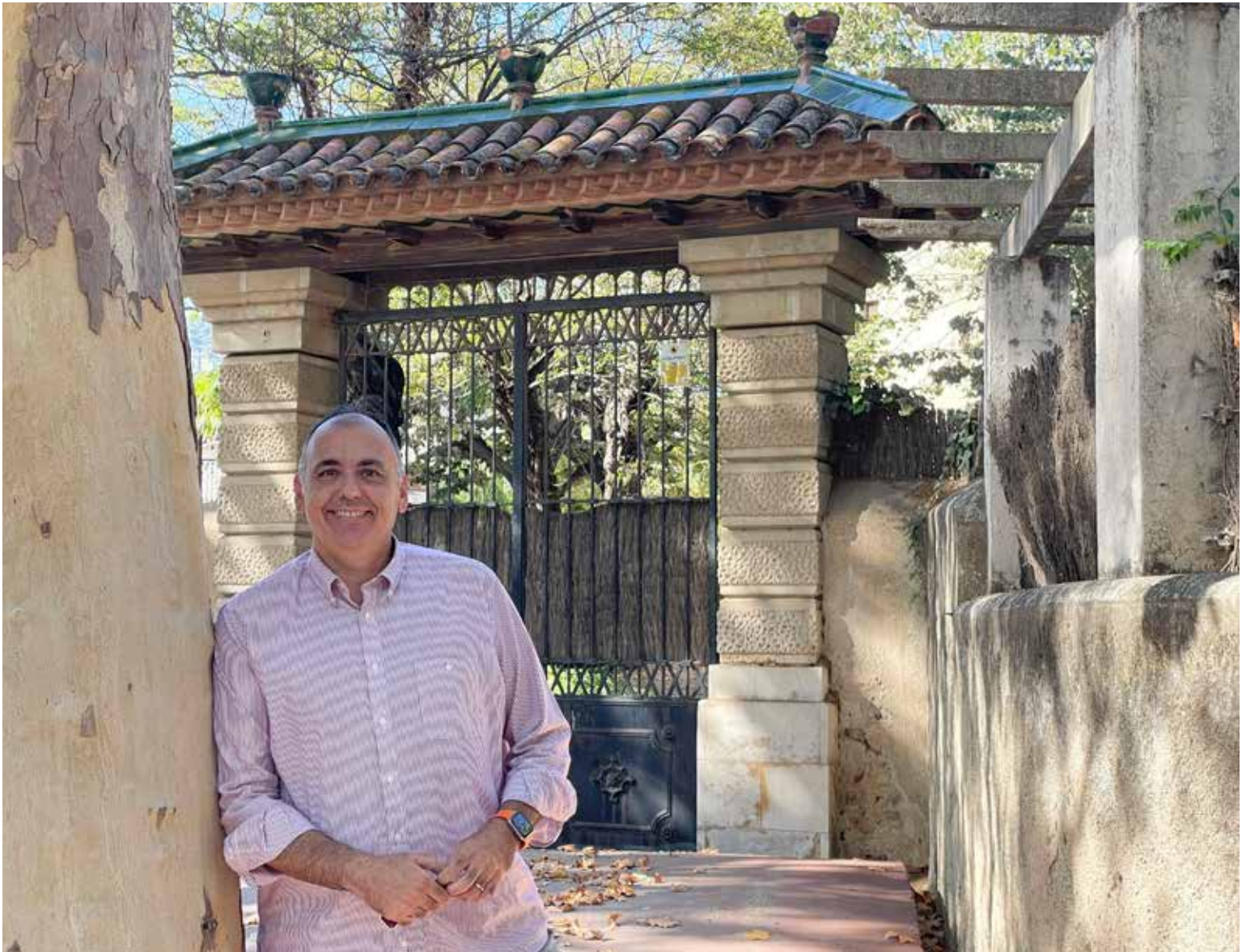
Plaça de l'Ajuntament, 7, 08328 Alella

T: (+34) 935 952 490 · E: maresme@lucasfox.com

www.lucasfox.es

“És imprescindible dotar Alella d’una ordenança de paisatge urbà”

Entrevista amb **Esteve Garcia-Ossorio**, líder de Per Alella Junts, que es consolida com a cap de l’oposició a l’ajuntament

ÒSCAR PALLARÉS

Iniciem una sèrie de fotos de polítics a l’entorn de cases d’Alella. Esteve Garcia-Ossorio ha triat fer-se les fotos a Can Viló. Explica que és una casa que sempre li ha agradat i que li hauria comprat “si m’hagués tocat la loteria!”

AGNÈS CÉSPEDES

A les eleccions municipals del 28 de maig, Per Alella Junts va obtenir els seus millors resultats fins al moment. Va aconseguir 913 vots, 225 més que el 2019, i va passar de 2 regidors a 4 en uns comicis marcats per l’alta abstenció i la pèrdua de la majoria absoluta d’ERC, que ha hagut de pactar amb el PSC per formar govern. Aquest nou panorama

dona força al líder de Junts, Esteve Garcia-Ossorio, que encapçala l’oposició.

Per Alella Junts torna a créixer, en vots i en representants, i asoleix 4 regidors. Satisfets pel resultat?

Amb el pas dels dies, sí. Al final, tenim l’aspiració de poder governar l’Ajuntament d’Alella i portar a terme el nostre projecte

polític, però no ha pogut ser així. Però sí que és veritat que hem tingut un suport important de la ciutadania, que també és un reconeixement a l’esforç i al treball ben fet i al projecte que proposem. Així que, un cop vist en perspectiva, n’estem molt contents. Hem doblat el nombre de regidors i, a més, en un moment en què la participació va caure moltíssim, nosaltres vam aconseguir incre-

mentar el nombre de vots en prop d'un 50%. És un fet molt significatiu. Així que estem ben orgullosos de la feina feta.

Es parla d'un intent de la vostra formació de buscar majories alternatives per formar govern. Realment es va intentar?

Sempre hem dit que una majoria absoluta no és bona. En el moment en què això es trenca i ERC perd la que tenia la legislatura passada s'obre un escenari totalment diferent. I vam considerar que la nostra obligació era parlar amb la resta de forces polítiques per veure quina situació quedava, què era possible plantejar i entendre fins a quin punt hi pot haver acords entre els uns o els altres. Quedava clar que ERC havia guanyat les eleccions i que amb un regidor o dos més tenia la possibilitat de formar un govern estable.

Ho vàieu factible amb perfils de partit tan diferents com els formen ara l'ajuntament?

El que vam fer va ser parlar amb la resta de forces i veure què en pensaven, no des d'un punt de vista ideològic, sinó sobretot programàtic en relació amb els grans temes que Alella té damunt la taula. Nosaltres tenim el nostre ideari, però alhora sabem que aglutinem moltes sensibilitats, així que ens vam focalitzar en temes concrets. Per exemple, la qüestió de la Vinícola: amb el PSC coincidíem plenament en la necessitat de recuperar aquest patrimoni per al poble. Al final estem parlant de coses en què coincidim. També vam parlar amb Primàries i ens vam trucar amb el PP. Però en el cas dels populars no vam trobar que tinguessin un programa sobre el qual treballar.

T'ha decebut que el PSC, amb qui sempre heu afirmat tenir bona sintonia, entrés al govern d'ERC?

No, en absolut. Era el més plausible. Decepció cap. Ara, la negociació que han fet, vista des de fora, considerem que hauria d'haver estat més ambiciosa. Però és una opinió. Cadascú sap després què hi ha. Però, és clar, hauríem volgut que fossin més ambiciosos perquè el seu programa s'assembla molt al nostre. Crec que, amb el temps, veurem si es poden materialitzar coses.

Creus que el fet que el PSC sigui ara dins el govern farà més fàcil establir-hi diàleg des de l'oposició?

La comunicació amb el PSC i els seus membres sempre ha estat molt fàcil i això es manté així. I, ara, l'alcalde, en Marc Almedro, està establint també una comunicació més fluïda. No sé si per l'entrada del PSC o per decisió seva, però sigui com sigui hi ha hagut un canvi i ho celebrem. Han canviat dinàmiques i ara podem plantejar opcions, mentre que abans no ho podíem fer.

S'ha polit la relació amb l'alcalde Almedro? Ara hi ha relació! No és que s'hagi polit, és que abans no n'hi havia. I això és bo. Dues persones, dos grups, que tenim un interès comú i que és Alella, ens hem d'entendre. Compartim objectiu. Podem discutir, però treballem pel mateix.

Repasant els eixos de programa dels quals més heu parlat, es veu que un dels temes principals de Per Alella Junts continua sent la seguretat. És un tema clau a Alella?

Creiem que sí. Quan contrastem les dades que ens ofereix el govern amb allò que ens trobem al carrer, veiem que no coincideixen. ERC sempre ha cregut que amb el que feia n'hi havia prou i la realitat és que, a mesura que s'ha incrementat la pressió delictiva, ens hem convertit en un poble que *dona facilitats*, comparant-lo amb altres pobles de la rodalia. És veritat que hi ha àmbits en els quals des del govern municipal hi ha limitacions respecte a la llei i les competències, però dins la legalitat cal buscar què podem fer des de l'ajuntament. Hi ha pobles que hi destinen recursos, hi posen mitjans... que no vol dir que tinguin criminalitat zero, no. Però sí que hi estan posant barreres i creant

"EN TEMES DE SEGURETAT, EL GOVERN ÉS REACTIU I S'HAURIA DE TENIR UN ACTITUD PROACTIVA, FENT PREVENCIÓ DEL QUE PODRIA PASSAR."

"AQUEST POUM ESTÀ TOCAT I NECESSITA UNA REVISIÓ. CAL ACLARIR COM VOLEM QUE CREIXI EL POBLE."

sensació de seguretat ciutadana. I això és important perquè el fet que la gent d'un poble tingui por és una manera de coaccionar també la ciutadania. No hi ha res pitjor que l'autocensura. I hem de treballar perquè els veïns no visquin amb aquest neguit.

I quina seria la vostra proposta per afavorir la sensació de seguretat?

Parlàvem, per exemple, de la figura del *sereño*, com una persona que camina pel barri, que és un punt de referència, o, en alguns llocs, d'acord amb els veïns, demanem que es posin càmeres de vigilància. Es tracta d'anar implementant tots aquells elements que ens ajudin a tenir la bombolla que ha

estat sempre Alella i que els últims anys, per inacció, s'ha punxat i s'està perdent.

Preocupen les ocupacions?

A Alella hi ha uns 3.800 habitatges. I ara hi deu haver una vintena d'ocupacions. Hem de mirar de quin tipus són. No és el mateix l'ocupació d'algú que és un delinqüent, amb el qual hi ha d'haver tolerància zero, i l'ocupació d'algú que realment necessita un sostre i ho demostra, per a qui s'han de posar a treballar els serveis socials.

Ara hem tingut una ocupació en un dels pisos socials de Cal Doctor. Això de per si ja és un problema, però és que, a més, els veïns estan coaccionats. Reben amenaces. I hi ha inacció. Serveis socials hi parla, però per protegir els veïns cal un pas més, sempre dins la legalitat, és clar. No parlo de contractar sicaris, però cal fer alguna cosa. Hem d'entendre els veïns i pensar com podem ajudar-los. També podem parlar de les ocupacions de Vinya del Rei, que estan fent passar un calvari als veïns que hi viuen. Les seves cases han perdut valor pels problemes que generen els ocupes que tenen de veïns. És normal que la població s'esveri.

Falta policia?

Crec que falten mitjans. No tot ha de ser tenir una persona amb una arma. Tenim policies que podrien fer tasca policial i els tenim ocupats fent tasques que podrien desenvolupar unes altres persones, diguem-ne auxiliars, que sense tenir la categoria de policia podrien fer l'acompanyament que fa la policia de proximitat, per ser a les escoles, gestionar la mobilitat... Així es podria destinar el personal que ha anat a l'escola policial per tractar temes purament delictius.

Et queixes d'inacció. Consideres que el govern ha estat una mica tou amb els temes de seguretat?

Crec que el govern és reactiu. És a dir, surt el problema i després reacciona. I, és clar, de manera tardana. Veient què passa, caldria tenir un actitud proactiva. Cal fer prevenció: treballar per evitar que passin determinades coses. S'hauria de preveure què pot passar, així quan sorgeix un problema pots ser molt més ràpid en la reacció. Si no, vas sempre tard.

Us heu manifestat també molt crítics amb la política urbanística que s'està desenvolupant... però el POUM actual, del 2014, aquells que us precedien -amb la sigla de CiU- van votar-hi a favor. Per què aquest canvi de tarannà?

Junts no hi era. Cap dels nostres regidors hi era. Dit això, sempre hem manifestat que la decisió que va prendre aquell consistori era el que millor podia passar en aquell mo-

Garcia-Ossorio, amb la seva moto.

ment. Es va creure, es va decidir i es va tirar endavant. I això no és criticable. Però en el desenvolupament de tot això, veiem que és un POUM que falla permanentment. Ha sofert diverses modificacions, sentències en contra i, a més, falla perquè no és capaç de preveure què passaria en el creixement urbanístic i poblacional del poble. I el govern no ha buscat altres maneres d'anar resolent el problema habitacional sense la necessitat d'anar creant nous monstres. Per això creiem que aquest POUM està tocat i necessita una revisió. Cal aclarir com volem que creixi el poble. Si continuem amb aquest planejament, passarem de 10.000 a 13.000 habitants i després a 15.000... És el que volem?

Aquest POUM té moltes mancances. Nosaltres parlem de replantejar els macroprojectes immobiliaris i canviar de densitats.

Així doncs, quin model proposeu?

Tenim un dèficit d'habitatge plurifamiliar, és obvi. Aquest tipus d'habitatge és ecològicament més sostenible. I, d'altra banda, tenim un parc unifamiliar molt ampli. El que hem de fer és anar transformant aquests habitatges unifamiliars en plurifamiliars. Hauríem de parlar que no es tracta de construir més, sinó de ser més eficients

amb el que tenim construït. Si necessitem més habitatge, si el necessitem més petit, doncs per què no podem treballar per fer que aquests habitatges unifamiliars grans que ja hi ha es transformin en dos o tres habitatges? Aconseguiríem, per exemple,

“HEM DE TRANSFORMAR ELS HABITATGES UNIFAMILIARS EN PLURIFAMILIARS. NO ES TRACTA DE CONSTRUIR MÉS, SINÓ DE SER MÉS EFICIENTS AMB EL QUE TENIM CONSTRUÏT.”

que gent gran que compta amb habitatges grans amb jardí poguessin reconvertir-los en diversos habitatges perquè els seus fills s'hi quedessin a viure.

Com ho faríeu? Amb ajudes?

Canviant densitats. Facilitant la reforma, la rehabilitació... Fem que les famílies amb necessitats d'habitatge no hagin de marxar. Els ajuts econòmics són una fal·làcia, però sí que hem de fer un canvi normatiu.

I aquí hem de treballar fort i d'una manera imminent. Cal buscar maneres alternatives perquè el creixement del poble sigui de la manera més sostenible.

Parlant de creixement, la urbanització de la Serreta tira endavant.

Sí, estic molt decebut amb el tema de la Serreta. Però ja no hi ha res a fer. Ara, em sembla molt trist que a data d'avui no tinguem una ordenança de paisatge urbà. Un poble com el nostre, que advoca per l'enoturisme, amb orgull de pertinença, hauria de tenir una ordenança de paisatge urbà. Em sembla lamentable. I, a sobre, no hi ha voluntat de fer-la. Hi ha d'haver gent experta que sàpiga trobar quin és el paisatge, la imatge que ha de transmetre Alella. Per què la nova construcció no pot anar amb un sentit? Ens cal una norma, consensuada, que vagi en aquesta direcció. És una oportunitat de crear una imatge concreta de poble. L'urbanisme és una eina que et fa sentir també si el poble és teu o no. Si et sents identificat amb els seus edificis, les cases... És patrimoni.

I, d'altra banda, es planteja la propera urbanització de la Miralda, de la qual ja s'ha aprovat el pla parcial. S'hi ha de fer un parc empresarial.

Un bon disgust, també. Ens han dit que serà un centre, un *hub* del món científic, tecnològic i sanitari. Però el que hi ha projectats són centres comercials, més pisos i més urbanització. I si després hi ha quatre despatxos, no ho justifica. Allò es mourà per un tema comercial. Necessitem més superfície comercial d'aquestes característiques? No. No cal. Hem de buscar que allò continuï essent un pulmó verd, per exemple.

Teniu contacte amb els col·lectius que mostren rebuig cap a la urbanització de la Miralda?

Hi som. Hi anem a escoltar per treure'n les nostres pròpies opinions. Hi ha molts moviments i no d'ara, sinó que fa temps que existeixen. Però el govern d'Almendro és una piconadora. Tira pel dret.

Però ara ja no té majoria absoluta. Veus factible canviar el projecte?

Dependrà dels socialistes. Si ells tenen capacitat per canviar-ho, nosaltres els donarem suport. Ara no hi ha un consens ampli per fer aquesta transformació. Tot s'empara en el POUM del 2014, que bonament tothom va aprovar, però que ja s'ha vist que no és bo. Hi hauria d'haver un procés de reformulació i de ser transparents informant sobre què i com es farà el hub que ens diuen o aquell viver d'empreses del qual també s'ha via parlat.

OSCAR PALLARÉS

COMERÇOS I SERVEIS DE LA PLAÇA ANTONI PUJADAS

PREMIUM HOUSES

Excellence Real Estate

Tel. 93 540 22 22
www.premiumhouses.com

ALUMINIS TÈCNICS ALELLA

Plaça d'Antoni Pujadas, local 8 Tel. 93 540 84 00 Alella
www.aluminisalella.com aluminisalella@gmail.com

CLINICA DENTAL

Vera

Dr. Jose Mª Araujo

Llicenciat en Odontologia · Màster Implantologia · E. Superior d'Implantologia de BCN

Odontologia General · Implantologia i Estètica · Periodònci-Ortodòncia · Servei d'Ortopantomografia

Plaça Antoni Pujadas n° 14 Tel. 93 555 49 71

20% dte. en tots els tractaments

El Raco d'Alella

BAR - CAFETERIA

Un racó per gaudir, relaxar-te i compartir

Plaça d'Antoni Pujadas, 10B
elracodalella@gmail.com - 935 403 451

Crta. a Granollers Km 3.2 - 08328 Alella
elracodalella@gmail.com - 626 756 420

Servei d'atenció domiciliària
i hospitalària les 24h

Personal titulat i qualificat

Servei de qualitat i
tracte personalitzat

Empresa reconeguda per la Generalitat de Catalunya per a la
prestació de serveis de la llei de dependència.

**TRUQUEU-NOS EXPLIQUEU-NOS EL VOSTRE CAS
I US DONAREM LA SOLUCIÓ QUE NECESSITEU**

Plaça Antoni Pujadas i Nirell, 9B • 08328 Alella (Barcelona) • Tel. 93 540 28 37 www.asadsl.com

CANSAT QUE ET PORTIN?

Ha arribat el moment de
començar a conduir!

ENSENYANT A CONDUIR DES DE 1980

www.autoescuelapark.com

93 540 92 68

Deixa'ns descobrir
la bellesa que hi ha en tu.

SWEET SOUL
- ESTÈTICA I BENESTAR -

Pl. d'Antoni Pujadas, Local 13 B
08328 Alella_BcN
679 710 451 // sweetsoul.cat

Parera

Menú migdia
de dilluns
a divendres

CAFETERIA · CERVERERIA · SALSITXERIA

Plaça d'Antoni Pujadas, 5, local 5 · Tel. 93 768 64 21

Una altra qüestió amb què coincideix amb el PSC és la recuperació per al poble de la Vinícola. Quina seria la vostra proposta?

Ara per ara, la Vinícola és una propietat privada. Per tant, per començar, cal parlar amb el propietari i donar-li opcions que siguin viables. És un patrimoni del poble, per la seva història, per tot el que ha comportat. Hauríem de recuperar la finca i hauria de ser, amb la quantitat de metres que té, la situació perfecta per a la nova biblioteca. El projecte de la Fàbrica de Pintures ja és obsolet. Fa curt. I cal pensar en aquesta biblioteca que necessitem per als propers vint-i-cinc anys, on hi hagi sales amb elements audiovisuals per accedir a informació, activitats culturals... Fer un espai dimensionat al que vindrà. També estaria bé que els nostres arxius històrics, en lloc de ser a Mataró, fossin aquí. I, per què no?, acabar fent un museu de la història d'Alella. Amb això podríem tenir un pol d'atracció molt potent no només per a la ciutadania, sinó també per a aquells que ens visiten. Pot ser un equipament per a tothom, per a gent jove, gent gran... Hauria de ser un espai d'accés a la cultura permanent.

I aleshores, què hi fem, a la Fàbrica de Pintures?

Fa anys que està encallada i cal buscar-hi un altre projecte. Creiem que hi podria anar habitatge social. És un espai idoni, envoltat d'habitatge.

Un altre tema que no acaba d'avançar és la Torre del Governador.

No sé quant de temps romandrà aturat, per les circumstàncies diverses que sigui, perquè també és un projecte faraònic i complex. A mi em costa veure-ho. I la realitat és que no està sortint. Imagino que la guerra entre Rússia i Ucraïna hi afecta. La qüestió ara ja és que hi facin alguna cosa.

Després també hi ha la urbanització de la Crison, on es preveuen 70 habitatges.

Ja sabem que hi anirien pisos i això ja tirarà endavant. Però també aquí veiem la necessitat de l'Ordenança de Paisatge Urbà. Quan sortim de l'autopista, allò serà la primera cosa que veurem. Volem una altra plaça d'Antoni Pujadas? Ens podem trobar això. Jo, aquest poble, me l'estimo i voldria una cosa que ens fes sentir orgullosos.

D'altra banda, tenim per desenvolupar la Galetana.

Finalment s'ha desocupat i ho celebrem. L'espai que es recupera per al municipi ha de ser per a locals d'ús públic i ha de donar servei a aquell nucli, que no va precisament sobrat d'espais d'aquestes característiques.

En el vostre programa va remarcar la necessitat de millorar el manteniment de la via pública. Ho heu traslladat ja com a demanda al nou govern?

Hem plantejat que cal fer un pla de voreres. Tenim deficiències importantíssimes en aquest sentit. Cal refer espais i buscar solucions alternatives allà on no es pugui, per garantir la seguretat de les persones i protegir l'espai dels vianants. Hi ha llocs que és un continu d'anar esquivant els pals, els arbres, el terra que s'aixeca, les caques dels gossos...

Quines actuacions veus més necessàries?

Tenim un inspector de via pública, però creiem que està massa temps al despatx. Hem demanat saber quants quilòmetres dels nostres carrers recorre, perquè des de l'oficina no pot fer bé la feina. Simplement, es tracta

"CAL FER UN PLA DE VORERES PER REFER ESPAIS I BUSCAR SOLUCIONS ALTERNATIVES ALLÀ ON NO ES PUGUI, PER GARANTIR LA SEGURETAT DE LES PERSONES I PROTEGIR L'ESPAI DELS VIANANTS."

de caminar i anar veient l'estat dels nostres espais públics. Hem estat en diferents barris i hem vist llocs amb herbes de més d'un metre d'altura, per exemple. Però com que no s'hi poden aplicar herbicides, allà es queden. Cal solucionar-ho, fer-hi alguna cosa, no? Però tenim la sensació que per a cada solució tenen un problema.

També heu parlat de millorar la recollida de residus. L'alcalde Almendro ja ha dit que cal canviar-ne el model. Treballareu conjuntament en aquesta qüestió?

Hem estat parlant amb diferents municipis i veiem que hi ha dues opcions: o el porta a porta o els contenidors intel·ligents. Nosaltres no veiem clar el porta a porta, que creiem que ens portaria més problemes que una altra cosa. En canvi, pensem que els contenidors intel·ligents serien un sistema més efectiu i permetrien ser més eficients en la recollida de la brossa. Evidentment, hem de canviar tot aquest sistema de supercontenidors que tenim, que ja eren deficients quan es van instal·lar -quan l'alcalde Almendro era regidor de Medi Ambient-. Aquí hi ha d'haver poc debat, perquè no hi ha més remei que aplicar el que les lleis europees ens demanen.

Formes part del consistori des del 2015. Com has vist l'evolució del govern municipal en aquests darrers vuit anys?

Hem passat d'una política més pensada localment, de tu a tu, a una política molt més distant i separada de la població. Com a exemple: amb l'anterior alcalde Francisco vam gestionar una situació que es va donar al costat de l'Escola Fabra, on la runa d'un antic centre esportiu privat que estava insalubre suposava un perill per als infants. Vam parlar directament i, tot i tractar-se d'un recinte privat, vam actuar com es va poder per resoldre la situació, tapiant el que calia per evitar que s'hi saltés. Però ara, en canvi, és al revés, tot són inconvenients. M'agrada dir que posen un problema a cada solució. El govern s'ha allunyat de la ciutadania.

En el teu cas, com treballes els temes municipals?

Quan no conec una cosa, m'agrada informar-me'n, parlar-ne amb la gent, visitar els meus companys d'altres municipis i preguntar-los com la treballen ells. També procuro buscar gent que ha gestionat casos d'èxit, per intentar aprendre'n coses.

Junts governarà Alella properament?

Hi treballarem. Creiem que el nostre projecte és bo per a Alella i la manera de portar-lo a terme és arribant al govern. ●

PERFIL

Esteve Garcia-Ossorio té 52 anys i compta amb una extensa formació amb estudis empresarials, de màrqueting i de gestió immobiliària. Professionalment és responsable d'una xarxa immobiliària a Espanya amb què treballa amb xarxes immobiliàries del sud d'Europa. Nascut a Badalona, va venir a viure a Alella ja fa vint-i-tres anys i al llarg d'aquest temps ha viscut als nuclis de Nova Alella, al Camí del Mig-la Serota i, actualment, al centre. Té dues filles i un fill.

APUNTS

UN LLIBRE: *Trilogia de Escipión*, de Santiago Posteguillo.

UNA PEL·LÍCULA: Si ho preguntes a la meua dona, et diria *El Padrí*. M'encanta el cinema i soc molt fan del Hollywood clàssic.

UNA AFICIÓ: el bàsquet. Consumeixo i practico bàsquet. En miro tots els partits que puc i, com que els meus fills hi juguen, doncs no perdo tampoc l'ocasió de veure'ls jugar. El poc temps lliure que tinc, intento dedicar-lo a jugar-hi una mica.

Què fa... Xavi Ruiz?

En Xavi Ruiz és un jove alellenc que ha fet de la seva passió, la història, el *modus vivendi*. I la veritat és que s'ha llaurat camí amb esforç, innovació i dedicació, però sobretot amb la passió contagiosa de qui estima allò que fa i en parla amb tanta estimació com respecte.

ALBERT ALABAU

Després d'estudiar història a Barcelona, en Xavi va decidir fer un màster en afers europeus a fora. D'ençà d'aleshores, la seva trajectòria professional ha estat molt enfocada a la política internacional. I des de fa tres anys treballa com a cap de comunicació i xarxes per al Congrés Jueu Europeu, una organització que engloba 42 organitzacions jueves des de Finlàndia fins a Malta, passant per Irlanda a Ucraïna, representant federativament els interessos dels jueus a Europa. I ho fa des de les seves oficines centrals a Brussel·les, prop del Parlament Europeu.

D'on ve la passió del Xavi per la història?

"Des de ben petit he tingut la sort de poder viatjar per tot el món amb la família. Això em va obrir la ment a moltes cultures. En un viatge a Egipte, quan tenia uns 8 anys, vaig començar a interessar-me molt per la història, a llegir molt... Aquí va ser on podríem dir que va començar el meu camí. I d'aleshores ençà no vaig parar de devorar continguts històrics, fins al punt que vam acabar triant destinacions a casa en part per satisfer la meua curiositat. L'any 2012 vam viatjar a Israel. Vaig descobrir un país i un conflicte del qual pràcticament ho desconeixia tot. Vam ser a Cisjordània i al Museu de l'Holocaust de Jerusalem... No podia parar de plorar pensant en els horrors que tota aquella gent havia patit i adonant-me de les poques coses que sabia sobre el tema. Això em va dur a enfocar-me molt en la memòria històrica del poble jueu. A l'any següent hi vaig voler tornar i em vaig estar dos mesos en un kibbutz. I al 2017 vaig poder tornar a Cisjordània gràcies a una beca de cooperació de l'Ajuntament d'Alella", explica amb emoció en Xavi, que afegeix: "Crec que la situació d'Alella, la proximitat al Mediterrani, ha marcat els meus interessos, perquè sempre m'he interessat molt pels països mediterranis i la seva rica i complexa història."

Aquest darrer viatge va influir molt el seu interès per la política a l'Orient Mitjà i sobretot per la història de l'Holocaust. El treball de final de màster, el va fer sobre història política a l'Orient Mitjà, molt centrat en el conflicte entre Israel i Palestina. I va ser aleshores quan es començà a llaurar el seu futur: "Jo

era usuari passiu a Twitter fa anys, però no em llançava a escriure. Finalment l'any 2017 vaig decidir-me a compartir contingut que trobava interessant. De mica en mica vaig anar veient com podia arribar a més gent, tenir més impacte, fins que vaig arribar als mapes. Sovint no els faig jo, però indico la font i hi afegeixo context. Tot el que passa o ha passat a nivell d'història es pot explicar amb un mapa. El 2021, després que uns quants amics

CEDIDA

em diguessin que aquell contingut encaixaria molt bé a Instagram, m'hi vaig atrevir. La gent de la meua edat l'utilitza molt més que no pas Twitter i des d'aleshores mantinc els dos canals. En certa manera, això em va donar un coneixement i una exposició que probablement m'han ajudat a nivell laboral. Quan vaig veure publicada una oferta de feina a l'organització on treballa, tot va encaixar i m'hi vaig presentar. I soc aquí des de fa tres anys", detalla en Xavi. Ara com ara el seu perfil a Twitter, @xruiztru, acumula 61.100 seguidors i el d'Instagram, @the.world.in.maps, més de 119.000.

Com és l'organització per a la qual treballa i en què consisteix la seva feina?

El Congrés Jueu Europeu se centra en tres temes:

1. La lluita contra l'antisemitisme: combatre el ressorgiment de l'antisemitisme i la xenofòbia

mitjançant l'educació, la justícia i la seguretat, en cooperació amb els governs i les institucions de la Unió Europea.

2. Preservar la memòria de l'Holocaust: el punt més atractiu per a en Xavi, per la connexió amb la història.

3. Fomentar i preservar la vida jueva a Europa: garantir el record i l'educació sobre l'Holocaust i lluitar contra els qui distorsionen o en neguen la memòria organitzant actes commemoratius, visites als camps de concentració i extermini i promovent programes educatius.

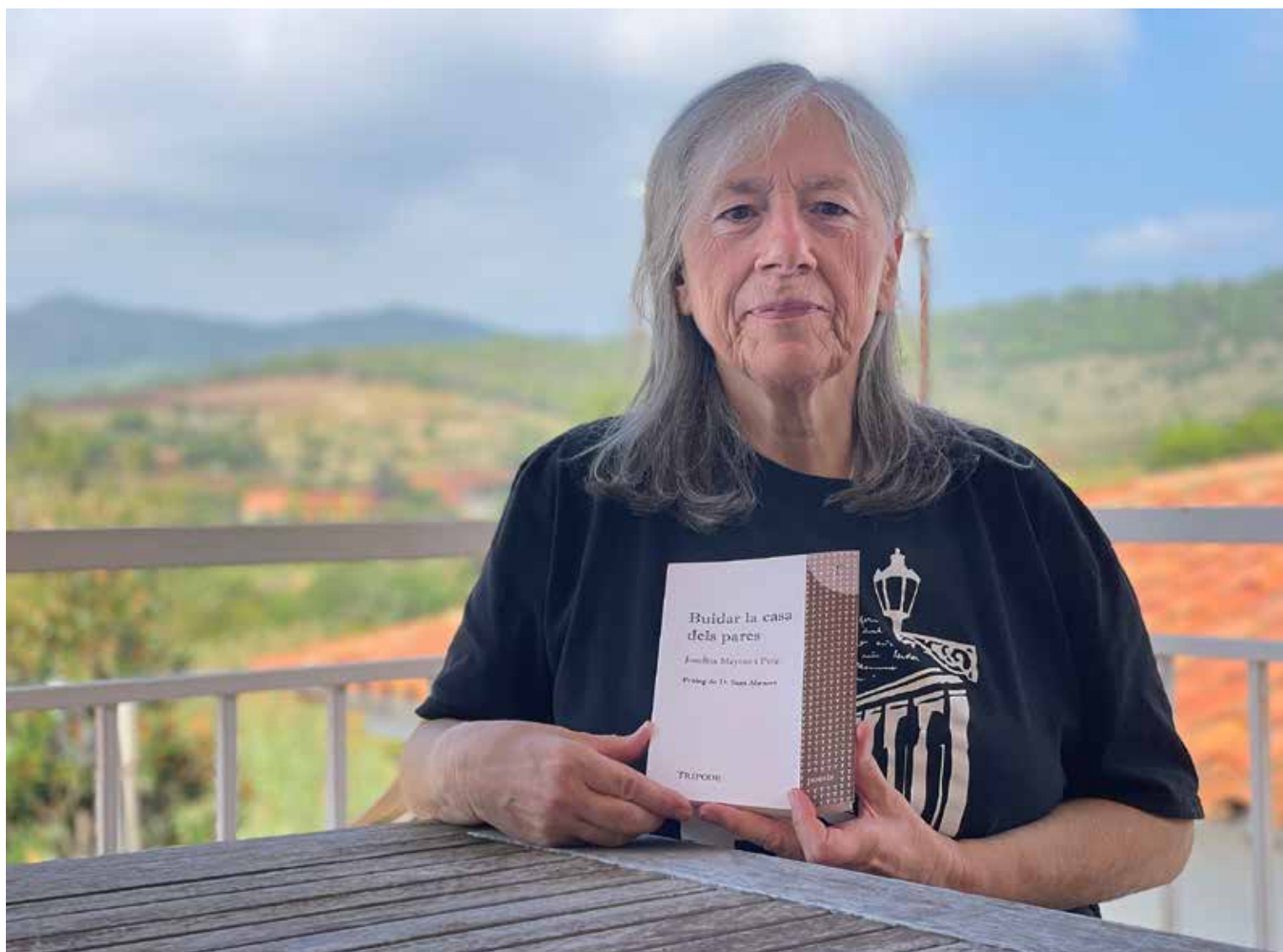
"Som una organització política, no religiosa. Jo, essent ateu, em sento molt més còmode amb aquest *approach*. No s'ha de confondre, Israel és un estat, en canvi nosaltres som la veu del poble jueu a Europa. Col·laborem molt, però no defensem els interessos d'Israel. Som una ONG. Com a cap de comunicació, en porto les xarxes socials, temes de premsa i visibilització. Quan vaig començar no hi havia un sol responsable de xarxes i ells volien centralitzar-ho tot. Un dels projectes més importants ha estat obrir TikTok per combatre l'odi. No contestem comentaris, però aportem contingut sobre què fan els jueus i commemorarem diversos esdeveniments. La divulgació i l'educació a les xarxes són el nostre principal focus, sobretot en temes de memòria històrica. M'agrada portar-ne la comunicació i aquesta experiència a Brussel·les. No soc jueu ni tampoc soc l'única persona no jueva a l'organització. Sempre m'hi he sentit molt benvingut, som com una família. És molt enriquidor, sobretot quan celebrem festes jueves", comenta en Xavi.

Com es presenta el futur?

"Bona pregunta. A escala professional, estic molt content on treballa i espero poder continuar aquí força anys, tinc molt de marge per parlar del que vulgui i ser creatiu sobre temes d'interès. Per exemple, faig molts vídeos d'història sense que ningú m'ho demani i tinc els recursos per fer-ho, en gaudeixo molt. Per una altra banda, vull continuar compartint mapes i gràfics a les meves xarxes socials, parlant sobre temes que m'interessen i que m'agradaria que la gent conegués", aclareix. ●

“Aquest llibre és el dol de la casa i alhora un acte de gratitud”

Josefina Maymó acaba de publicar el seu primer llibre

OSCAR PALLARÉS

INÉS ESTEBAN

Josefina Maymó (1958) va arribar a Alella amb 17 anys com a estiuejant a Mas Coll, però va acabar quedant-se a viure-hi després d'entrar a treballar a l'ajuntament i casar-se amb un alellenc. Va conèixer Alella quan només tenia 3.000 habitants, no hi havia policia i l'ajuntament tenia un personal de quatre persones, comptant-s'hi ella.

Quan es va jubilar el 2010 es va dedicar a l'escriptura a temps complet, cosa que li ha

permès guanyar nombrosos premis i publicar el seu primer llibre, *Buidar la casa dels pares* (Trípode, 2023). El 16 de novembre el presentarà oficialment a la Biblioteca Ferrer i Guàrdia, acompanyada del poeta Vicenç Llorca, però en una entrevista a la cuina de casa seva ens n'avança alguns detalls.

Al pròleg se't compara amb Wallace Stevens i es diu que, igual que ell, has començat a publicar tard.

Des de joveneta m'ha agradat escriure, però quan van néixer els meus fills l'escriptura va quedar aparcada. Quan s'han fet grans l'he represa. El pas que he fet ara és com lliurar als altres allò que era teu, és a dir, publicar.

Com va sorgir la idea de publicar un llibre?

L'any 2015 vaig apuntar-me a l'Escola d'Escriptura de l'Ateneu Barcelonès. Els últims quatre anys els he fet amb el Sam Abrams,

poeta i crític literari. Ell ens esperonava a escriure un poemari i publicar-lo.

I per què un llibre dedicat als objectes de casa dels teus pares?

El desembre del 2017 es va morir la meua mare. Quan es mor l'últim progenitor, el que toca fer és, precisament, buidar la casa dels pares. Ens arriba a tots i és un acte emocionalment força potent. No és fins aleshores que t'adones que tots els objectes –que t'han acompanyat des que eres infant– tenen vida. T'hi encares i sembla que et parlin. Jo vaig quedar-me amb la idea que no havia fet convenientment el dol, que no me n'havia pogut acomiadar. I vaig pensar: "I si faig el poemari de manera que cada poema estigui dedicat a un objecte?"

Llegint el llibre, sembla que hi hagi una intenció d'anar més enllà dels objectes, de trobar un fons a la forma.

Des d'un bon inici tenia clar que això no interessaria a ningú si parlava de coses massa personals. Ho havia de fer de manera que pogués interpel·lar tothom. Cada objecte seria un pretext per parlar d'uns altres temes més universals: la solidaritat, l'alteritat, l'efímer, la identitat, la soledat, la incertesa, la voluntat de sobreviure, la transcendència, l'amor per la llengua...

Així, el poema "Sucreta", que la descriu amb forma de col –i això és important perquè indica que hi ha unes capes, un subtext– parla de generositat; "Balanci", del necessari moviment de tornar sovint als orígens per poder avançar; "Mirall del tocador dels pares", d'identitat, del doble, de fer caure màscares; "El meu armari vestidor" no parla de roba, sinó dels somnis desats, oblidats i arnats que dormen al fons dels prestatges i no s'han pogut complir; "Vaixella Duralex, de l'efímer. I és així com he volgut que tots els objectes fossin palanca.

D'un braçalet de la teua mare arribes a tot allò de què podem penedir-nos de no dir en vida.

Sí. Vaig néixer a la Corunya, als 3 mesos vaig agafar-hi la pòlio i em van enviar amb els avis a Barcelona. Tinc moltes preguntes sobre aquella època i al final del poema vinc a dir que no només soc això que veieu, sinó que també soc els meus silencis, les meves absències, allò que em pregunto i no sé respondre. Pot semblar un poema molt personal que parteix del braçalet de la mare, però és un lament sobre allò que no ens hem atrevit a preguntar en vida d'una persona i que ara ja hem fet tard perquè ja no hi és.

Segur que més d'un cop, pare, tu que ho guardaves tot, que pels objectes et delies, tu que amb la mirada els infonies ànima i cobraven vida, vas preguntar-te: què se'n farà de tot això quan jo no hi sigui?

Poesia. En farà poesia.

«Us farà créixer, he de llevar-vos la pols dels anys. Sereu palanca, la passarel·la que ha de menar-me a parlar de vida fregant abismes amb gran calat. Oh, bells objectes, no morireu, heu de reviure, malgrat que sigui com a pretext.»

Ara que parles de la mare, després de llegir el llibre conec molts objectes de casa teua, però en sé poc de la teua família.

En parlo de manera indirecta. Érem set germans, vivíem amb els nostres pares i els avis. Els meus germans surten al poema "La pipa del pare", el qual parla sobre la pau d'una tarda de diumenge. És un poema molt dolç: intenta reflectir aquella sensació que tots els pares senten en algun moment de "ho estàs fent bé".

Sorpren llegir algú que té tants bons records de la família, un concepte que avui s'ha qüestionat molt.

Parlo d'una època en què hi havia tres generacions en una mateixa casa. Quan això passa, la tramesa de valors és molt important. El llegat des de dues generacions anteriors és doblement valuós. I, d'això, te n'adones quan ets gran. I et sents molt afortunat.

Genera cert pudor publicar un llibre tan personal que serà llegit pels altres, fins i tot la teua família?

Han passat dos anys des que vaig acabar-lo. Quan hi vaig tornar tenia por que no m'agrades per això que dius. No va ser així. El llibre és personal quant als objectes perquè són reals i el dol perquè és real, però he volgut parlar de vida a través seu. I si la lectura burxa el lector, haurà valgut la pena.

Com és que han passat dos anys des que vas acabar d'escriure'l?

El juny del 2021 vaig acabar el llibre i va estar un any en un calaix sense saber què fer-ne. Però el Sam va dir-me que l'havia de publicar. Vaig fer-me una llista d'editorials de poesia i vaig contactar-les. Algunes no em va contestar, unes altres amablement et diuen que tenen massa manuscrits. Finalment vaig trobar-ne una que em va convèncer, però van dir-me que tenien tantes obres per publicar que la meua no veuria la llum fins al final del 2023.

Quan vas acabar el llibre, segurament també vas tancar una fase molt important de la teua vida: el dol.

El poemari està dividit en tres parts: la primera s'inicia posant la clau al pany i entrant jo dins la casa; la segona consta de quaranta poemes dedicats a quaranta objectes, i la tercera és el comiat, on acabo tornant a posar la clau al pany per tancar definitivament la porta rere meu mentre em dic que ja no em cal tornar-hi a entrar perquè tot allò ho porto amb mi. És com un cant a la vida. Aquest llibre és el dol de la casa i alhora un acte de gratitud per tot el que m'ha estat donat. ●

El moble alellenc dissenyat per Gaudí

El museu Casa Vicens de Barcelona ha comprat en una subhasta un armari raconer modernista que l'arquitecte català va dissenyar per a una casa d'Alella

Fotografies provinents de l'opuscle Gaudí i Alella, 125 anys després.

CARLOS MARTÍNEZ

És força sabut que l'arquitecte Antoni Gaudí va passar algunes temporades a Alella, concretament a la casa del carrer de Dalt, 34, tal com recorda una placa instal·lada a la façana l'abril de 2002 en els actes de commemoració del 150è aniversari del seu naixement.

L'època en què va visitar el nostre poble va ser entre els anys 1880 i 1890, i hi va arribar a través d'un client seu, Manuel Vicens, promotor del primer habitatge que l'arquitecte va projectar: la famosa Casa Vicens del carrer de les Carolines, al barri de Gràcia de Barcelona, construïda l'any 1883.

El Sr. Vicens estava casat amb l'alellenca Dolors Giralt i Grífol, nascuda el 31 d'octubre de 1846, segons consta a la partida de baptisme que l'arxiu de la parròquia d'Alella conserva. El seu pare es deia Mariano Giralt i era "labrador", és a dir, pagès, i la mare es deia Josefa Grífol.

Dos mobles conservats

Gaudí va dissenyar alguns mobles per a la casa que el matrimoni Vicens Giralt tenia a Alella. Actualment se'n conserven dos: una

llar de foc i un armariet raconer. La llar de foc raconera és de fusta i metall. A la planxa, hi figura dues vegades una composició amb les inicials "M. V." de Manel Vicens. Aquesta petita xemeneia es va conservar durant molts anys a la casa-museu Gaudí del Park Güell de Barcelona i i actualment es conserva a la casa Vicens, després d'haver estat restaurada., quan va ser restaurada.

Pel que fa a l'armariet són dues aus palmípedes que actuen de suport de la columna central, des de la qual s'obren cap enfora les dues portes i permeten accedir còmodament a la totalitat de l'interior. Les incrustacions de metall representen diverses tiges, fulles i flors, que Gaudí dibuixava als boscos dels voltants d'Alella. Aquest moble va continuar en possessió dels hereus de Vicens fins al mes de juny passat, quan MoraBanc, actual propietari de la Casa Vicens, el va comprar en una subhasta per posar-lo en exposició.

Observador de la natura

Antoni Gaudí era un gran amant i observador de la natura. Diuen que les febres reumàtiques que va patir de petit el van obligar

a estar-se molt de temps al mas que la seva família tenia a Riudoms, el Mas de la Calderera, on es passava moltes estones observant la flora i la fauna que tenia a prop, en lloc d'anar a voltar com feia la canalla de la seva edat.

Probablement aquest va ser un dels motius pel qual a totes les seves obres trobem representacions d'animals i de plantes que evocuen el que havia vist als terrenys on s'aixecaven les seves obres. En el cas de la Casa Vicens, un clar exemple són els clavells de moro (*Tagetes patula*) o la fulla de margalló (*Chamaerops humilis*) que eren presents als camps de la zona i que Gaudí va plasmar a les rajoles de la façana i a la tanca del carrer, respectivament.

Però no només a la façana: la Casa Vicens és plena de representacions de fauna i flora; s'hi troben diferents espècies d'ocells (gaig, berrat pescaire, blauet, oreneta) i moltes varietats de plantes i flors (heura, girasols). Fins i tot hi trobem referències que ens fan pensar en Alella: a l'estança que devia ser el dormitori de la Sra. Giralt, el sostre és decorat amb pàmpols i raïm i les parets presenten tiges de joncs, que bé els podria haver vist Gaudí passejant per la zona del torrent de Sistres. ●

JOAN MARQUÉS

JOAN MARQUÉS

Les cartes que des d'Alella van arribar a Hollywood

Conxita Mas va enviar cartes a actors, cantants i radiofonistes de jove i avui encara en guarda totes les respostes

Conxita Mas, al pati de casa seva.

CRISTINA GAGGIOLI

Quedem amb la Conxita, de 78 anys, perquè ens expliqui què la va portar a escriure a les grans estrelles de l'època i com eren aquelles cartes, però ens sorprèn portant-nos una capsa. La col·loca davant nostre, l'obre i a dins veiem un munt de fotografies antigues i revistes clàssiques.

Conxita, què hi guardes, en aquesta capsa?

Els meus records! Són les cartes que em van enviar aquells a qui vaig escriure demanant-los un autògraf i una fotografia. En falten algunes, com la d'en John Wayne, però les estimo tant que quan les miro ja m'està bé.

Però aquí hi ha fins i tot retrats d'estrelles de Hollywood!

Sí, hi ha molts espanyols, com Miguel Gila, José Luis López Vázquez, Paco Martínez Soria, Paco Morán, José Guardiola, Luis del Olmo, Laura Valenzuela, Estrellita Castro, Salvador Escamilla, Núria Espert, Mary Santpere, Conchita Velasco, Cassen, Paco Rabal, Sara Montiel, Marisol, Amparo Soler Leal, Salomé, Alberto Closas o el Dúo Dinámico... que, per cert, no eren gaire simpàtics! Però també n'hi ha d'estrangers, com la Gina Lollobrigida, Romy Schneider i l'Alain Delon, que era un *guaperes*!

Com va ser que vas començar a escriure per demanar autògrafs?

El diumenge, a Alella, només podíem anar al cinema del Cafè de Baix i prou. Fins que vam tenir 14 o 15 anys, que ja vam anar al Centre Moral perquè les pel·lícules de baix no eren aptes. A mi el cinema i els artistes em feien viure i fins que no vam anar a ballar als 16 o 17 anys, eren tot un món. Tenia en un paper quadriculat ben gros amb totes les pel·lícules que feien cada diumenge apuntades!

Però... com vas aconseguir les adreces d'aquestes estrelles?

Amb les revistes *Florita* i *Sissi*. Eren una revistes juvenils que explicaven coses de color rosa, d'artistes, però on també hi havia adreces de gent que buscava cor-

respondència amb altra gent. Deie “*De-seo correspondencia con chicas de 16 a 27 años*”, per exemple. Més endavant ja van començar a posar adreces d’alguns artistes. Passat un temps, als 16 anys, vaig començar a treballar en un despatx de Catalana d’Assegurances a Barcelona on érem un munt de noies i, malgrat que treballàvem molt, una d’elles era molt aficionada al tema i cada dia portava adreces i en parlàvem: d’en Rock Hudson, d’en Tyrone Power...

Recordes la primera carta que vas escriure?

No gaire, però de seguida vaig veure que em responien, sobretot els d’Espanya, de Madrid, i per això vaig continuar. Em van respondre l’Ava Gardner, en Rock Hudson, la Dietrich, la Jane Mansfield, Vittorio De Sica... que era alt i prim i m’agradava molt! Tinc fotos signades que penso que potser

no les van signar ells, però unes altres potser sí. Al José Suárez, un actor de Madrid molt conegut, li vaig enviar una carta i, com que no em responia, n’hi vaig enviar una altra. Un dia em ve un senyor del carrer de baix de casa, que era camioner, i em diu: “Et porto una foto d’en José Suárez.” I jo tremolant, encara ho recordo. “Sí, ens vam conèixer menjant en un restaurant i quan va saber que era d’Alella em va dir: ‘D’Alella? Jo tinc cartes d’Alella!’” Això em fa pensar que realment era ell qui rebia i responia les cartes.

N’hi va haver algun que no et respongués?

En Gregory Peck... i mira que m’agradaven les seves pel·lícules! Ni en Kirk Douglas, mai. La Carmen Sevilla tampoc. Però ho entenc: en aquell moment sortien a totes les revistes i n’hi havia que tenien piles i piles de cartes d’admiradors!

Com eren les cartes que els escrivies?

Totes a mà i amb un paper ben normal: el treia d’un bloc, retallava el que s’esquinçava per l’espiral i ja està. En aquell moment no hi havia tanta varietat de papers com ara! Hi escrivia: “*Soy una admiradora y deseo que me envíe una carta con un autógrafo.*” Amb la meua adreça. No els explicava res, però ho feia amb molta il·lusió.

Conxita, no és una pena que totes aquestes cartes i fotografies estiguin tancades en aquesta capsa?

De vegades m’han dit que en faci una exposició, però els joves d’avui viuen en un altre món, ho tenen tot i no crec que escriguin a la Rosalía o als The Tyets, per exemple. Quina il·lusió els pot fer rebre una foto dedicada? Nosaltres no teníem tele ni coses per l’estil i qualsevol cosa d’aquestes et feia molta il·lusió. ●

CRISTINA GAGGIOLI

FESTA MAJOR

IMATGES DE QUICO LLUCH

Concert a l'Hort de la Rectoria.

Passejants entre paradetes.

Peres farcides.

Cercavila.

Concert de l'orquestra Maravella.

Correfoc.

Concert de Mireia Vilaseca.

Pintem un mural de Festa Major.

FESTA DE LA VEREMA

IMATGES DE QUICO LLUCH

Paradetes davant de Can Leonart.

Emma Pallarès, pubilla de 2023.

Habaneres al Parc Gaudí.

Quico Lluch, incansable trabucaire.

FOTO: OSCAR LLUCH

Concert de Les Que Falta Band.

Espectacle infantil amb Ramon Redorta.

Acte inaugural.

Concurs d'escultures amb motoserra.

Cercavila.

Som part del teu negoci
c/ Santa Eulàlia, 4 i 6 - Alella (Barcelona)
93 540 36 36 info@arisval.com

arisval

*Els impostos
La comptabilitat
Les nòmines
Els contractes
El pla de negoci
La comunitat de veïns
El contracte de lloguer
La venda de la casa
El canvi de nom del vehicle
Les assegurances*

Des de 1983
sempre amb tu

Kepton

solucions i instal·lacions
d'energia solar fotovoltaica

Rambla d'Àngel Guimerà, 34 · 08328 Alella
93 222 49 89 · info@kepton.solar

CAN MATONS

VINS FINS D'ALELLA

WINE MODERATION
FLIGE I COMPASTE I CUIDA
EL TROBESSE SANTER AMB MODERACIÓ

Compra **CAN MATONS**
directe del celler a 15bodegas.com

Un vi amb bombolles.

Elaborat pel celler

Bouquet d'Alella segons

el mètode ancestral.

Te'l perdràs?

Bombolles

Disponible a les botigues
especialitzades d'Alella.

PVP
15 €

Papers de vi

www.papersdevi.cat

‘(umbrace)’, un espai poètic entre ombra i tridimensionalitat

Can Manyé acull l'exposició de l'alellenc Ricard Aymar del 7 de setembre al 22 d'octubre

JUDIT BERTRAN

Ricard Aymar torna a Can Manyé amb *(umbrace)*, un conjunt d'obres creades entre 2022 i 2023 on visibilitza les seves arrels alellenques amb una proposta entre les ombres i la tridimensionalitat i amb un joc poètic entre significat, silenci i interpretació. Així doncs, amb peces molt adequades per a la Festa de la Verema, Aymar protagonitza una mostra especial per a Can Manyé, que celebra els quinze anys. I l'elecció no ha estat gratuïta, perquè justament ell va inaugurar l'espai fa quinze anys amb l'exposició (-a). Tanmateix, tret que feia una dècada i mitja que l'artista alellenc no presentava cap exposició a Alella, sempre ha format part de l'equip de suport als muntatges i desmuntatges de Can Manyé, amb una vinculació contínua amb el centre.

El món metafòric d'*(umbrace)* ens connecta amb les ombres i ens planteja preguntes que donen peu a la interpretació de cadascú. Les siluetes, creades amb tinta i vi sobre el paper, ens recorden que les ombres justament són allò que ens connecta amb la terra, recordant-nos que tenim cos

i som reals. Així doncs, algunes obres fan el pas endavant i passen del dibuix a la tridimensionalitat, com podem veure amb *La màscara de l'autoengany*, que simbolitza les mentides que ens diem a nosaltres mateixos i que ens acaben fent mal i perjudicant, amb fragments que mantenim ocults als altres i que intentem també ocultar-nos a nosaltres mateixos: una escultura amb un nas cap endins, com si es tractés d'un Pinotxo a la inversa.

L'obra, que pot ser interpretada tant de manera individual com en conjunt a sala, es compon d'un joc d'ombres i de siluetes on la repetició i la transformació són molt presents. Hi podem trobar perfils de rostres universals sense gènere ni edat, objectes, molècules i figures formades als rostres, tret característic d'Aymar que podem apreciar al cartell de l'exposició. Així doncs, *(umbrace)* no vol ser un lloc físic, sinó un espai del subconscient, amb escultures i pintures que permeten donar volum a les ombres que passen a aquesta bidimensió, del reflex d'un objecte a ser l'objecte en sí, amb el seu propi pes i presència.

Pròxim projecte, arrelat a Alella

Un dels futurs projectes de Ricard Aymar és crear una escultura per commemorar els cinquanta anys de la Verema amb una obra inspirada en la línia de la silueta *Molècula de poble*, que veurà la llum el 2024. Farà referència a la unió de tots els alellencs i alellenques amb una de les festivitats més característiques del nostre poble vinícola, la Verema, i a continuar amb el mateix objectiu d'intentar entendre què som i d'on venim amb una recerca nostàlgica als orígens de la nostra identitat. ●

Ricard Aymar.

Joan Vilaseca

LAIA DE BOBES / FOTO: JORDI FARRÚS

En Joan Vilaseca Canals va néixer a la Vila de Gràcia, així que, més que barceloní, es reivindica com a gracienc, «perquè l'ADN sempre es manté i Gràcia és un barri molt cooperatiu, amb un caràcter que marca per la resta de la teva vida», diu, i afegeix en referència als graciencs: «Som una ciutat ocupada i envoltada de Barcelona».

Va anar a escola als escolapis de Balma i després va estudiar per mestre de primària especialitzat en llengua anglesa. Acabada la carrera, va fer el servei militar i tot seguit oposicions, i li van donar plaça a Santa Eulàlia de Ronçana, al Vallès. Però al cap d'un temps va trobar a faltar el Maresme. I és que des de petit en Joan Vilaseca tenia relació amb el nostre poble —una tia seva vivia a can Cosials—. «Si ets de Barcelona, saps que l'equidistància és entre el Tibidabo i el Mar, i el Maresme també ho té, això», afirma.

Els concursos de trasllats el van portar un temps a Mataró, tres anys a Arenys de Mar i cinc més a Torre Baró, al polígon Canyelles, en un centre d'alta complexitat on va assolir «el llinard del dolor per al docent», explica, per les moltíssimes situacions complexes que calia atendre-hi: «Fas de serveis socials, no només de docent», diu.

En acabat tot aquest periple, van donar-li la plaça definitiva Vilassar de Dalt i això el va dur a buscar casa pel baix Maresme. La va trobar a Alella, i corria l'any 1997. A l'escola de Vilassar s'hi va estar vint-i-cinc anys, dels quals divuit a la direcció, fins que ara fa poc es va jubilar. Però va haver-hi un parèntesi d'un curs molt especial: el 2020-2021, el de la pandèmia.

Aquell curs les escoles Fabra d'Alella es van quedar sense direcció a causa de les prejubilacions forçades per l'amenaça del virus, i des del Departament d'Ensenyament van proposar a en Joan que l'agafés ell. Dirigir l'escola del poble on vius i on han anat els teus fills... Va demanar un dia per pensar-s'ho i va acceptar. «Va ser un regal preciós, un regal magnífic», explica:

«Quan et diuen "has de fer això durant un any", dones el do de pit». Coneixia el poble, el perímetre; sabia que l'alumnat no podia sortir del municipi i que la majoria dels mestres, en canvi, eren de fora. «Em va ser molt fàcil poder orientar el claustre en aquesta situació i ens en vam sortir, va ser molt maco». Sobretot, es va proposar desangoixar les famílies: «Era qüestió de no quedar-se al despatx, sinó de fer-se veure, rebre les famílies a la porta de l'escola... amb la guitarra i tot, si calia. Hi havia molta canalla que coneixia i les famílies necessitaven que el director somrigués i que cohesionés. I així, aquell moment d'angoixa que tots vam tenir, el vam relaxar». A més, es va proposar arranjat moltes coses i mancances que havia vist a l'escola com a pare, «i l'Ajuntament s'hi va posar molt bé per fer les reformes; les vam saber demanar, i amb la Teresa Vilaró hi ha haver una complicitat fantàstica», diu.

Han passat ja tres anys des d'aleshores, i aquest setembre en Joan ja no ha tornat a les aules perquè s'ha jubilat. Va encetar aquesta nova etapa de la vida anant-se'n un mes a Nova Zelanda, a fer muntanya i endinsar-se en el paisatge i en l'experiència de la

naturalitat en solitari. Va recórrer més de quatre-cents quilòmetres a peu i va passar la major part del temps tot sol. «Va ser un èxit personal molt gran», comenta, i ho lliga amb l'Odissea: «És el meu llibre de referència, que m'ha guiat sempre. Tots fem un gran viatge a la vida, i aquest té molts ensenyaments; i un d'ells és la tornada a casa i el retrobament».

En Joan és d'aquelles persones que saben conversar i parla bé perquè mesura molt el que diu. «Hi ha gent que opina massa vehementment; jo, quan ho faig, m'equivoco. I soc temperamental... la meua naturalitat gracienc ho fa!»; per això, prefereix la gent reflexiva que no pas la rapidesa de les respostes, sobretot quan cal prendre decisions. «Això em ve del món de la direcció educativa: quan et demanen una cosa, no diguis que no d'entrada; ho has d'entomar i t'has de comprometre a respondre en un termini; aleshores, busca arguments i després ja respondràs».

Des del país al món, en Joan Vilaseca se sent una mica de tot arreu de Catalunya i és obertament independentista; l'any 2009-2010 va ser portaveu del referèndum Alella Decideix. Sensibilitzat amb les minories, va aprendre la varietat bearnesa del gascó, propera a l'aranès: «Quan vaig allà, parlo occità; i si no m'entenen, català», diu; en qualsevol cas, mai castellà ni francès, per principis. «Amb gent del sud de França tenim uns vincles molt especials i molt amagats per la conjuntura dels estats, que ens hi han fet viure d'esquenes... Aquest pont que és la Septimània mai no l'hauríem d'haver perdut», comenta.

Des del juny del 2022 en Joan Vilaseca acull a casa seva una família ucraïnesa. «El conflicte de Bòsnia ens va escandalitzar molt per ser d'aquesta magnitud i en territori europeu. Amb el de Síria, molta gent es va sensibilitzar per acollir refugiats. I quan va esclatar el d'Ucraïna, la gent s'hi va bolcar», diu, i ell s'hi va implicar personalment: «Jo tinc una casa gran, puc acollir... finalment, van venir una mare vídua i la seva filla». El contrast eslau-mediterrani ha estat tota una font d'aprenentatges, diu.

Ara que acaba de jubilar-se, pensa que aquest és un pas desitjat, però molt complicat, i té clar com afrontar-lo: «Ara tinc temps per mi, per reeducar-me», diu, i té també una llista llarga de propòsits i coses per fer. En el vessant polític, col·labora amb l'alcaldia des d'una segona fila: «Crec que tinc una visió del poble i del món educatiu que pot servir si em necessiten»; però no vol vincular-se amb cap entitat «perquè seria hipotecar un munt d'opcions». Encara en el món de l'educació, porta un grup de teatre infantil a Vilassar de Dalt. En el terreny més personal, es proposa llegir, sobretot filosofia i els clàssics, perquè ajuden a tenir valors, «i tenir valors és important». També vol implicar-se més en l'associació catalano-ucraïnesa que hi ha a Barcelona. I canta i toca la guitarra. I fa excursions i recorre el país. I té al jardí un planter de roure americà portat de Nova Zelanda. I li agradaria, més a mig termini, recuperar les parets de pedra que cauen a trossos, els senders descuidats... el paisatge natural d'Alella. En sentirem a parlar. ●

En Joan Vilaseca, gracienc amb lligams amb Alella des de la infantesa, viu al poble fa vint-i-cinc anys. Mestre de professió, va ser director de les escoles Fabra només un any, pel qual és recordat amb gran estima per tothom qui el va tractar aleshores: era el curs de la pandèmia. Acull a casa una família ucraïnesa des de fa uns mesos. Bon parlador, d'idees clares i reflexionades; independentista; viatger d'aquells que creuen en el viatge com a experiència per aprendre.

ESPAI D'ARTS ESCÈNIQUES CASAL D'ALELLA

temporada **set/des** 2023

#aigua!

→ **teatre**
divendres **17 novembre**
AI, AI, AI...
Bruno Oro

→ **espectacle familiar**
diumenge **19 novembre**
Demèter Olympus Kids
Agrupació Señor Serrano

→ **música**
divendres **24 novembre**
Caminos
Chicuelo

→ **música**
diumenge **26 novembre**
Concert de sardanes
Cobla Principal del Llobregat

→ **espectacle familiar**
diumenge **3 desembre**
Maquinaigües
La Tresca i la Verdesca

→ **dansa**
dissabte **23 desembre**
Alba, recital de dansa i piano
Aimar Pérez Galí

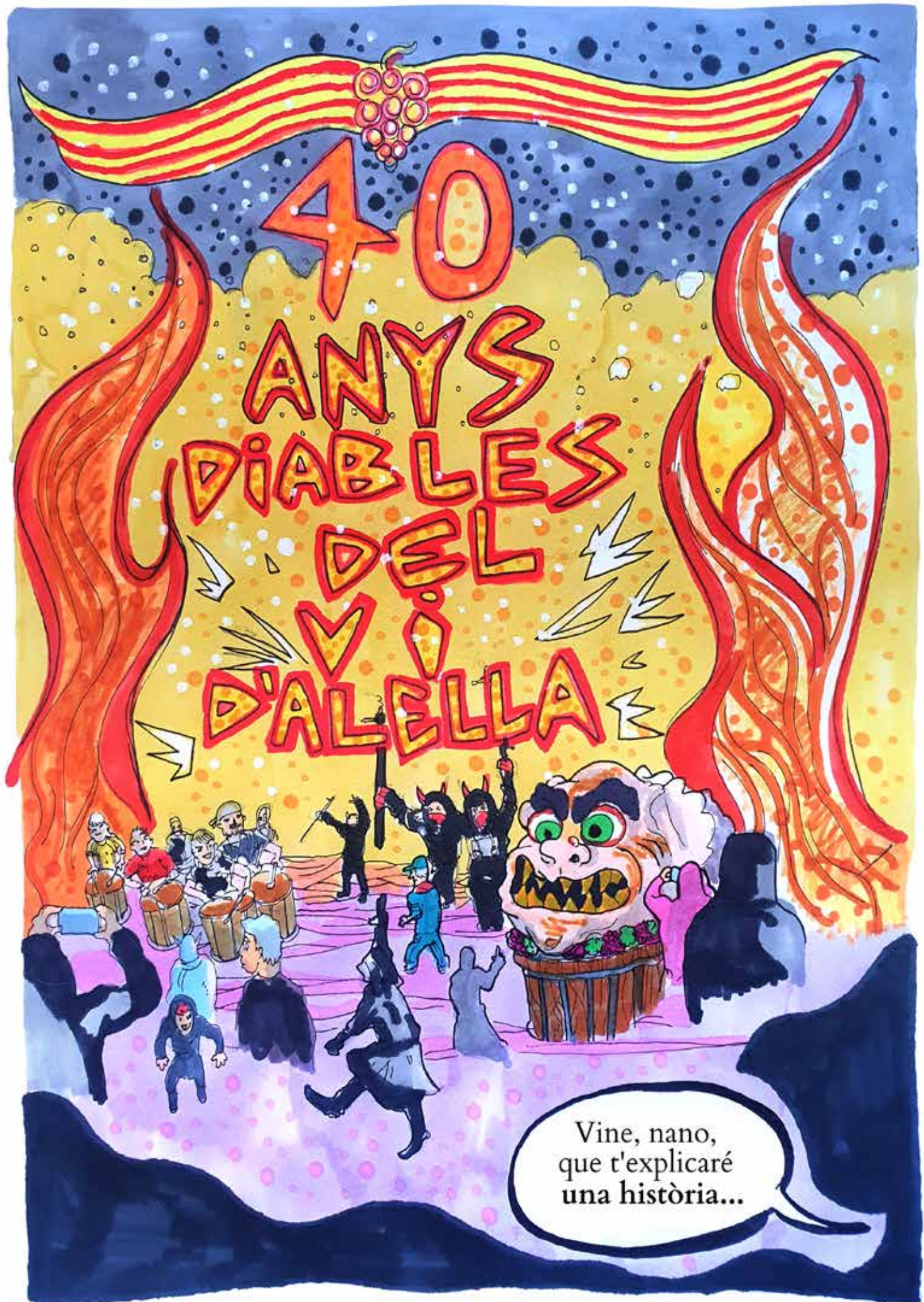

AJUNTAMENT D'ALELLA

Entrades alella.koobin.cat i al QR
+ Info www.alella.cat/espaialella
Carrer de Santa Teresa, 9 d'Alella

 EspaiAlella

Vine, nano,
que t'explicaré
una història...

Mentrestant, a les entranyes de l'infern, uns éssers folls es preparaven per sortir de les tenebres cap al món terrenal. Foren enviats per Satanàs per aconseguir un beuratge embriagador d'aroma i gust exquisit.

Quan la gent sortia de missa, els carrers del poble eren plens d'una espessa boira acompanyada d'una fortor inaguantable...

QUINA PUDOR!!!

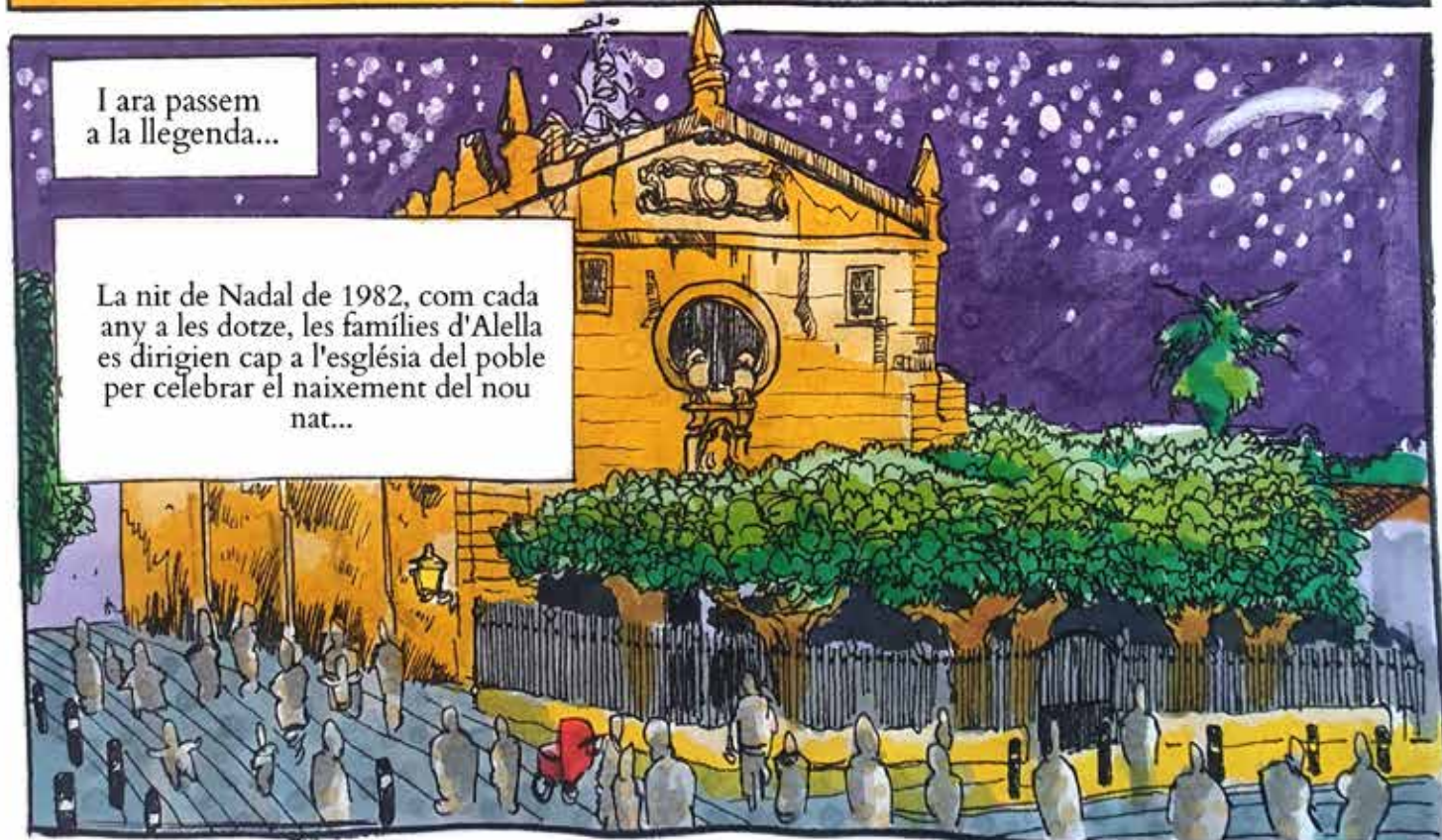
El volcà de Sant Mateu havia esclatat, donant a llum diables que van omplir la plaça de la festa, foc i calor, al ritme d'uns tabals infernals.

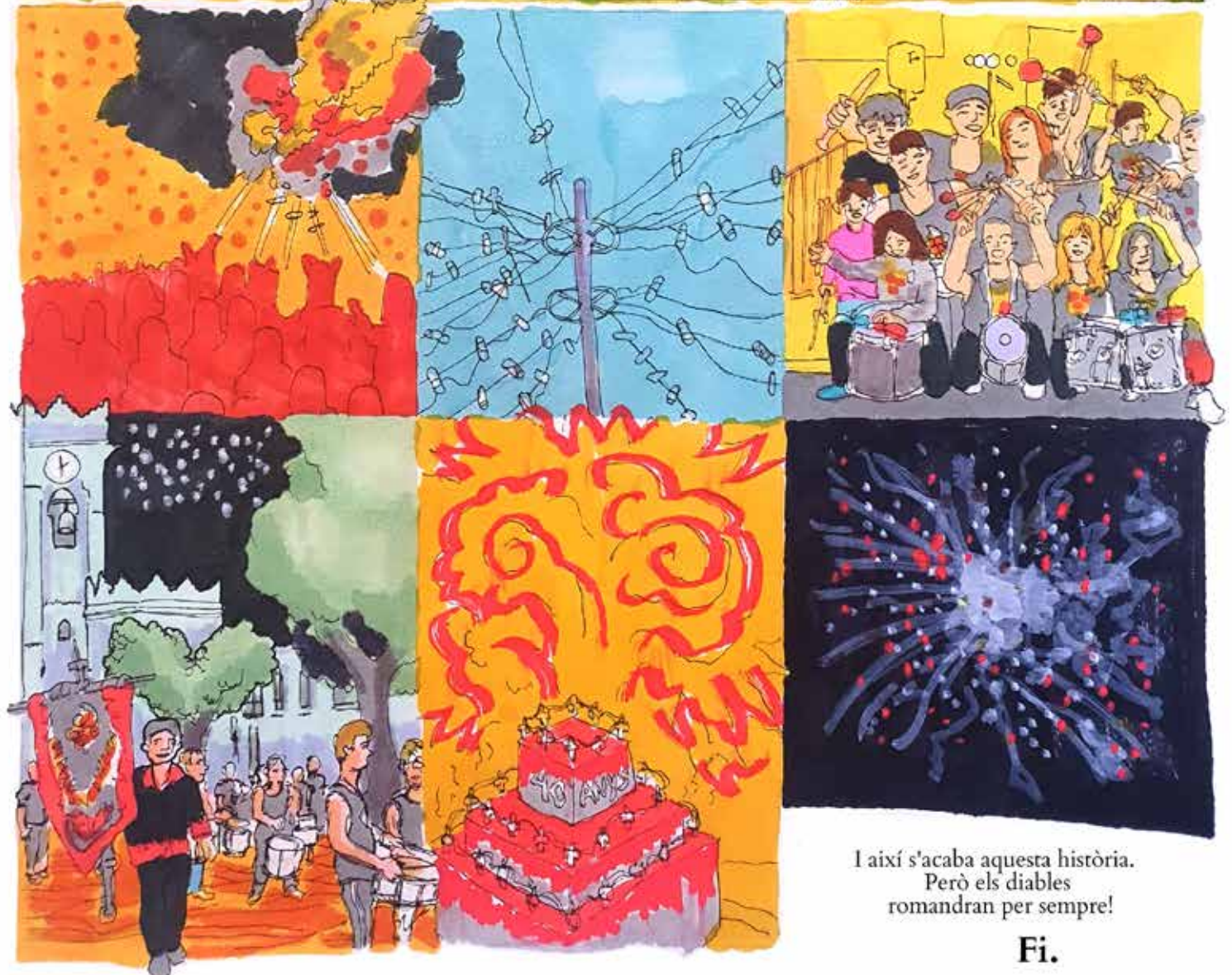
BANG BOOM PAM

El poble d'Alella va decidir obsequiar aquells éssers estranys amb unes botes de vi i part de la collita a canvi de protegir la vinya de la temible fil·loxera, que atacava el seu precià fruit!

Un any ple de celebracions

Quaranta anys no es fan cada dia i per això els Diablers del Vi d'Alella han volgut celebrar-ho com cal, no limitant-se a organitzar un acte, sinó estenent les festes al llarg de tot l'any

Diablers veterans bufen espelmes el dia de la festa d'aniversari.

CRISTINA GAGGIOLI

La primera va ser la mateixa que els va fer néixer ara fa exactament quatre dècades, la nit de Nadal del 1982. En aquesta ocasió, la nit del 24 de desembre d'aquest any passat, van celebrar la tradicional Torrada amb el caldo i el vi calent, però afegint-hi un pastís d'aniversari personalitzat per a la festa amb la forma d'un quatre i un zero. Els barrils plens de foc, el quinto (bingo), els timbalers i la música van acabar d'ambientar la nit.

Unes setmanes més tard, al febrer, van aprofitar la festa de Carnestoltes i la rua per celebrar la Milla Diabòlica, un recorregut pel poble obert a tothom qui volgués, vestit amb disfressa, i que en realitat amagava un concurs. Els diablers es van encarregar prèviament de demanar la col·laboració de tots els comerços del poble per lliurar regals i la resposta va ser espectacular: l'escenari era ple de premis i, entre més coses, es van repartir massatges, ampolles de vi i plantes. Hi va haver regals per al més sostenible, per al més original, per al més ràpid i per a la millor comparsa. La festa, a la qual també es van unir els Timbalers d'Alella i els del Most, va acabar amb un sopar de pa amb tomàquet i botifarra i música punxada per DJ. Tot plegat va tenir tan bona acollida i va aplegar tanta gent, que fins i tot la colla va haver d'anar a comprar més menús a última hora.

La gran celebració

Poc després, el 25 de març, arribava la gran celebració, la més esperada: el sopar. La nit va començar amb un aquellarre a la plaça acompanyats dels Timbalers, en què van treure un pastís fet amb caixes de cartró al qual es van clavar carretilles que van encendre com si fossin espelmes d'aniversari. En acabar, i ja a l'Hort de la Rectoria, el sopar estava preparat per acollir dues-centes persones, però de nou l'èxit els va desbordar i hi va haver molta gent que no va ser a temps d'apuntar-s'hi. Per sort, es van poder unir a la festa que va seguir el sopar i que va es-

tar plena de sorpreses. Com ara veure dalt de l'escenari algunes de les persones de les primeres etapes dels diablers. Un trivial, un bingo musical, la projecció d'un vídeo amb imatges dels quaranta anys de l'entitat (que, per cert, podeu recuperar a YouTube) i un castell de focs van completar la festa, que van amenitzar els DJ Sardina i Dedee Yankee, Jr Paul i Busquets, i que va acabar ben entrades les quatre de la matinal amb unes barres que ja havien exhaurit totes les existències.

Una data assenyalada al calendari festiu del poble és la Festa Major. En aquesta ocasió, els diablers no van organitzar cap celebració oberta al públic més enllà del tradicional correfoc, però sí que van voler celebrar l'aniversari amb les colles convidades en

petit comitè. On van tornar a compartir la celebració amb tots els veïns va ser a la Festa de la Verema, en què van voler enriquir el castell de focs amb més colors del que és habitual i amb un guió més acurat.

La Torrada d'enguany

Serà la nit de Nadal d'aquest 2023 quan la colla posarà el punt final als actes de celebració d'aquests quaranta anys. Encara queden algunes setmanes i de moment no volen revelar-ne res, però segur que, coneixent-los, aprofitaran l'ocasió per fer-la grossa.

Els que vulgueu tenir un record d'aquest aniversari heu de saber que la colla encara té a la venda samarretes commemoratives d'aquests quaranta anys, amb el nou logo conjunt dels Diablers i els Timbalers del Vi d'Alella, que fins ara anaven separats. I per als amants del vi hi ha fins i tot botes de vi! ●

El sopar popular va gaudir d'un enorme èxit.

ENTITATS D'ALELLA

Diablers del Vi d'Alella

Núria Iglesias i Mercè Payà Domingo, a Can Patatina.

JOAN ROSSELLÓ

Si volem trobar informació sobre els inicis dels Diablers del Vi d'Alella, la podem cercar en el número 325 de la revista *Alella*, del novembre-desembre del 2013, on es feia referència als trenta anys dels diablers.

Al dossier que se'ls va dedicar, hi podem llegir el relat de Toni Ribes que situa al 1982 o 1983 l'aparició dels diablers, quan ell, en Josep M. Gispert, la Núria Cornudella i la Montse Comas van anar al Masnou i els de la colla d'allà van deixar-los uns vestits i uns petards que ben bé no sabien com anaven, però que van fer molta gresca a Alella, com recorda també Toni Mayol al dossier.

Segons els programes de festes editats, la primera participació dels dimonis d'Alella va ser en la Festa Major de 1984. Seguint el fil, la primera vegada que va aparèixer escrit el nom sencer de Diablers del Vi va ser el 1989, amb una cercavila; i la primera vegada que va aparèixer el mot *correfoc* va ser al programa de festes del 1990.

El 1992 va tenir lloc la legalització de la colla Diablers del Vi d'Alella.

Avui tenim com a representants dels diablers la Núria Iglesias Martínez –presidenta de l'entitat– i la Mercè Payà Domingo –cap de colla dels diablons–. La Núria té trenta anys, viu a Barcelona, ha estudiat psicologia en l'especialitat d'organitzacions i treballa com a psicòloga a la cooperativa Som Energia. També

ha participat, del 2009 al 2017, en l'Esplai d'Alella. La Mercè té vint anys, és d'Alella i hi viu. És actriu, cantautora i fa feines complementàries a la seva professió. També ha treballat amb nens i ha participat durant dos anys en l'organització de la Fil-loxera.

Quantes persones formen la junta de l'entitat i quantes el nucli que s'ocupa de fer-la funcionar?

La junta, jurídicament, és formada per cinc persones, però el grup implicat i que lidera la colla el formen unes deu persones.

Què us ha portat a formar part de l'entitat i de la junta?

(La Núria fa dotze anys que és a l'entitat i la Mercè dos.) En els dos casos, l'entorn –estàvem en grups on hi havia gent de diablers– i les circumstàncies –faltava gent, la curiositat i l'atractiu de l'activitat– ens van portar a formar-ne part. Considerem que a Alella la gent jove que volem implicar-nos en el poble i viure una activitat per trobar gent de la nostra edat tenim dues opcions molt interessants: els diablers i la Fil-loxera.

Respecte al motiu per formar part del grup amb més implicació, ha estat el desig de mantenir viva la participació de la colla i tractar de millorar-ne el funcionament.

Com esteu estructurats, quant de temps dura el compromís i quins requisits cal complir?

La nostra estructura actual és formada per una presidenta (la Núria), de la qual pengen dos codirectors de timbalers, el cap de colla dels diablers i la cap de colla dels diablons (la Mercè). La durada de la presidència és de quatre anys. Passat aquest temps, hauria d'haver-hi un relleu, però es pot renovar si l'assemblea hi està d'acord. En el cas dels caps de colla no hi ha un temps establert, però es busca una estabilitat basada en el fet que la persona resti en el càrrec durant un temps. Per poder accedir a aquests càrrecs calen dues coses: presentar-s'hi i ser acceptat, a més de tenir la formació CRE (consumidor reconegut com a expert). Cal dir que la formació de CRE l'ha de tenir tothom que vulgui participar en la crema. Relacionat amb els requisits de funcionament durant la crema, és imprescindible que hi hagi una persona amb la titulació de RGCRE (responsable de grup consumidor reconegut com a expert) per cada colla que participi en el correfoc, tant la local com les convidades, altrament no es podria fer l'activitat.

Com podríeu definir els Diables del Vi d'Alella i quins serien els seus objectius?

Som uns motivats amb molta estima pel poble i per la cultura catalana. Pretenem transmetre la cultura del foc, que és una tradició catalana perquè només es fa a Catalunya, i, per tant, mantenir aquest tret identitari de país.

Els Diables del Vi d'Alella són formats pels timbalers, els diables i els diablons, en total unes cinquanta persones. També tenim els nostres trets identitaris com són el bitxo i la crema del sostre, una iniciativa que va néixer a casa nostra i que només es fa a Alella.

A part del que hem esmentat busquem incentivar la participació, fer xarxa, mantenir la ciutadania activa, enfortir vincles, fer que la festa sigui possible, crear relacions i fer coses a canvi de sentir-se part d'un lloc, del nostre poble.

Quina és la sensació que es viu quan ets al grup i com funcioneu?

En les activitats amb foc la sensació és d'eufòria, controlada, però eufòria. A més, tens la sensació que has participat en la creació d'un espectacle del qual pot gaudir molta gent, molta de la qual acaba ballant amb nosaltres mentre cremem.

Durant la preparació vivim el treball de grup. La preparació d'un correfoc comença un mes abans. Durant les dues últimes setmanes ens reunim cada dia i en els dos últims dies la dedicació és molt gran. El dia del correfoc comencem a les vuit del matí per muntar el sostre de foc i acabem a altes hores de la matinada. A més, l'endemà hi ha els diablons. Hi ha molts aspectes a tocar: burocràcia, logística, que estigui tot a punt... És una vivència molt intensa.

En la planificació del correfoc partim d'una estructura base (pirotècnia, sostre), però la temàtica canvia (per exemple, hem tocat la temàtica política o el masclisme en les estructures de poder), i també va canviant el versot (discurs abans de cremar el sostre o de fer el correfoc). En el cas del correfoc adult, el recorregut a Alella sol ser d'un quilòmetre a un quilòmetre i mig, i hi cremem plegats tant els diables d'Alella com els de les altres poblacions invitades. Podem arribar a ser unes cent vint persones en actiu.

Parleu-nos dels diablons.

Aquest grup es va iniciar fa uns deu anys. És format per nois i noies de deu a divuit anys, perquè per normativa no poden passar al grup de diables fins als divuit. Actualment hi ha deu diablons. Sempre han d'estar supervisats per un adult que ha rebut la formació CRE. La seva pirotècnia és menys potent i el recorregut és més curt, uns set-cents cinquanta metres. En el correfoc de diablons solen participar la colla local més dues o tres d'invitades. En total, al correfoc pot haver-hi uns quaranta-cinc diablons més els adults que els supervisen. També hi participa un grup de timbalers, els Timbalers del Most, que són nens.

Què comporta formar part de l'entitat?

Per formar part dels diables cal pagar una quota anual de vint euros, la qual es fa servir per cobrir una part de l'assegurança. Els components del grup han de participar obligatòriament en l'assemblea ordinària –se'n fa una l'any– i en les extraordinà-

ries que es convoquin. En cas de no poder-hi assistir, s'ha de justificar. També es demana que participin activament en la preparació del correfoc. Els timbalers han d'anar als assajos que es fan el dilluns al vespre i tots els components dels diables tenen dret de formar part dels correfocs i de les comissions i poden votar i tenen veu en les assemblees.

Quin tipus de relació i suport teniu de l'ajuntament?

El nostre contacte amb l'ajuntament és a través de la Regidoria de Cultura, Festes i Joventut. Habitualment, quan fem reunions també hi assisteix alcaldia. Quant a la relació, diríem que és bona en el tracte personal. No obstant això, quan parlem de fets ens trobem en una situació que ens decep sovint. Ens preocupa especialment la subsistència econòmica de l'entitat. La font principal d'ingressos que tenim per desenvolupar la nostra activitat és la subvenció anual de l'ajuntament. Aquest any ens han atorgat menys de la meitat del que havíem sol·licitat sense informar-nos del motiu de la retallada. També ens trobem en un constant estira-i-arrotonsa per les negociacions del caixet relatiu als correfocs. L'augment de preus del mercat també ha implicat un augment del preu de la pirotècnia.

Nosaltres, com a entitat del poble, contribuïm voluntàriament a desenvolupar aquestes activitats, però necessitem que el cost del material estigui cobert.

L'ajuntament ens demana que durant l'any participem en diverses activitats del poble –almenys unes quinze anuals, entre diables i timbalers–, però els darrers anys hem vist reduït l'espai per participar en la presa de decisions a l'hora d'organitzar-les. El recorregut o l'horari de l'activitat són aspectes que necessitem poder debatre conjuntament. El sentiment de la colla, una de les dues úniques associacions juvenils del poble, és que cada vegada és més complicat tenir llibertat per actuar des

de la motivació. Tot està cada vegada més protocol·laritzat i es vol accontentar tothom. Per exemple, tenim tocs d'atenció pel soroll dels assajos de timbalers. Facilitar la participació voluntària de les entitats culturals i juvenils ens sembla imprescindible per poder mantenir viva la identitat del poble d'Alella. ●

“UN CORREFOC ÉS LA MOSTRA DE COM UN GRUP DE PERSONES COMPROMESSES, ACTIVES I QUE ESTIMEN ALELLA CONTRIBUEIXEN VOLUNTÀRIAMENT A MANTENIR VIVA LA FLAMA DE LA NOSTRA CULTURA I DEL NOSTRE POBLE”

MARC CIRUELA

Recull de fotos històriques dels Diablers del Vi d'Alella

2000

1990

1999

2004

2001

2005

2007

2008

2011

2014

2015

2017

2019

2020

2022

Papers de vi

DO ALELLA · ENOTURISME · GASTRONOMIA · CULTURA

Subscriu-te

a *Papers de vi* per 9€ i et regalem una ampolla de vi DO Alella!

Fes efectiva la teva subscripció a www.papersdevi.cat/subscripcio
PROMOCIÓ VÀLIDA FINS A EXHAURIR EXISTÈNCIES

www.papersdevi.cat

Recordem Can Patatina

La masia, ja inexistent, va ser la seu dels diables i els gegants

QUICO LLUCH

MERCÈ GALLIFA

Els correfoc van començar des de Can Patatina durant molts anys. Quan la casa va desaparèixer, els Diables la van recordar amb aquest mural que imitava la seva porta.

Un racó de l'interior de Can Patatina que els diables més veterans recorden molt bé.

CARLOS MARTÍNEZ

Durant molts anys, els Diables del Vi d'Alella van tenir la seu social a l'edifici conegut com Can Patatina, enderrocada fa uns vint anys per fer-hi el bloc de pisos que hi ha a la placeta rere l'Espai d'Arts Escèniques Casal d'Alella.

L'origen de l'edifici de Can Patatina és l'any 1702, quan Joan Auger va comprar una peça de terra de darrere de l'hort de l'actual Cal Barquer, aleshores propietat de la família Arbués, i la casa va passar a ser coneguda com Ca l'Auger.

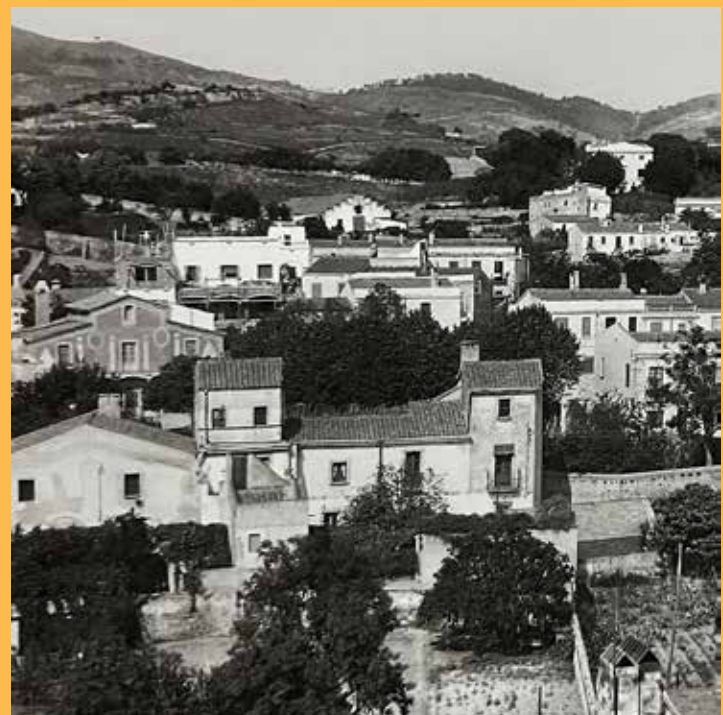
Els anys trenta del segle XIX la va comprar Josep Carassa i, posteriorment, la família Arenas. Va ser aleshores quan va passar a anomenar-se Can Patatina.

En Patatina

En Patatina era Josep Arenas i Puig. El sobrenom ve del fet que, quan era petit, com tots els infants, portava barretina; com que li feia nosa, sovint la tirava al galliner; aleshores la seva veïna el veia amb el cap descobert i li deia "què passa?" i ell, petit, responia "pedut patatina" per no saber pronunciar bé el mot *barretina*. Quan va tornar d'Amèrica, encara va conservar el sobrenom de Patatina i el seu fill el va heretar.

Durant molts anys, fins que l'edifici va ser enderrocada, Can Patatina va ser el lloc on els Diables i els Timbalers d'Alella, així com els gegants i capgrossos, hi guardaven els estris. En Feliu, la Madrona, els cagrossos... i també el bitxo, les casaques, les maces, el carro i els timbals dels timbalers es conservaven en aquest edifici emblemàtic. Molts recorden que també s'hi acumulaven una bona quantitat d'ampolles Xibeca, una mostra del caràcter festiu i l'esperit jove que caracteritza l'entitat.

A les darreries del segle XX va esdevenir propietat municipal. Finalment, després d'adquirir-la Alfons Garcia Grau el 2003, va ser enderrocada per fer-hi el bloc de pisos actual. ●

ALELLA DESAPAREGUDA

Can Patatina, al centre de la imatge. Al seu darrere s'aprecia la també desapareguda Can Salellas.

**PROVEM-HO
EN CATALÀ**

**MOLT
PER PARLAR.
MOLT
PER VIURE.**

moltperparlar.cat

 Generalitat
de Catalunya

Pel català, sempre endavant

Els inicis dels cors de Clavé a Alella

La Sociedad Coral Alellense i la Sociedad Coral La Igualdad

LLUÍS CAÑELLAS GARCIA

Els orígens dels cors de Clavé a Alella es remunten a principis del 1860. En concret, ens a situem a l'any 1863, quan es beneí l'estendard de la primera societat coral del poble, just tretze anys després que Josep Anselm Clavé fundés La Fraternidad, la primera societat coral catalana que set anys més tard s'anomenà Euterpe (Costal, 2019, p. 16).

Com el lector pot observar, menciono l'existència de cors de Clavé en plural, i és que durant el segle XIX podem assegurar que com a mínim hi hagué dues societats corals al poble. La primera d'elles, i probablement la més antiga, fou la Sociedad Coral Alellense. Sandra Sánchez (1999, p.58) explica que al poble fou col·loquialment coneguda com a Cor Vell en contraposició al Cor Nou, la segona de les societats d'Alella designada com La Igualdad.

Els coneixements sobre els inicis d'ambdues formacions no deixen d'estar plens de buits i incoherències, com gran part dels començaments de les formacions "Euterpenses". És complexa, per tant, la tasca de datar la fundació dels cors i seguir l'evolució dels primers anys. Amb tot, i basant-me en la informació recopilada en diferents documents, pretenc ordenar cronològicament el món coral de la població des de l'any 1860 fins a finals del segle XIX, amb l'objectiu d'aclarir el ball de dates que envolten els orígens de les societats corals alellenques.

Diverses són les fonts que marquen l'any 1860 com l'origen de La Alellense, com per exemple l'article de Jordi Font en el número 279 d'aquesta revista (p. 34) o la mateixa Sandra Sánchez (2000, p. 57). Segons el pri-

mer, en l'estendard de la societat hi figura aquest any, fet que fa pensar que n'és el de constitució. Malauradament, no l'he trobat, i els documents històrics als quals he tingut accés més enllà de corroborar-ho, ho desmenteixen, al mateix temps que obren nous dubtes.

A la *Memoria sobre las Sociedades Corales en España* de Mariano Soriano Fuertes de l'any 1865 hi apareix un llistat de les societats corals que formaven l'associació "Euterpense" fins al maig de 1864. El registre enumera les societats de cors de Clavé de l'època, indicant-ne el nom, la població, la província, els integrants i la data de fundació. En el número 35 s'hi presenta La Alellense.

DURANT EL SEGLE XIX PODEM ASSEGURAR QUE COM A MÍNIM HI HAGUÉ DUES SOCIETATS CORALS AL POBLE

Gràcies a això, podem confirmar la data exacta de fundació de la societat, el 15 de novembre de 1862, aclarint certs dubtes sobre els seus orígens. Cal considerar que, encara que tenim una data de registre concreta, no es pot descartar que el cor ja estigués en funcionament uns anys abans. La llista no només ens aclareix la fundació de La Alellense, també obra una nova qüestió, l'existència d'una altra societat, La Paz, fundada l'1 de març de 1863.

Jaume Carbonell en el seu llibre *Josep Anselm Clavé i el naixement del Cant Coral a Catalunya (1850-1874)* (2000, p. 401)

assegura que La Alellense i La Paz són la mateixa coral, datant-ne la fundació a dia 1 de març de 1863. No sóc ningú per desmentir o acreditar si són o no el mateix cor, simplement, voldria exposar que en la investigació realitzada no he trobat més registres que marquin l'existència d'un cor independent anomenat La Paz. Per contra, sí que existeixen diversos documents en els quals es parla de La Alellense.

A través d'un comunicat al diari musical *El Metrónomo* del 12 de juliol de 1863, sabem que La Alellense envià un seguit d'informació (dia i any d'instal·lació, nombre de membres, edat, professió i veu de cadascun i el nom del director i dels membres de la junta) a Eduardo Vila, secretari de la societat coral de Vilafranca del Penedès. Estem davant d'un document de gran interès, ple d'informació que aclariria els orígens de la societat, ajudant a confirmar quin dia exacte fou el de la fundació. De nou i desafortunadament, no l'he pogut aconseguir.

Sigui quin sigui l'any de constitució de La Alellense, gràcies a l'estendard i a dues cròniques del diari musical *El Metrónomo* sabem del cert que l'any 1863 es beneí el seu estendard. En el diari del 8 de desembre de 1863 informaren que durant aquell mateix dia, dia de la Immaculada Concepció, seria la benedicció, acte que relataven amb gran detall en l'edició del 20 de desembre de 1863. En la crònica s'explica que a l'acte hi assistí la societat coral El Alba de Badalona i l'orquestra del Masnou dirigida per Pedro Pareras. Cantaren una missa, a l'església de Sant Feliu i, posteriorment, realitzaren un concert a la plaça del poble.

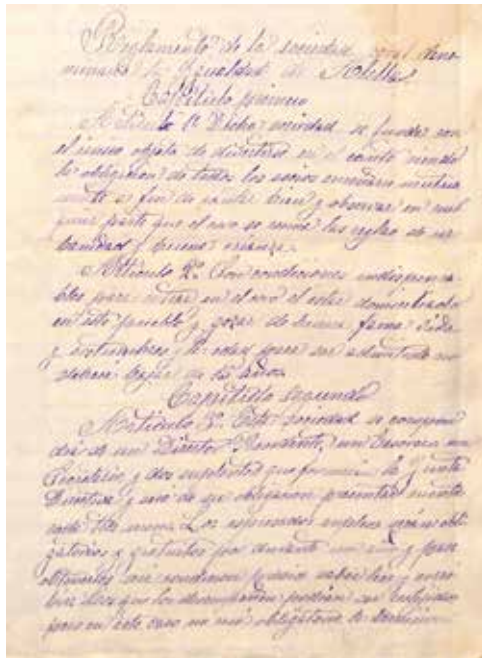
Com he mencionat, en l'estendard també s'hi reflecteix l'any 1863. Voldria fer un apunt sobre la seva recerca. En una primera instància en desconeixia el parador, i totes les fonts que consultava no en sabien res. Gràcies a la col·laboració de la Rosa Casas i la Cristina Armengol, em va ser possible trobar-ne la pista, ja que tenien nocions que s'havia trobat per Can Magarola. Finalment, i amb l'ajuda de l'alcalde Marc Almendro, localitzarem les fotografies dels estendards de les dues societats corals d'Alella.

35	La Alellense.	Alella de dalt.		Id.	34	15 Nobre. 1862
70	La Paz.	Alella.		Id.	28	1 Marzo 1863

"Relación de las sociedades corales que formaban la asociación Euterpense hasta Mayo de 1864."

Estendard de la Sociedad Coral Alellense (1863).

"Reglamento de la Sociedad Coral denominada La Igualdad."

Estendard de la Sociedad Coral La Igualdad [19-?].

De nou, en *El Metrónomo* del 3 de juny de 1864, apareix el nom de La Alellense al costat d'una llarga llista de 56 cors de Clavé. El motiu fou la participació en el quart Festival d'Euterpe a Barcelona. Una celebració que durà tres dies, en la qual es dugueren a terme activitats ben diverses; concerts, espectacles pirotècnics, una desfilada i un concurs de cors de Clavé.

A partir dels documents exposats fins ara, es dedueix que La Alellense fou una societat coral activa i compromesa en les activitats del col·lectiu Euterpense. El cert és que també participà activament en la realització d'actes a la població. En el llibre *Alella, Històries del Segle Dinou* de Francesc Costa escrit l'any 2016, hi apareix un dietari que inicia l'any 1833. A la pàgina 66 es recull una crònica del periòdic *La Corona* del 2 de març de 1865 sobre la ce-

lebració dels dies "del Excmo. Sr. Duque de la Victoria".

A las doce del día y frente al café en que se halla establecida dicha Sociedad [el casino d'Alella], fué repartido á cuantos pobres se presentaron un abundante arroz, amenizando el acto la brillante banda del regimiento de Murcia, que alternó con varias piezas cantadas por la Sociedad coral Alellense.

És en aquest mateix llibre on, a la pàgina 73, Costa cita l'altre cor hi apareix anomenada l'altra societat coral que anteriorment he anomenat, La Igualdad. Es tracta de la crònica d'un romiatge a l'ermita de Sant Muç a Rubí, en la qual els sorprengué "una columna de tropa que con la baioneta calada se dirigía contra ellos". Després d'aixecar mocadors blancs i ensenyar els documents

foren deixats en llibertat i pogueren continuar el seu camí. La publicació aparegué a "Crònica de la música" i data del 7 de juny de 1882. A l'Arxiu Comarcal del Maresme hi ha recollit un reglament de la societat del mateix any (La Igualdad, Sociedad Coral, 1882, ACM70-221-T2-1).

En les publicacions abans mencionades de Sandra Sánchez i Jordi Font s'exposa que la fundació de La Igualdad fou l'any 1901, però l'existència dels dos documents acabats de presentar indiquen que, com a mínim, l'any 1882 la societat ja estigué formada i reglamentada. Doncs bé, és gràcies a l'estendard que sabem amb exactitud l'any de fundació de l'entitat i podem suposar el perquè Sánchez i Font indiquen l'any 1901 com el de fundació. En el seu revers es pot llegir que fou fundada un any abans del reglament anterior, l'any 1881 i

Rebut del Centro Coral Unión Alellense (1887).

"Reglamento del Centro Coral La Unión de Alella (1886)."

que fou reformada l'any 1900, just un any abans del citat pels cronistes. El fet de situar amb precisió els seus orígens en el segle XIX, augmenta els anys de convivència entre La Alellense i La Igualdad i fa palesa la importància del cant coral a Alella, tenint en compte que l'any 1897 tan sols hi havia 1120 habitants (Anuario-Riera. Guia General de Cataluña. 1897 a *Històries del Segle XIX*).

De la mateixa manera que La Alellense, La Igualdad fou una societat coral activa i important. Gràcies al diari *La Comarca del Vallés* del dia 23 de maig de 1912, sabem que aquell any la societat comptà amb 80 membres per a la seva visita el 26 d'aquell mes a Terrassa, en la qual s'entregà una cita commemorativa com a record.

A l'Arxiu Comarcal del Maresme hi ha tres reglaments més pertanyents a corals

d'Alella: La Unión de Alella, Centro Coral de 1886 (ACM70-222-T2-1), Alellense, Sociedad Coral de 1887 (ACM70-220-T2-1) i Alellense, Sociedad Coral de 1888 (ACM70-220-T2-2). El primer d'ells planteja un nou problema, i és que es tracta del reglament del "Centro Coral La Unión de Alella", un nom que fins ara no havia aparegut mai com a tal. Buscant per arxius no he trobat enlloc més aquest nom, tret de dos rebuts de pagament del 1887 que estan a la venda al web de col·leccionistes, todocolleccion.net. En ambdós es pot llegir "Centro Coral La Unión Alellense", per tant, semblaria una nova denominació. Tanmateix, comparant els signants dels rebuts amb els signants del reglament del "Centro Coral la Unión de Alella", el secretari coincideix, essent Felix Garbí, en conseqüència, es tracta de la mateixa entitat.

Els altres dos reglaments pertanyen a "la sociedad coral Alellense" i, encara que estan signat l'un el 30 d'agost de 1887 i l'altre el 4 de març de 1888, ambdós es redactaren el 19 de novembre de 1880.

Les dues societats actuaren conjuntament en més d'una ocasió. El 28 de maig de 1908 visitaren els cors de Girona segons explica un avís del diari *La Lucha* del 27 de maig de 1908. Sandra Sánchez (1999,

p. 58) apunta que existí certa rivalitat entre elles, però que col·laboraren juntes en l'homenatge a Josep Anselm Clavé de 1918, dedicant-li una placa al carrer que porta el seu nom, conegut col·loquialment com a carrer de Dalt. Doncs bé, gràcies a un acte judicial (Jutjat de pau d'Alella, 1918, ACM70-138-T2-897), sabem que aquell mateix any, Joaquín Cardoner Fàbregas, president de La Alellense i en representació d'aquesta, denuncià al president de La Igualdad, Rafael Paltré. En ell, el president del Cor Vell, a partir de l'aportació de rebuts, demana la quantitat de 24 pessetes i 70 cèntims per tal de sufragar les despeses de l'homenatge a Clavé. L'acta resol que Rafael Paltré ha d'abonar la meitat de les despeses, havent de pagar 12 pessetes i 35 cèntims a Joaquín Cardoner. Tot i això, les societats coincidiren en, com a mínim, una ocasió més, quan l'any 1924 desfilaron per Barcelona juntament amb altres societats corals de tot Catalunya en motiu de les festes del centenari del naixement de Clavé (*La Publicitat*, 1924, p. 6). Sánchez explica que la trajectòria d'ambdues societats se suspengué arran de la Guerra Civil, per tant, conviueren 55 anys, des de 1881 fins al 1936.

A tall de recopilació sobre els orígens dels cors de Clavé a Alella. Podem determinar que durant el segle XIX hi hagueren dues societats. La més antiga fou La Alellense, que va prendre diversos noms al llarg dels anys: La Paz, La Unión de Alella i, col·loquialment, el Cor Vell. L'any de la seva fundació balla entre 1860 i 1863, però tenim la certesa que el dia 8 de desembre de 1863 es beneí l'estendard. D'altra banda, l'any 1881 es fundà La Igualdad, societat reformada l'any 1900. Ambdues societats col·laboraren durant més de mig segle, no sense tensions, fins a la dissolució a causa de la Guerra Civil. ●

Vols estar assabentat de tot el que passa a Alella?

Subscriu-te!

Per només 19,50€ a l'any rebràs la revista *Alella* a casa teva
 Entra a www.revistaalella.cat/subscripcio o truca'ns al 654 40 40 43

revistaalella
 Revista independent d'informació local

GARDEN ARENAS

Visita la nostra botiga online
www.gardenarenas.com

Riera Fosca, 11-29 - 08320 Alella
Tel. 93 555 12 43 - WhatsApp 620 99 37 51

web@gardenarenas.com
www.gardenarenas.com

Papers de vi

DO ALELLA · ENOTURISME · GASTRONOMIA · CULTURA

D'aquí a pocs dies veurà la llum
el número 85 de 'Papers de vi'

Especial Vinografia dels Alella.

Catàleg amb tots els vins que s'elaboren a al territori DO Alella

Crònica dels principals esdeveniments gastronòmics i vinícoles.

Fira del llaminer. Mostra de tastets de Vallromanes. Festa de la Verema. Festa del Vi Català

MANIFEST SOBRE GAZA

Arran de l'atac de Hamàs del 7 d'octubre passat, Israel ha intensificat de manera brutal els atacs contra la franja de Gaza i més localitats palestines. La Comissió de Cooperació Internacional de l'Ajuntament d'Alella condemna tots els atacs i qualsevol violència contra la població i els béns civils de tots costats i insta els actors armats a complir la legalitat internacional.

Nens banyant-se a la platja a Gaza el 2014

TINA MIÑANA

Gaza, avui, després dels bombardeigs.

PALESTINIAN NEWS & INFORMATION AGENCY

COMISSIÓ DE COOPERACIÓ

Volem recalcar que els atacs de Hamàs no justifiquen de cap manera els atacs que Israel comet contra la població i els béns civils palestins, de manera totalment desproporcionada i vulnerant greument el dret internacional i el dret internacional humanitari, que estableixen en tot moment la distinció entre elements militars i elements civils i entre combatents i civils. Bombardejar població civil i zones altament poblades, atacar estructures sanitàries i elements indispensables per a la supervivència de la població civil, constitueixen greus crims de guerra.

Segons l'informe de les Nacions Unides del 24 d'octubre, un total de 704 palestins, inclosos 305 nens, han estat assassinats només en un dia! Arran dels constants bombardejos i atacs aeris d'Israel, el nombre acumulat de palestines i palestins assassinats a Gaza arriba a 5.791, el 68% (!!) dels quals són nens i dones, segons el Ministeri de Salut de Gaza. Unes 1.550 persones més, entre les quals 870 nens, estan desaparegudes sota la runa. Hi ha més de 16.000 persones ferides. No són només xifres, són també noms, històries de vida que han quedat sepultades sota els crims d'un estat que compta amb el vistiplau de la UE i dels Estats Units. És un GENOCIDI.

Des de l'11 d'octubre, Israel ha bloquejat l'electricitat a Gaza, cosa que fa que els hospitals i les instal·lacions d'aigua depenguin de generadors. Sempre segons les Nacions Unides, més d'un terç dels hospitals de Gaza

(12 de 35) i gairebé dos terços de les clíniques d'atenció primària (46 de 72) estan tancats per danys causats pels atacs d'Israel o per falta de combustible.

S'estima que hi ha 1,4 milions de persones a Gaza que han estat desplaçades de manera forçosa i la situació és insostenible. Recordem que el desplaçament forçós de la població civil es considera una violació de les normes de protecció de civils en conflictes armats. Sobre els atacs a béns civils, també prohibits pel dret internacional, 6.179 edificis han estat completament destruïts i hi ha 150.000 habitatges amb danys.

La manca d'aigua potable fa que la gent hagi començat a beure aigua salina i no potable, provinent dels pous agrícoles, cosa que suposa un risc molt elevat per a la salut, especialment en nadons de menys de sis mesos, dones embarassades i persones amb malalties renals.

I, tot plegat, enmig de problemes d'inseguretat alimentària, d'higiene per manca d'aigua i d'incapacitat dels hospitals per atendre malalts crònics i malalts en general, amb les terribles conseqüències que suposa, etc.

Totes aquestes accions descrites, el càstig col·lectiu a què és sotmesa la població de Gaza, així com fer patir fam a la població civil com un acte deliberat i com a mètode de guerra, es consideren CRIMS DE GUERRA en virtut del dret internacional humanitari. Hauran de ser jutjats.

Tanmateix, recordem que el conflicte no ha començat el 7 d'octubre de 2023. El conflicte va començar fa setanta-cinc anys. Israel, com a potència ocupant, té unes obligacions establertes en el IV Conveni de Ginebra que incompleix reiteradament i la situació als territoris ocupats és d'apartheid del govern israelià contra la població palestina. Una situació que s'ha anat agreujant encara més els darrers anys.

Sentim vergonya de la posició que la UE ha adoptat perquè reforça l'opressor i dona suport als crims de guerra de l'estat d'Israel i als crims contra la humanitat que du a terme en el dia a dia. La UE i els països anomenats "demòcrates" haurien de sancionar Israel per les seves greus vulneracions dels drets humans i del dret internacional humanitari i trencar-hi relacions fins que no compleixi la legalitat internacional. Exigim, amb caràcter immediat, UN ALTO EL FOC I L'EMBARGAMENT D'ARMES A ISRAEL. A escala local, demanem als ajuntaments que no siguin còmplices d'aquests crims i promoguin la campanya pacífica engegada per la població civil palestina anomenada BDS: Boicot, Desinversions i Sancions.

Creiem en el dret a l'autodeterminació de Palestina i instem la comunitat internacional a treballar per la fi de l'ocupació i el retorn de la població palestina refugiada, tal com estableix el dret internacional. Exigim que Israel compleixi les resolucions de les Nacions Unides. Aquestes són les nostres demandes, perquè el camí cap a la pau implica complir la legalitat internacional. ●

“Pupitres de dos, forat al mig amb el tinter de porcellana blanca i la tapa que s’aixecava per deixar les coses dins”

Rememorem com era l’escola abans, allò que hi vam aprendre i els mestres que hi vam trobar en una nova tertúlia de la gent gran al Casal de Can Gaza.

Agnès Céspedes condueix la tertúlia celebrada fa unes setmanes al Casal de Gent Gran Can Gaza.

MARC CIRUELA

AGNÈS CÉSPEDES

A Can Gaza hem començat el curs traslladant-nos a la infantesa dels usuaris, per recordar aquella escola des de la postguerra fins als anys 1960, viscuda als diferents centres educatius del poble i rodalia. Una escola molt diferent de la que coneixem ara, però on l’ofici d’alguns grans mestres va ajudar a educar i formar diverses generacions de nens i nenes al·lellencs.

La Marta Ribas, la Marta del forn, va estudiar a les Monges d’Alella, de l’orde de les salesianes, un col·legi només per a nenes. Hi va estar escolaritzada els anys 1940. “Les salesianes eren molt antiquades i ens

obligaven a anar a missa cada diumenge. Eren molt estrictes.” Malgrat això, assegura: “A mi m’agradava estudiar i en general tenia bones notes.” A 12 anys va passar a l’Escola Fabra, on fins als 17 va estudiar-hi comerç amb el professor Alsina. “Allò ja era diferent, ja era un altre tipus de formació. Però era l’únic que ens deixaven estudiar a les nenes, ni pensaments de fer altres coses o de sortir del poble”, explica.

Fill del professor Alsina és precisament en Josep M. Alsina, de 81 anys, que va fer els primers estudis a l’Escola Fabra, d’on el seu pare va ser director molts anys. D’aquells anys recorda: “Era molt impor-

tant la religió i cantar el *Cara al sol*. I mantenir-nos separats nens i nenes. Si no, podia venir un d’aquells de la camisa blava i et podia denunciar. Hi estàvem obligats.” “Les nenes anaven amb Doña Montserrat, que venia de Barcelona”, comenta.

Més jove és la Regina Vives, que va anar a l’escola a Montgat, al Centre d’Estudis Mireia, ja al tombant dels anys 1960. Ella va viure una escola lleugerament més oberta, tot i que el centre s’alineava amb els postulats de l’Opus Dei: “Les meves germanes, que són sis i vuit anys més grans, van viure l’educació més estricta d’abans, però jo ja ho recordo diferent. La religió

era important, i molt, però per exemple jo ja parlava en català amb normalitat.”

Això no li va passar pas a en Jordi Molas, de 87 anys, escolaritzat als Escolapis els anys 1940: “Allà es parlava el castellà al 1.000% i estava prohibitíssim el català. Si et sentien parlar-lo et castigaven.” Als Escolapis, situats a la Torre del Governador, hi estudiaven només nens, tant en règim d'externs com també d'interns. I fins i tot hi residien calassancis (nois que es preparaven per al noviciat).

Un cas a banda és el d'en Francisco Gómez, alellenc d'adopció: “Jo guardo molt bon record de la meua etapa escolar, malgrat les dificultats.” Amb 76 anys i fill d'un poble de Badajoz, va viure l'escolarització en un entorn força diferent del que es tenia a Alella. “Els primers anys anava a una escola d'un poble molt petit, rural, de camp, amb moltes mancances, però on no hi havia separació amb les nenes. Recordo començar a escriure i a aprendre les quatre regles en una pissarra de pedra, sobre la qual escrivíem amb pissarri i esborràvem amb la pròpia saliva.”

Fam i precarietat

L'escola era llavors un espai amb pocs recursos, tant materials com educatius. Les aules eren poc més que una sala freda amb pupitres vells i, amb sort, una pissarra. I els mestres feien el que podien per transmetre coneixements sense llibres i amb infants que, de vegades, hi anaven malnodrits.

“Hi va haver una època que, a l'hora del pati, ens donaven una mena de formatge, que deien que venia dels Estats Units, del Pla Marshall. Eren campanyes per lluitar contra la fam”, rememora Gómez de la seva vella escola rural a Badajoz. I ho corrobora en Josep M. Alsina, que assegura que a Alella també es donava: “El meu pare havia rebut molts formatges perquè els repartís a l'escola. L'ajuntament havia muntat una cuina i cada dia designava dos alumnes per preparar la llet en pols i tallar a llenques els formatges.”

La Marta Ribas remarca: “A la postguerra tot era molt pobre. Imagina si estàvem malament allà a les Monges, que si feia fred ens havíem de portar un brasero de casa per escalfar-nos. Feia un fred horrorós. I després al Fabra tampoc hi havia calefacció, ni estufes.” I quan n'hi va haver, en Josep M. Alsina fa constar que “eren els nanos els que havien de portar la llenya, les estelles... el que pogués cadascú per poder-la tenir encesa quan feia fred”.

A estudi

“Pupitres de dos, forat al mig amb el tinter de porcellana blanca i la tapa que s'aixe-

cava per deixar les coses dins”, descriu Gómez, com si parlés de fa dos dies. A les diferents escoles d'Alella ho tenien igual. “A les Monges també funcionàvem així, tot amb ploma i tinter. Havies d'anar amb compte i era tot un art escriure-hi bé”, diu la Marta Ribas.

“Amb la ploma, jo havia fet molts quaderns de lletra gòtica i de *redondilla*”, ens assegura en Josep M. Alsina, i la Regina Vives afegeix: “De *redondilla*, n'havien fet les meves germanes, jo ja vaig fer reforma de lletra.” A més de la cal·ligrafia, a l'escola d'aquell temps s'estudiava “aritmètica, gramàtica, geometria, geografia i història”,

“LA RELIGIÓ ERA MOLT PRESENT AL CONJUNT DE L'EDUCACIÓ.”

“ARITMÈTICA, GRAMÀTICA, GEOMETRIA, GEOGRAFIA, HISTÒRIA, CAL·LIGRAFIA, URBANITAT... EREN LES PRINCIPALS MATÈRIES D'ESTUDI.”

“L'ENSENYAMENT ERA UNA PROFESSIÓ PURAMENT VOCACIONAL.”

com té ben present en Francisco Gómez. Eren les matèries considerades essencials. A més, “a les Monges fèiem labors cada dia”, diu Ribas, i als estudis de comerç, ens explica la Regina, “hi fèiem mecanografia i taquigrafia”.

Una altra matèria d'estudi era la urbanitat. “Era una matèria importantíssima perquè des de ben petit t'ensenyaven unes normes de conducta, a ser ben educat”, reivindica Gómez, alhora que la Regina evoca: “De deures, havíem de fer una bona obra. I ja em veies a mi, anant pel poble preocupada per veure si ajudava algú, una velleta o un discapacitat, a creuar el carrer.”

Aleshores a l'escola s'anava a partir dels 4 o 5 anys. I s'hi assistia des de les nou del matí fins a migdia, quan se sortia per dinar. Després s'hi tornava de quarts de tres fins a les cinc de la tarda.

La religió, sempre present

L'element característic que va marcar

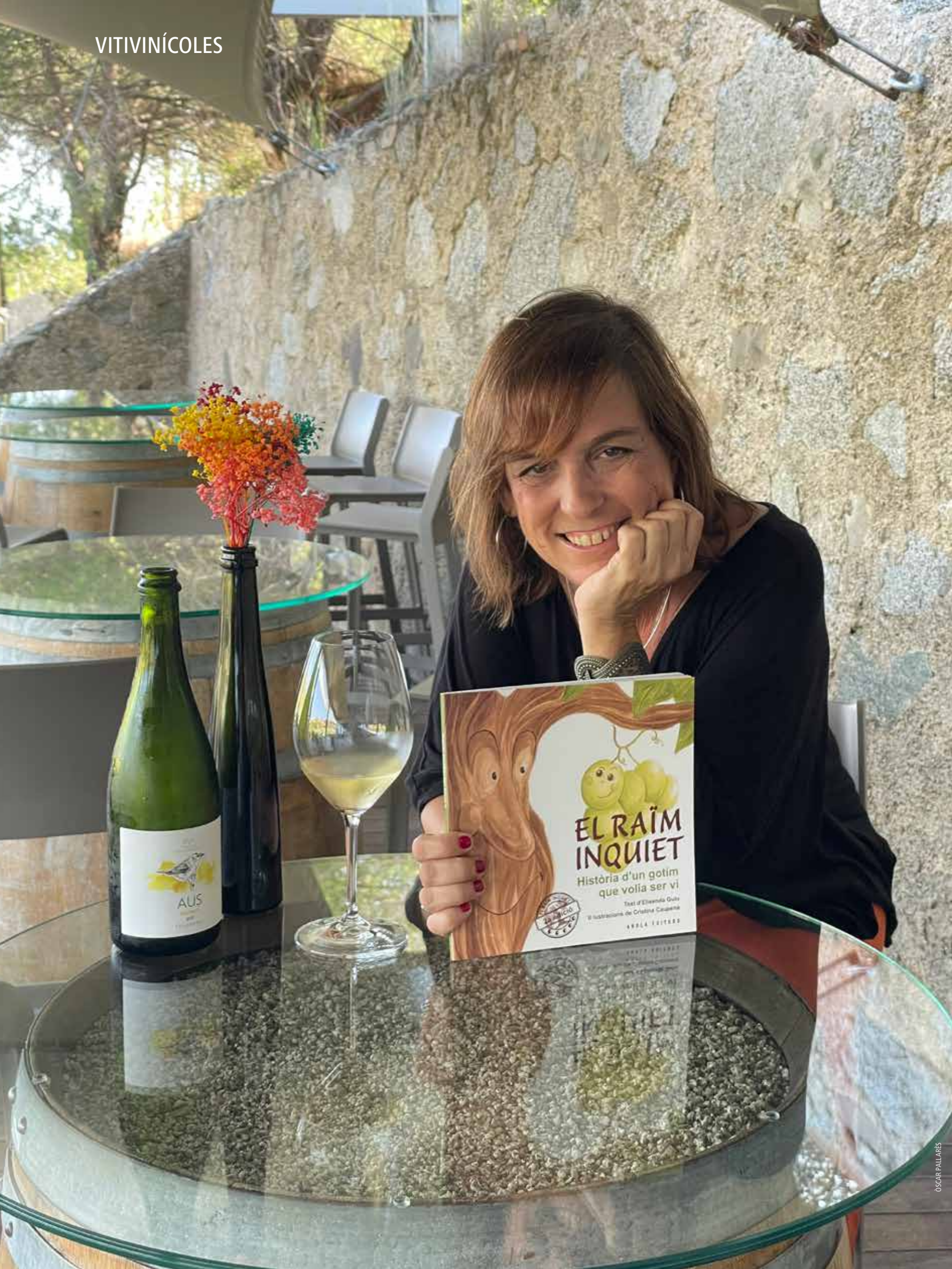
el conjunt de l'educació d'aquells temps va ser la religió. “Si no anaves a missa o faltaves a catecisme et castigaven”, diu la Marta Ribas: “Cada tarda passàvem el rosari i, pel mes de Maria, participàvem en totes les processons.” També a l'Escola Mireia es vivia intensament la religió: “Ens feien portar mantellina perquè el primer divendres de mes havíem d'anar als *Padres* a missa. I si te l'oblidaves, et feien anar a casa a buscar-la. Al mes de maig havies d'anar a collir ginesta per a l'altar i per Corpus col·laboràvem en l'elaboració de catifes”, recorda la Regina Vives.

En Jordi Molas és qui va veure la imposició de la religió d'una manera més clara als Escolapis: “Cada dia a les vuit del matí hi havies de ser per anar a missa. Cada dia!”, es lamenta encara. A més, encara té ben viu el record d'un divendres de quaresma en què “un nano va treure per esmorzar un entrepà de mortadella i un *hermano* l'hi va prendre, el va tirar a terra i el va trepitjar perquè era pecat”.

Mestres d'abans

La imatge de mestres pegant i castigant s'ha instal·lat en l'imaginari de molta gent sobre el professorat de certa època, però, evidentment, no tothom era així i hi havia mestres excel·lents que deixaven empremta. En Francisco Gómez en fa una reflexió molt especial: “Els mestres eren llavors els funcionaris més mal remunerats. I l'ensenyament es convertia en una professió purament vocacional. Hi havia mestres fantàstics. Recordo diversos mestres meus d'aquella època, persones entregades, amb molta vocació. Et donaven quelcom més que estrictament la matèria que tocava. Els mestres eren grans persones en aquells temps.” En Josep M. Alsina, parlant sobre el seu pare, confirma aquest perfil, marcat per una autèntica vocació per ensenyar: “Al seu inici de carrera, el meu pare estava promès i a punt de casar-se amb la meua mare, filla d'una de les famílies més riques de Canet de Mar, on tenien dues fàbriques. Li proposaven que s'hi quedés. Però va agafar la meua mare i va anar a una primera destinació, al poble de Cariseda, a Lleó. Un lloc on encara vivien en *pallozas*, que són unes cabanes. Després van estar a Setcases i a Camprodon, fins que van venir cap a Alella.”

Eren els mestres d'uns temps molt concrets, diferents dels mestres i professors d'ara. “Abans els mestres tenien una autoritat, una autoritat com a ensenyant perquè sabien més que tu. Aquest respecte i admiració feia que hi hagués una relació molt diferent de la que hi ha ara”, rubrica Gómez. ●

Elisenda Guiu:

“Faig molta vida a Alella, compro al petit comerç, mai em perdo la Festa de la Verema i m’hi lliguen molts projectes professionals”

De formació és periodista i humanista, però per la seva experiència vital li encaixa més escriptora, guionista i dramaturga. Elisenda Guiu (Barcelona, 1974) és creadora de continguts, ideòloga i divulgadora de projectes culturals, alguns dels quals de temàtica vinícola. És una veu que transmet coneixement i aprenentatges, els que li ha donat la vida i els que ha anat adquirint amb l’empenta d’una persona inquieta i amb tota la intenció de ser mestressa del seu temps.

Durant anys va ser guionista i col·laboradora de mitjans de comunicació, amb programes d’entreteniment com *Los Lunis*, des de Televisió Espanyola per als més petits, o *Les mil i una*, que conduïa Jordi González a les nits de TV3. Això seria una altra vida, confessa ara, des de la mirada d’una persona que des de fa una dècada ha fet un gir de 180 graus per dedicar-se a projectes que li agraden. Entre aquests hi ha el desè aniversari d’*El Raïm Inquiet* (Arola Editors), un projecte editorial que no només s’ha mantingut viu i actiu durant tot aquest temps, sinó que ara celebra nous horitzons a punt de materialitzar-se. Aquest encert el compagina amb la gestió de cursos, tallers i clubs de lectura, com els que fa a Can Lleonart, en col·laboració amb l’Espai d’Arts Escèniques Casal d’Alella, o a la Biblioteca Ferrer i Guàrdia.

EVA VICENS

Vius al Masnou, tot i que et vas criar a Teià i tens un vïncle fort amb Alella. Maresmenca de cap a peus, no n’hi ha dubte!

Sí, és casa des de moltes mirades; m’he criat i he viscut molts anys a Teià i hi mantinc un fort vïncle. També al Masnou, on visc actualment. I, en el cas d’Alella, soc de les que no em perdo cap Festa de la Verema, vinc sovint a comprar a les botigues del poble de tota la vida i de tant en tant m’agrada deixar-m’hi caure per fer una copa de vi. I complementant aquests orígens, tinc arrels al Priorat, perquè part de la meva família és de Porrera. Així que puc dir que m’he criat en dos territoris de vi, molt ben acompanyada i envoltada de paisatges de vinyes.

I el cert és que el vi ha inspirat alguns dels teus projectes professionals, com el ‘Raïm Inquiet’ sense anar més lluny. I ara ja fa deu anys, amb un resultat espectacular.

No m’ho podia imaginar i ara ja fa deu anys que vaig presentar per primer cop aquest llibre infantil que explica, de manera àgil i pròxima, la història d’un raïm que vol convertir-se en vi. La inspiració ve del Priorat,

però al llarg de tot aquest temps ha estat molt present al Maresme a través, per exemple, de presentacions i representacions en diversos cellers del territori DO Alella, a qui he d’agrair el suport.

Sense anar més lluny, continues representant-lo de manera periòdica a Alta Alella davant un públic familiar o per a escoles; però a Alella t’hi veiem en altres espectacles o projectes culturals.

Així és. A Can Lleonart guio un curs de deu sessions de creativitat literària i escriptura, que comença ara a l’octubre; amb l’Espai d’Arts Escèniques d’Alella organitzem una activitat de llegir teatre, a partir de l’obra *La festa* de Daniela Feixas, al club de lectura organitzat a la Biblioteca Ferrer i Guàrdia. Actualment, puc dir que Alella forma part del meu dia a dia.

Què t’agrada més de la teva feina?

M’agrada documentar-me, preparar nous projectes, buscar les persones a qui podria interessar i envoltar-me de gent que em pugui acompanyar mentre els faig realitat. M’agrada molt el món del vi, ha estat un sector que quan l’he descobert m’ha enamorat i m’ha inspirat moltes històries, molts relats.

Fins i tot el que et va fer guanyar el premi al concurs de relats eròtics amb DO Penedès.

Si. *Mots que creen pessigolles* era una història més sensual que eròtica, però em va permetre parlar de vi des d’una perspectiva diferent, no tant del producte com de les sensacions. Una experiència bonica.

Què et queda per fer, quin és el teu horitzó per als pròxims capítols?

Vull continuar explotant els tallers literaris, sobretot els que inclouen tast de vi, perquè tenen una molt bona acollida i em sento molt a gust preparant-los i guiant-los. M’agradaria seguir aquest camí que vaig iniciar ara fa una dècada, en què puc dir que la meua vida va fer un gir de 180 graus: vaig aparcar projectes com el de guionista de programes d’entreteniment, com *Los Loonies* i *Les mil i una*, d’en Jordi González. En vaig aprendre coses, però ara ho veig com d’una altra vida.

Ara vull seguir aquest camí en el qual puc ser mestressa del meu temps i fer coses que m’agraden i que penso que tenen sentit. I també tinc molta il·lusió per veure les traduccions al castellà, anglès i japonès d’*El Raïm Inquiet*. Un altre regal que m’arriba coincidint amb aquest desè aniversari. ●

Vols estar assabentat
de tot el que passa
a Alella?

Subscriu-te!

Per només 17€ a l'any rebràs la revista *Alella* a casa teva
Entra a www.revistaalella.cat/subscripcio o truca'ns al 654 40 40 43

revistaalella
Revista independent d'informació local

TASQUES DIPLOMÀTIQUES

La cançó de l'enfadós

Eudald Serra i Arenas

Potser alguns deuen pensar que tornar a parlar de la situació actual de la llengua catalana és un tema massa recurrent, com una espècie de sant tornem-hi. Però el cert és que per a una nació sense estat com la nostra, la salut de la llengua originària i pròpia és una qüestió capital. Hi ha unes altres nacions on la llengua no ocupa una posició central tan important ni és un dels pals de paller de la seva identitat, però en el cas de Catalunya és així.

nombre destacat de catalanoparlants que, quan algú se'ns dirigeix en castellà, encara que l'altre interlocutor entengui el català perfectament, canviem de seguida de llengua. Segons la darrera enquesta, aquesta mala praxi la cometem vuit de cada deu persones.

També és cert que la tan criticada i qüestionada llei d'immersió lingüística aprovada fa anys al Parlament de Catalunya per unanimitat, inclosos els parlamentaris del PP, ni s'ha aplicat com hauria de ser en molts centres educatius (només

forta i el castellà la feble, ells serien els primers a reclamar i defensar el que ara fem només els catalanoparlants.

Perquè el català, com també el gallec o l'èuscar, no són vistos per una part important de la població de l'estat espanyol com una riquesa o un dret dels seus parlants, sinó com una nosa, un destorb i un inconvenient per a l'homogeneïtzació lingüística que en realitat voldrien.

De fet, ho hem pogut comprovar fa poc, el primer dia que es va poder parlar amb normalitat

La llengua, la cultura i la història són tres de les potes que aguanten la nostra identitat i sense aquestes difícilment existiríem com a tal. Per tant, l'estat del català és un termòmetre també, no l'únic, de cap on va el país.

Per bé que algunes de les dades publicades al darrer InformeCAT 2023 són esperançadores, com ara que un 75% dels enquestats asseguren que parlen bé el català, les xifres negatives són moltes més i mostren un panorama força preocupant.

Com, per exemple, que només un 36% fa servir el català com a llengua habitual o que des del 2005 cap aquí el català ha perdut més de mig milió de parlants. Si això ho estenguéssim a les Illes Balears i al País Valencià, estariem arribant a prop de 4,5 milions menys de catalanoparlants els darrers divuit anys.

És cert que una part de culpa la tenim un

cal veure la quantitat de joves, i no tan joves, ja escolaritzats amb la immersió que no el parlen gens ni mica) i té des de fa anys tot un moviment en contra per mirar de carregar-se-la com sigui.

En aquest sentit, els constants intents d'alguns partits polítics i associacions satèl·lits d'atacar aquesta llei amb l'argument que cada nen o nena ha de ser escolaritzat amb la llengua vehicular que vulgui és una de les principals plagues a combatre per mantenir la supervivència del català.

Perquè tots sabem que aquest argument és demagògic i sempre és utilitzat pels que parlen habitualment la llengua que es troba en una posició més reforçada, en aquest cas el castellà. La que no perilla, la que té un estat propi i la que és d'obligatori coneixement per a tothom. No en tingueu cap dubte que, si la situació fos la inversa, que el català fos la llengua dominant i

en aquestes tres llengües al Parlament espanyol. Alguns diputats van marxar de l'hemicicle quan van sentir a parlar un idioma que no fos el castellà, uns altres hi van votar rotundament en contra i una altra bona part, hi van votar a favor perquè necessitaven els vots dels partits de la perifèria per aconseguir acords polítics i no pas perquè realment ho sentissin com a seu, perquè si no ja faria anys que hauríem d'haver superat aquesta pantalla.

Sigui com sigui, sempre és benvingut aquest pas com també que ben aviat es pugui parlar en català al Parlament Europeu. Però no ens enganym. On cal de veritat parlar-lo és a les escoles, als carrers i a les places, als centres sanitaris i als jutjats.

Perquè, sinó, arribarà un dia que el català semblarà una llengua forana i estranya al seu propi territori i llavors ja no hi serem a temps. ●

Vols estar al dia de tot el que passa a Alella?

Subscriu-te al butlletí de revistaalella.cat i segueixnos a:

revistaalella
Revista independent d'informació local

Homs
interiorisme
CUINES I BANYS

Av. J. Roca Suárez Llanos, 43 Tala
Tel. 93 540 37 69
www.materialshoms.com

SAFETYKIDS
seguretat infantil per a piscines

C/ Doctor Faus, 28 - 08328 Alella
640 305 182 - info@safetykids.es www.safetykids.es

RESTAURANT
1789

www.restaurante1789.com

Rbla. Àngel Guimerà, 1
08328 - ALELLA (Barcelona)
Tel. 93 555 34 55
1789@restaurante1789.com

SERVIFIBAL, S.L.

PESATGE - ETIQUETATGE - SOFTWARE
DIBAL

Exposició i vendes: Dr. Corbera, 8 Alella
www.servifibal.cat

ESPAI DE PSICOLOGIA

—
INFANT · ADOLESCENT
PARELLA · FAMÍLIA

Instagram Facebook

T. 606 42 52 22
www.espaialella.com · info@espaialella.com

**SOM CREADORS
DE FÓRMULES.SOM
ECO-CONSCIENTS.
SOM TRANSPARENTS.SOM**

david...david
peruqueria

I.C.O.N.

La Magrana
C. Santa Madrona 6
08328 Alella
marianavalero66@gmail.com
M. 625 899 060
Tel. 93 555 69 70

**RE*
MENA**
envi
ron
ment

Tràmit, transport i gestió
de residus industrials.

www.remena.net · info@remena.net

FAMÍLIA PUJOL-BUSQUETS
ALTA ALELLA AA CELLER DE AUS

VISITA'NS!
Enoturisme personalitzat

+34 628 624 182
visita@altaalella.wine
www.altaalella.wine @altaalella

Camí baix de Tiana s/n · 08328 Alella, Barcelona

WINEinMODERATION
EL BUIR I COMPARTIR I CUIDAR

ESCAPA'T AMB MI

Entrepanes, converses i columnes

Jordi Prat

La nova legislatura tot just comença i em deuen quedar unes vint-i-quatre columnes per escriure fins que no arribin un altre cop les eleccions municipals. Al final, l'“Escapa't amb mi” no ha estat sinó posar pebre i veu a moltes coses que la gent et diu quan faig l'*store check* del millor *bocata* de truita del poble. Potser un dia us diré quin és el millor, ho tinc clar, però resulta que el fan al lloc d'on puc treure menys converses matineres.

No sé quants en porto, d'entrepanes i de converses (i de columnes), però sí que sé que al final tots aquests articles serveixen de ben poc. La gent els espera i els llegeix. De fet, te'ls comenten i, amb la pobresa emocional que ens caracteritza a tots, l'única cosa que ens encanta és que posin a parir l'un o l'altre. De fet, si comptes un a un tots els que m'han parlat malament del govern municipal, diria que l'abstenció, el vot nul i un possible incendi a la casa consistorrial hauria de ser la realitat més obvia d'aquest poble, però... tot continua igual, continuem amb el mateix govern que fa vint anys, el mateix tarannà. És veritat que aquest cop ja no tenen majoria, però poc o res canvia i, malgrat que el to de l'Almendo s'hagi afinat més per una qüestió de necessitat i supervivència que no pas per un canvi d'estil propi, la realitat és que totes les coses que sembla que el poble no desitja tiraran endavant: Miralda, Crison, la Serreta. L'holocaust urbanístic d'un poble que passarà aviat a ser una miniciutat i que ja té, de fet, el seu propi gueto als pisos de protecció oficial de Cal Doctor, per a joves on presumptament s'haurien de quedar per poder començar una nova vida, però on sembla que es trafica amb drogues, s'okupen els habitatges i s'hi porten a terme negocis variats molt allunyats del que voldríem per a l'Alella d'avui.

Però, un altre cop, això és més del de sempre i l'“Escapa't amb mi” no ha d'existir sols

per a això aquests anys vinents. Aquí posem una veu una mica discordant a l'aquiescència presencial d'un poble amb els seus governants, res més. I siguem sincers: ja us va bé que nosaltres escrivim i il·lustrem el que tots vosaltres penseu, però que per alguna raó sols expresseu en petit comitè. Ja ho tenim, això, els catalans i la gent de poble, que som de boca petita. He arribat a la conclusió que vull canviar aquesta columna i la vull convertir en una plataforma

ser una cooperativa d'idees i no una amalgama de polítics vivint dels nostres vots.

La primer idea me la van comentar fa quatre dies a Can Jana mentre comprava mongetes i cito textualment perquè es va fer entendre molt clarament:

Per què l'ajuntament ha instal·lat totes aquestes m*rds de mobiliari urbà per fer gimnàstica al mig del carrer en llocs inhòspits i sense sentit que deuen haver costat molts

calés? Qui les farà servir? Gent que no té recursos per anar al *gym* del poble? Per què no han invertit tots aquests diners a pagar abonaments a preu reduït a la gent del poble que no se'ls pot permetre, perquè puguin gaudir d'unes instal·lacions que estem pagant tots de les nostres butxaques? Instal·lacions que farien també de plataforma de socialització de tots aquells que, per motius que no venen al cas, han quedat despenjats de molts luxes i serveis que molts de nosaltres gaudim, en lloc d'estigmatitzar-los a fer exercici en llocs llòbrecs i en solitud? Per què tirar els diners d'aquesta manera, tenint els equipaments, en màquines de gimnàstica absurdes en llocs absurds, que ningú farà servir o, si ho fan, serà una minoria que preferiria poder gaudir

de la UFEC d'Alella? No ho sé, Jordi, no els entenc, sembla que amb la nostra pasta els sigui molt fàcil gastar. Tu ho entens, ho podries explicar a la teva revista?

Vaig contestar que la revista no era meva... que, de fet, la subvencionaven els subscriptors, la publicitat i en part també els mateixos que han instal·lat les màquines. Espero les vostres idees, potser junts podrem aportar una mica de llum i idees a un projecte polític exhaurit.

Us deixo l'adreça de la secció (escapatopinions@gmail.com) i provarem de reflectir les vostres queixes i les vostres solucions en bona part d'aquests articles. I no us amoïneu: si no voleu, no direm qui sou. ●

escapatopinions@gmail.com

d'idees positives per al poble. Ni jo em mereixo perdre el temps amb l'alcalde i el seu grupuscle i activitats, ni a ningú li calen portaveus per expressar el que al capdavant podríem expressar en públic i no ho fa.

He obert una adreça de correu electrònic d'aquesta columna i m'agradaria que em proposéssiu idees per millorar el poble, per fer-lo diferent. Ostres, ara algú dirà que semblo un ajuntament en B fent el mateix que ells. Però hi ha una diferència: jo explicaré quasi totes les idees, és a dir, que per poc que pugui no tindran filtre. I potser aquestes idees arribaran al govern, i potser les aplicaran i potser entre tots podrem fer un poble millor. El poble hauria de

AVUI TASTEM...

Supermarfil

Xavi Garcia, enòleg d'Alella Vinícola, ha posat en marxa el seu nou projecte. Es diu Celler Marfil i és hereu directe de l'històric celler. Amb la nova marca, acaba de treure al mercat una bona colla de nous vins i, entre ells, n'ha recuperat un que Alella Vinícola va produir des de finals dels anys 1940 fins a finals dels 1960: el Supermarfil. Feia temps que Garcia tenia aquesta idea al cap i havia dut a terme diverses proves per fer-la realitat. I, finalment, ha trobat la fórmula! El nou Supermarfil és un cupatge de vins del 2019, 2020 i 2021 edulcorat amb Marfil Molt Dolç i envellit en botes de ranci. Un vi complex, absolutament gastronòmic i amb una capacitat d'envelliment prometedora. No us el perdeu! ●

LA PARRÒQUIA AVUI

Marc Ciruela

A Alella, com en molts altres pobles del país, l'estiu és sinònim de festa major. L'1 d'agost, a la parròquia vam celebrar amb gran devoció la festivitat del nostre patró, sant Feliu, amb una missa solemne presidida per Mn. Yago Gallo, arxipreste de la Cisa i rector de Sant Pere del Masnou i concelebrada per Mn. Guillem Brossa (qui fou rector de la nostra parròquia), Mn. Esteve Espín (rector de Sant Martí de Teià) i Mn. Josep Fàbregas (rector de la parròquia). La missa va comptar amb l'acompanyament de la Coral Joia d'Alella i l'assistència de les autoritats municipals.

Mentre a Alella se celebrava la festa major, alguns joves de la parròquia viatjaven a Lisboa, juntament amb més de 1.500 joves de tota la diòcesi de Barcelona, per participar en les Jornades Mundials de la Joventut (JMJ), que van aplegar a la capital portuguesa més d'un milió i mig de pelegrins el cap de setmana del 5 i 6 d'agost per seguir la vigília d'adoració eucarística i la missa d'enviament presidida pel papa Francesc. Aquest estiu, la parròquia també ha estat d'enorabona perquè ha estrenat la nova web renovada, on podeu trobar-ne tota la informació actualitzada i un apartat de l'arxiu parroquial amb la història del temple. Us convidem a visitar-la a Esglesiadalella.com.

A través d'aquesta nova web, durant el mes de setembre han tingut lloc les inscripcions al nou curs de catequesi que tot just s'acaba d'encetar. Les sessions són diumenge al matí amb grup d'infants, joves i adults que preparen la primera comunió, confirmació o senzillament es troben per

aprofundir coneixements i fer créixer la fe. El primer diumenge de cada mes se celebra una missa familiar amb la participació de nens, nenes, joves i famílies. Si alguna família desitja apuntar-hi els fills, preguem que contacti a través del mail catequistesalella@gmail.com.

Moviment parroquial de gener a juny 2023: Batejos: Sofia Corrieri, Gabriela Gimeno Campmajó, Joana Gimeno Campmajó, Gala Sarmiento Barea, Bruno Calero Jofresa, Miguel Ángel Àguila Kicchicova.

Casaments: Northon Leal Coimbrao amb Nathalie Schermab, Eduardo Vélez Segovia amb Lourdes Salazar Huyana.

Defuncions: Ramon Parera Sabaté, Nicolás Fogo Amante, Honorio Carrasco Gil, Jacint Roqueta Mas, Josep Maria Casals Casals, Anna Maria Gallamí Segur, Joaquín María Fernández Abad, Joan Font Elvira, Josep Valls Sáez, Maria Teresa Miarnau Arenas, Maria Rosa Fontcoberta García, Martí Saurí Gorgollón. ●

LLIBRES

Estimada Gris

Silvia Soler
Univers. 2023

Òscar Pallarès

La Gris és una noia mexicana 40 anys que s'acaba de divorciar i a qui se li acaba de morir el pare. Enmig d'aquesta crisi personal, decideix viatjar cap a l'Empordà per trobar els orígens de la seva família, desfent el viatge que havia fet el seu avi exiliat a Mèxic durant la Guerra Civil. A l'Empordà hi trobarà la família, un xal que podia haver estat pintat per Salvador Dalí, el camí de la felicitat i alguna cosa més. De lectura ràpida i engrescadora. Cal llegir-lo.

Morir sabent poques coses

Joan Enric Barceló
Periscopi. 2023

Òscar Pallarès

Joan Enric Barceló és el lletrista dels Amics de les Arts. Els seguidors de la banda són bons coneixedors de la seva capacitat per crear històries que emocionen i/o amb les que sentir-se identificat. Morir sabent poques coses és el seu primer llibre i consisteix en un conjunt de relats que combinen la mala llet i la perspicàcia amb la subtilitat. Històries d'aquelles que, quan les acabes penses "collons, que bo que ets, Joan Enric!"

DISC

Blur

The Ballad Of Darren
Parlophone-EMI. 2023

Albert Alabau

Els quatre membres històrics de Blur, aquella màquina de fer hits de brit pop dels 90, s'han tornat a ajuntar després d'uns quants anys de projectes en paral·lel i un disc força menor a l'esquena. I hom podria pensar que necessitaven peles i que per això han tornat. I podria ser... però si escoltes "Barbaric" i t'hi obsessiones, com m'ha passat, entendràs que potser no. I donaràs una oportunitat a un disc no major, però definitivament ple de bones cançons, de lletres brillants, amb algunes tornades per cantar al cotxe i a la dutxa... Un molt bon disc, dels que escassegen malauradament ara que gairebé només escoltem cançons.

La funerària dels cossos

Jordi Prats

Abans de parlar del cobrament pels funerals hem de saber que el sistema monetari de l'època s'establia, bàsicament, en lliures, sous i diners. Un sou equivalia al que una persona necessitava per viure diàriament i una lliura equivalia a uns vint sous. Un obrer agrícola podia guanyar, al segle XVII, uns quatre sous diaris, un fuster uns cinc i un mestre de cases uns sis. Així, els drets de la parròquia per les funeràries dels cossos era cobrar quatre lliures per cada funeral, però si el cadàver era foraster, artista, militar o noble, es cobraven deu lliures. Les quatre lliures que es cobraven era per a l'enterrament amb honres i a part es cobrava per a cada una de les misses, de les tres que es feien als enterraments. En aquestes misses el rector va disposar establir diferents preus depenent de quina família provenia el difunt.

Per als masovers o menestrals i fills de cases mitjanes de pagès es pagaven dotze sous per l'enterrament i una lliura i quatre sous si era amb honres, en què s'acompanyava el difunt fins a l'enterrament. Però si el masover o el menestral era pobre es cobraven dos sous menys per cada acte. Per als pagesos ordinaris i fills de cases de pagès acomodades es pagaven setze sous o una lliura i dotze sous si era amb honres. Finalment, en el cas dels amos de cases acomodades i els seus hereus, pagaven una lliura i, si era amb honres, dues. Aquests últims, de vegades volien que els capellans que venien a acompanyar el difunt també diguessin missa i donaven quatre sous més per la missa.

En aquests gèneres de funeràries a l'església tant eren els adornaments, la creu o els tocs de campanes, perquè tot corria a compte de la casa del difunt.

Si l'hereu volia tota la cera, que es refereix als ciris i espelmes, d'un enterrament major pagava a l'obra, que era l'encarregada de comprar la cera (entre més funcions), un sou per ciri i se li'n posaven els mateixos que en un enterrament major. L'obra aportava per a l'enterrament quatre atxes grogues i vuit ciris, sis per a l'altar i dos per als acòlits. Si la casa del difunt volia més cera, la pagava a més a més i després se les quedava el rector.

En una reunió del consell parroquial es va arribar a un acord per fer tres tipus de sepultures. Una de simple, una de semidoble i una de doble. La sepultura simple es feia amb un sol sacerdot, amb dos ciris, dues candeles i un toc de campanes. S'oferien dos diners als capellans per oferir una nocturna i un laudes. La semidoble es feia amb missa cantada, la creu grossa i amb un diaca i un sotsdiaca i quatre candeles. Es feien dos tocs de campanes i s'oferien quatre diners als capellans per oferir dues nocturnes i dos laudes. A la funerària doble es

que en això no hi havia ordre ni concert, perquè com més pobres eren els de la casa del difunt, més tocs feien.

A l'endemà de l'enterrament es cantava un ofici que es deia "eixida al vas", en què es deia missa resada si eren molt pobres o cantada si tenien més nivell econòmic. Es feia també ofertori i s'acabaven resant les absoltes sobre el vas de sepultura.

Quan el difunt era una criatura morta abans d'arribar a tenir ús de raó, per la qual cosa es creia que no tenia la marca del pecat original, se

li feia una funerària d'albat (del llatí *albatús*, blanc). Abans del 1700 es cobrava algun dret parroquial sobre els albatús encara que en poca quantitat, però d'aquell any ençà s'enterraven sense dret parroquial. Hi havia tres formes de fer la funerària dels albatús. La primera manera de fer era amb missa resada i hi assistia el rector o el vicari, tant a les processons com a la resta d'actes, i es donaven sis sous per a caritat. La segona es feia amb missa cantada i es donaven vuit sous i quatre més per a la caritat de processó i cantar al cor. La tercera forma es va començar a fer l'any 1697, amb l'enterrament de la Rosa, filla de Can Comulada, i fou seguida l'any 1699 i 1702 per les famílies Sors i Coll, respectivament. Es feia missa cantada amb diaca i sotsdiaca i s'oferien bordons i capes blanques. Quan la processó anava a casa de l'albatús a recollir les exèquies, hi anaven els sacerdots si era a prop, però si era lluny i feia mal temps no hi anaven els rectors, sinó els capellans i vicaris, que acompanyaven el cos de la casa a la parròquia.

També hi havia cossos que s'enterraven Amore Dei, sense cobrar drets parroquials, però no es deia missa, només es cantava l'*Ave Maria Stella*. Un cop acabat, es cantava una absolta general

amb l'oració *fideliūm* i després es deien o resaven les absoltes ordinàries sobre el vas sepulcral. Els assistents donaven un diner i tornaven resant una oració.

Si els rectors es desplaçaven a les cases no portaven els ornaments bons de vellut, sinó els més vells. Només portaven els bons si es feia l'ofici a l'església i al fossar, perquè els de vellut es tenia la creença que només aguantarien quatre anys si es portaven fora del fossar. ●

Descripció	Cost
Primer per dos albatús	1.60
missa per lo funeral de arcàngela monnar	50c 298
missa per lo que ha cobrat del triquet fins a l'enterrament	10c 294
missa per un enterrament	10c 29
missa per un funeral de la marçanta	40c 248
missa per un enterrament	10c 293
missa per un cop de any	10c 292
missa per dos ofiis	10c 29
missa per lo funeral de Françesca valltanari	10c 69
missa per un albatús	10c 39
missa per dos albatús	10c 392
missa per altre albatús	10c 391
missa per lo albatús del 1005	20c 19
missa per un cop de any i un albatús	10c 69
missa per un enterrament de la filla del calar	10c 293
missa per un cop de any de Colldars ab sacerdots	30c 29
missa per un albatús de tota clausurada	10c 392
missa per un enterrament de anton torras	20c 59
missa per dos cop de anys	10c 393
missa per lo funeral de la carida	40c 193
missa per lo que an repelat for missa de la marçanta	10c 391
missa per dos albatús i tres ofiis de cop de anys	30c 393
missa per un cop de any ab triquet	10c 693
missa per dos ofiis	10c 293
missa per un albatús	10c 193
missa per altre albatús	10c 19
missa per 30 ofiis de salvador pages	60c 9
missa per lo funeral del 1005	20c 396
missa per lo funeral de Joan Coll del censal ja a la obra	30c 24
missa per lo funeral de Joan Coll del censal ja a la obra	10c 293

Registre d'ingressos a l'obra per alguns enterraments l'any 1795.

feia la mateixa missa que en la semidoble, però hi havia cabiscols (cantors) amb bordons, acòlits amb candelers i sis candeles, sis ciris i sis diners d'ofertori per tres nocturnes i tres laudes. Es feien tres tocs de campanes.

Les campanes les tocava el rector, tant en els albatús com en la funerària dels cossos adults. El primer cop que es tocaven era immediatament després d'haver mort. Els tocs de després els feien fer els de la casa del difunt, però es veu

Canvi de cicle a l'Alella FS amb Marc Serra com a nou president

Després d'una temporada de transició, el relleu a la directiva del Club Alella Futbol Sala ja és una realitat. El que fins ara era el coordinador del futbol base, Marc Serra, agafa les regnes de la presidència per mantenir l'essència d'una entitat jove, creada al 2011, que ha viscut diferents etapes. Els fundadors, la majoria encara jugadors de l'equip sènior fins fa poc, deixen pas a una nova generació que vol créixer, però tocant de peus a terra. Al marge dels resultats esportius, que no van ser gaire bons la temporada passada, el club es marca com a objectius l'ampliació del futbol base, el retorn del femení i la creació d'un equip inclusiu. Tot això, segons explica el nou president, només serà possible si s'amplia el pavelló d'esports municipal.

PEP VIDAL

Com i quan vas arribar a l'Alella FS?

Hi vaig arribar primer com a jugador. És un món molt petit: tots ens coneixem i després d'un temps sense competir buscava un lloc que fos com a casa, encara que no soc d'Alella. Coneixia molta gent d'aquí i per això vaig venir a jugar tres o quatre anys després de la

creació del club, en l'última temporada abans del canvi de federació.

Des de llavors, com ha anat tot fins a convertir-te en president?

El club ha viscut diferents etapes. Una primera, en la qual només hi havia el sènior i no jugaven a les lligues de la Federació Catalana de Futbol. Després, quan fem la transició, tot

i començar a Tercera Catalana, molts decidim quedar-nos per anar fent pujar el club des de baix. Paral·lelament, vaig començar a entrenar equips. Ja havia entrenat el Premià de Dalt i el Teià i llavors va ser quan el Xavi Fontan, el tresorer, em va proposar d'agafar-ne la coordinació. Amb el temps, la coordinació es va anar transformant a fer una mica de tot, des de jugador, entrenador,

coordinador i a la pràctica també de president, tot i no ser-ho oficialment. Des de fa alguns mesos ja soc, ara sí, el president, tot i que el tràmit oficial triga un temps.

Continues també com a jugador del sènior?

No, aquest serà el primer any que no jugo. He decidit fer una aturada, però desitjo tornar l'any vinent amb una pista de parquet que espero que tindrem.

Sempre has jugat a futbol sala? Què t'atrau d'aquesta modalitat?

Sí, des dels 4 o 5 anys. A infantil vaig començar a jugar federat i tota la vida he fet futbol sala. Evidentment, també he fet bicicleta, snow, ping-pong i m'agraden tots els esports, però jugar de veritat, només a futbol sala. És un esport en què no et muelles quan plou, excepte quan hi ha goteres al pavelló, i jugar en una pista és molt millor que en un camp gran. Normalment, en els equips entres en una rotació i sempre toques pilota, en un altre tipus d'esport d'equip participes menys. També és un esport molt tàctic, amb moltes curiositats i per mi és el millor.

Com us organitzeu ara a la directiva del club?

Realment soc el president en funcions des de fa anys. M'encarrego de tota la part burocràtica i institucional, més pròpia d'un president. La directiva anterior havia anat deixant pas a una altra gent i jo he anat assumint moltes funcions de presidència, amb molt de gust, però ja no tenia sentit que no fos el president oficial. He entrat amb més gent i ens organitzem de manera horitzontal, és a dir, hi ha diferents persones implicades en el dia a dia del club. Sense que ningú supervisi, com a entitat pròpia, cadascú s'encarrega d'un departament: comunicació, tresoreria, roba, coordinació... Treballem de manera transversal, ens demanem consell, però ningú governa sobre els altres departaments.

Com es presenta aquesta temporada? Quants equips teniu?

Tenim un equip per línia I, a banda, des de fa anys fem un treball molt important a les escoles, on fem futbol sala com a extraescolar d'una manera més lúdica. Tenim tres sèniors i la nostra il·lusió és continuar creixent, no només amb el futbol masculí, sinó també amb el femení. També ens agradaria arrencar algun projecte de futbol integratiu amb persones amb diversitat funcional o que no tinguin tanta accessibilitat en l'esport. Més o menys, tenim un volum semblant al de la temporada passada. Calculo que som uns 140 esportistes entre tot el club.

Què t'agradaria canviar o millorar del futur?

Crec que seria tirar endavant els objectius que t'he dit. Tenim la idea, tenim l'objectiu, però ens falten les eines i tenim limitacions d'espai i d'horaris que ara per ara ens ho impedeixen. Personalment, també vull dir que això és totalment voluntari i que hi ha una precarització extrema. Hi ha d'haver una denúncia en aquest sentit, perquè està normalitzat i crec que la gent que som en projectes com aquest hauríem de tenir millors condicions.

No teniu equips femenins de futbol ni de futbol sala a Alella...

Sí... No sé ben bé quants anys fa que no hi ha femení, però sí que sé per què no n'hi ha. Per tenir un equip femení sènior necessites un projecte que el nodreixi. Feia anys que les noies d'Alella ja no jugaven aquí, sinó en uns altres equips amb més

"ENS AGRADARIA TORNAR A TENIR EL FEMENÍ, PERÒ NO UN SÈNIOR, SINÓ CONSTRUIR UNA BASE FEMENINA"

capacitat. Ens agradaria tornar a tenir el femení, però no un sènior, sinó construir una base femenina i que això al cap de sis o vuit anys ens permeti tenir un equip femení del poble i que es consolidi, sense dependre de gent que vingui de fora. Voldria que aquest projecte el liderés una dona: l'estic buscant, però per una altra banda cal que es construeixi un segon pavelló o una segona pista per poder gaudir de més espai, no només nosaltres, sinó també les altres entitats que en fan ús.

És una petició que feu a l'ajuntament. A banda d'això, esteu satisfets de la gestió que es fa des de la Regidoria d'Esports?

Estem contents amb l'ajuntament perquè amb la història que tenim pensem que ens ha ajudat a posar-nos en el mapa. És un pas molt important que, sobretot amb la integració de l'Escola d'Iniciació Esportiva dins el club i les tres escoles on fem extraescolars –que és un projecte ludicoeducatiu totalment independent de l'ajuntament–, ens ha consolidat i nodreix el club de jugadors i entrenadors. Però volem fer el pas següent, la fase d'expansió, i tenim més complicacions. Ara tenim un club de mínims i per ser el que nosaltres considerem que hauria de ser hauria de tenir com a mínim el doble de línies. Voldríem tenir un A i un B en cada categoria, que és el que fa que puguis cobrir tots els anys i no es quedi cap generació penjada. Aquest

és el gran problema que tenim per falta de capacitat.

Creieu que es podrà solucionar en el futur?

És evident que hi ha una manca d'espai al poble. Crec que no és problema només del futbol sala i crec que és evident. Hi ha un cert compromís de l'ajuntament de millorar la pista i les graderies i cobrir la pista exterior. Si compleixen aquesta promesa, les tres entitats que compartim el pavelló tindrem molt més marge per créixer. Tenim bona compenetració entre les entitats, però ara hi ha equips que s'entrenen a fora i per a la competició no sempre es pot fer servir. Diumenge a la tarda tampoc no es pot fer servir el pavelló a causa del contracte d'externalització que es va signar amb una empresa... I necessitem més pista interior el cap de setmana. No és un problema del tècnic, és simplement que abans no feia falta, no es va preveure, i ara sí. I s'hauria de corregir. Quan vius en un lloc on la població creix com aquí, les necessitats creixen. A més, també volem insistir en el parquet com a objectiu perquè creiem que seria un pas molt important.

Més a curt termini, quins reptes us marqueu aquesta temporada?

L'any passat, els tres equips federats van baixar. Va ser un final de cicle que no vam veure venir. Ens faltaven jugadors als sèniors, els juvenils van haver d'ajudar moltíssim i al final també van baixar. L'objectiu principal, a part de pujar o no, és formar jugadors. És bàsic i és el més important, i a partir del treball i l'organització ja s'aconseguiran els objectius esportius. Es compleixin o no, sempre el més important és aprendre, passar-ho bé i cuidar els valors i l'educació que el club sempre ha volgut transmetre.

En l'àmbit social, sempre heu estat un club molt actiu. Voleu continuar així?

Sí, som un club familiar, educatiu i integrador. El caràcter que té és aquest i volem seguir amb la recollida de joguines, les beques i els acords amb serveis socials per facilitar que vinguin al club persones migrants o amb necessitats especials.

Finalment, com convidaries la gent, sobretot nens, joves i noies, a jugar a futbol sala?

Si tens ganes de formar part d'un club familiar, de participar-hi activament i de viure l'esport i la competició d'una manera positiva, sense cap connotació agressiva, l'Alella FS és un bon lloc. No ens importa en quina categoria som, sinó el que transmetem i els nostres objectius principals són els educatius, morals i socials que construïm dia a dia. ●

"CASA CENTENÀRIA" CANSALADERIA

Elaboració pròpia
Productes de proximitat

Telèfon i WhatsApp: 93 555 23 42
info@casalibrada.com - www.casalibrada.com
Empedrat del Marxant 5 - Alella

@casalibrada

Properes guàrdies:

Novembre: dies 1, 11, 12
Desembre: dies 2, 3, 23, 24, 25

Tel./Fax: 93 540 23 42 · Farigola, 12 ALELLA · farmacia@martinezsole.com

HORARI: Matins: 9 a 14h · Tardes: 16.30 a 20.30h · Dissabtes: 9 a 14h

ARREL

SERVEIS IMMOBILIARIS

Rambla d'Àngel Guimerà, 56 · 93 540 14 65 · www.arrel.com · alella@arrel.com

ANNA PONS ABELLA

Osteòpata D.O.
Diplomada en fisioteràpia
Col. Núm. 4001

OSTEOPATIA
ALELLA

Carrer de les Heures, 15 · 08328 Alella · Tel. 608 129 832

Cascos, guants, accessoris ...

VENDA I REPARACIÓ DE MOTOS I BICICLETES

Sant Josep de Calassanç, 12 · Telf. 93 555 14 93 · 08328 Alella · www.alellamotors.cat

www.florsjoan.com

comandes@florsjoan.com

Tel 615860822

Flors i plantes a domicili online

Galeries Alella · cl Santa Madrona, 8

Tel. 93 540 27 74

PERRUQUERIA
LIOTRIC
HOME I DONA

Horari: de 9 a 13 i de 15 a 19h
Dilluns tancat. Dissabte de 9 a 17h

Riera Coma Fosca, 28-30 / Telèfon 93 540 03 41
Riera Principal, 20 / 93 404 69 46
www.varietalis.com

POLIESPORTIU

El nombre d'equips federats es manté estable

Pocs canvis en l'inici de la temporada esportiva 2023-24 per als clubs alellencs, que mantenen un nombre similar d'esportistes i equips en competició respecte al curs passat. Una de les novetats principals és la desaparició d'un altre equip de la Unió Esportiva Alella que, unit a la retirada ja sabuda d'un altre dels seus equips a mitja temporada passada, deixa l'entitat de nou amb només un conjunt amateur en competició. El Bàsquet Alella, per la seva banda, celebra haver pogut formar, després d'uns anys sense tenir-lo, un equip íntegrament femení tot i que, per contra, s'ha quedat sense sub-25. El Vòlei Alella continua creixent i aquest any arriba als sis equips inscrits federats i tindrà els dos equips que jugaran en les categories més altes: el sènior masculí de Primera Catalana i l'infantil femení de Preferent. Gairebé tots els equips ja hauran començat les respectives competicions al tancament d'aquest número. ●

EQUIP	CATEGORIA	INICI	FINAL
Alella CF Primer equip	Quarta Catalana Grup 11	16-17 de setembre 2023	18-19 de maig 2024
Alella CF Juvenil	Segona Divisió Grup 40	30 setembre-1 d'octubre 2023	1-2 de juny 2024
Alella CF Cadet	Segona Divisió Grup 47	30 setembre-1 d'octubre 2023	1-2 de juny 2024
Alella CF Infantil A	Segona Divisió Grup 56	30 setembre-1 d'octubre 2023	1-2 de juny 2024
Alella CF Infantil B	Segona Divisió Grup 54	30 setembre-1 d'octubre 2023	1-2 de juny 2024
Alella CF S12 A	Segona Divisió Grup 5	30 setembre-1 d'octubre 2023	1-2 de juny 2024
Alella CF S12 B	Tercera Divisió Grup 17	30 setembre-1 d'octubre 2023	1-2 de juny 2024
Alella CF S11	Segona Divisió Grup 5	30 setembre-1 d'octubre 2023	1-2 de juny 2024
Alella CF S10	Segona Divisió Grup 5	30 setembre-1 d'octubre 2023	1-2 de juny 2024
Alella CF S10 B	Tercera Divisió Grup 10	30 setembre-1 d'octubre 2023	1-2 de juny 2024
Alella CF S9	Segona Divisió Grup 4	30 setembre-1 d'octubre 2023	1-2 de juny 2024
Alella CF S8	Lliga Prebenjamí Grup 17	30 setembre-1 d'octubre 2023	1-2 de juny 2024
Alella CF S7	Lliga Prebenjamí Grup 9	7-8 d'octubre 2023	1-2 de juny 2024
Alella CF Veterans	Divisió d'Honor Vallés-Maresme	30 setembre-1 d'octubre 2023	1-2 de juny 2024
Unió Esportiva Alella A	Quarta Catalana Grup 11	16-17 de setembre 2023	18-19 de maig 2024
Bàsquet Alella Sènior A	Primera Territorial Grup 3	23-24 de setembre 2023	11-12 de maig 2024
Bàsquet Alella Sots-21	Campionat de Barcelona Nivell B Grup 2	23-24 de setembre 2023	11-12 de maig 2024
Bàsquet Alella Cadet A	Campionat de Barcelona Nivell C Grup 14	30 setembre-1 d'octubre 2023	16-17 de desembre 2023*
Bàsquet Alella Cadet B	Campionat de Barcelona Nivell D Grup 6	30 setembre-1 d'octubre 2023	16-17 de desembre 2023*
Bàsquet Alella Pre-Infantil	Campionat de Barcelona Nivell A Grup 3	30 setembre-1 d'octubre 2023	16-17 de desembre 2023*
Bàsquet Alella Mini U12	Campionat de Barcelona Nivell C Grup 19	30 setembre-1 d'octubre 2023	16-17 de desembre 2023*
Bàsquet Alella Mini U11	Campionat de Barcelona Nivell C Grup 4	30 setembre-1 d'octubre 2023	16-17 de desembre 2023*
Bàsquet Alella Pre-Mini	Campionat de Barcelona Nivell D Grup 10	30 setembre-1 d'octubre 2023	16-17 de desembre 2023*
Bàsquet Alella Mini Femení	Campionat de Barcelona Nivell C Grup 6	30 setembre-1 d'octubre 2023	16-17 de desembre 2023*
Alella FS Sènior A	Segona Catalana Grup 1	14-15 d'octubre 2023	25-26 de maig 2024
Alella FS Sènior B	Tercera Catalana Grup 1	14-15 d'octubre 2023	25-26 de maig 2024
Alella FS Sènior C	Tercera Catalana Grup 2	14-15 d'octubre 2023	25-26 de maig 2024
Alella FS Juvenil	Tercera Divisió Grup 1	14-15 d'octubre 2023	25-26 de maig 2024
Alella FS Cadet	Tercera Divisió Grup 1	30 setembre-1 d'octubre 2023	25-26 de maig 2024
Alella FS Aleví	Tercera Divisió Grup 1	14-15 d'octubre 2023	25-26 de maig 2024
Rugby Alella Masculí	Divisió d'Honor	Desembre 2023	Juny 2024
Rugby Alella Femení (Tintorerres)	Divisió d'Honor Grup B	30 setembre-1 d'octubre 2023	10-11 de novembre octubre 2023*
Vòlei Alella Sènior Masculí	Primera Catalana Grup B	23-24 de setembre 2023	20-21 de gener 2024*
Vòlei Alella Sènior Femení	Segona Catalana Grup D	30 setembre-1 d'octubre 2023	3-4 de febrer 2024*
Vòlei Alella Júnior Femení	Segona Catalana Grup A	30 setembre-1 d'octubre 2023	3-4 de febrer 2024*
Vòlei Alella Juvenil Femení	Tercera Catalana Grup D	30 setembre-1 d'octubre 2023	3-4 de febrer 2024*
Vòlei Alella Cadet Femení	Tercera Catalana Grup D	30 setembre-1 d'octubre 2023	3-4 de febrer 2024*
Vòlei Alella Infantil Federat	Preferent Infantil Grup E	30 setembre-1 d'octubre 2023	3-4 de febrer 2024*

*La classificació determinarà l'accés a un campionat posterior.

Més de
2.125.000
carnets

Les biblioteques
municipals també som
més que
un club

biblotecavirtual.diba.cat

La Diputació de Barcelona, amb els ajuntaments de la província, gestiona **233 biblioteques i 10 bibliobusos**, per posar a l'abast de tota la ciutadania la cultura, l'educació i el coneixement. **Som el club amb més carnets!** Si encara no el tens, fes-te'l i descobreix tots els avantatges i oportunitats que t'ofereix.

#BibliotequesSomMésQueUnClub
Xarxa de Biblioteques Municipals

Diputació
Barcelona

1822
2022

POLIESPORTIU

Comença un nou curs de l'Escola d'Iniciació Esportiva

Des del dilluns, 2 d'octubre, està en marxa el curs 2023-24 del programa d'activitats fisicoesportives dirigit i coordinat per la Regidoria d'Esports de l'Ajuntament d'Alella. L'objectiu és la promoció i la consolidació de la pràctica esportiva de la població infantil i/o juvenil a partir de la formació integral dels participants. Enguany, les modalitats esportives que s'ofereixen són atletisme (fins a 12 anys), gimnàstica rítmica, judo, patinatge, rugbi (fins a 11 anys), taekwondo i *outdoor*. Aquesta última activitat, de recent creació, inclou escalada, orientació, muntanyisme, *trail running* i BTT. Totes, a excepció de l'atletisme i el rugbi –que es realitzen a la pista d'atletisme i el camp de futbol–, es fan al Pavelló d'Esports Abelardo Vera. ●

Torna la pedalada familiar de la Festa Major

Com ja és habitual els últims anys, la Festa Major de Sant Feliu va anar carregada d'activitats esportives al poble. Una de les més destacades va ser el retorn de la pedalada familiar, una activitat esportiva i saludable que es va estrenar l'any 2019, però que no es va poder fer els anys posteriors a causa de la pandèmia. L'1 d'agost, desenes de participants es van trobar al pavelló i van iniciar conjuntament un recorregut de 4,5 quilòmetres que va acabar amb una sindriada refrescant al carrer Àfrica. Uns dies abans, el 21 de juliol, s'havia fet la tradicional caminada popular nocturna, que en la 22a edició presentava dos recorreguts de 6,5 i 9,5 quilòmetres, respectivament, i va acollir més de 200 participants. El programa esportiu es va completar amb el 3r Torneig de Pàdel de Festa Major, organitzat conjuntament pel Club de Tennis Alella Sistres i el Can Teixidó Pàdel Club i que també va ser un èxit de participació, i amb la cursa d'orientació per equips OrientAlella, el 30 de juliol. ●

FUTBOL

El primer derbi de la temporada acaba en taules

El sorteig del calendari de Quarta Catalana va dictaminar que l'únic duel que hi haurà aquesta temporada entre equips del municipi arribés molt aviat. A la jornada 3, a principis d'octubre, s'enfrontaven els primers equips de l'Alella CF i la UE Alella, emparellats aquest any al grup 11 de Quarta Catalana. Els dos equips tenien el mateix objectiu, aconseguir la primera victòria de la temporada, perquè no havien pogut aconseguir-ho en les dues primeres jornades. Cap d'ells ho va aconseguir perquè el partit, amb un bon ambient a les graderies, va acabar amb empat (1-1). Víctor Cuminal va avançar els verds a la primera part i Adrià Miravet va empatar pels groc-i-negres a vint minuts del final. Els dos equips hauran de millorar el rendiment ofert fins ara si volen ser a la part alta de la lliga. ●

FUTBOL

Els millors equips de Catalunya, al Torneig del Vi Vila d'Alella

Com l'any passat, l'Alella CF va organitzar un prestigiós torneig de futbol formatiu el segon cap de setmana de setembre. Enguany, el torneig era exclusivament de categoria benjamí i va comptar amb la participació, ni més ni menys, que els dos clubs catalans de Primera Divisió, el FC Barcelona i el Girona FC, a més d'altres clubs de renom com l'Europa, el Cornellà i l'Atlètic Balears. El guanyador va ser el Girona, que es va desfer clarament a la final del Badalona (8-1). L'afluència de públic al camp municipal d'esports al llarg de tot el cap de setmana va ser molt nombrosa. ●

VÒLEI

Torneig pretemporada

El Pavelló d'Esports Abelardo Vera va gaudir de la cita inaugural de la temporada del Club Vòlei Alella, que va organitzar per primera vegada un torneig amb la participació de tots els equips del club els dies 16 i 17 de setembre. El Molins, el Joventut les Corts, l'Espanyol, el Cerdanyola, el Sant Boi, el Premià de Mar i el Colegio Alemán van ser els convidats en les diferents categories (sènior masculí i femení, júnior, juvenil, cadet i infantil) i els partits van servir per preparar les lligues que ja han començat tots els equips del CV Alella. ●

CEDIDA

PROTAGONISTES

DAVID MARTÍNEZ arrasa aquesta temporada al Campionat de Catalunya d'Enduro Sènior C2T. Suma quatre victòries en quatre curses.

LAIA CONESA va disputar aquest estiu l'Eurobasket U18 a Turquia amb la selecció espanyola i va aconseguir la medalla de bronze com una de les jugadores destacades.

NORA GARCÍA també va obtenir la medalla de bronze en la Copa del Món de vela 420 celebrada a Alacant, juntament amb Mariona Ventura.

YOANA RODRÍGUEZ és la nova presidenta de la Unió Esportiva Alella en substitució de l'anterior president i fundador, Jordi Carriqué.

JORDI POMPIDO, després del seu gran rendiment goleador a la Unió Esportiva Alella, ha fitxat pel primer equip del CD Masnou i jugarà a la categoria superior.

COL·LEGI
SANTA MARIA DEL
PINO

**Escola totalment privada, trilingüe
i immersa en la Cultura de Pensament**

Ensenyament de qualitat, en plena natura

Infantil

Activitats en anglès cada dia, amb professors angloparlants nadius. Ambient proper, contacte constant amb la natura i les millors metodologies.

Primària

Aprenentatge cooperatiu i col·laboratiu, per projectes, anglès en grups reduïts, robòtica i programació, creativitat, música... Tauletes digitals i llapis electrònic.

Secundària

Motivació, acompanyament i orientació de l'alumne en aquesta etapa de consolidació personal i acadèmica. Educació física en un entorn verd. (Continuïtat Batxillerat a Barcelona).

Escola d'una sola línia caracteritzada per l'atenció personalitzada dels alumnes, de forma constant, perquè aprenguin a fer front als reptes de futur amb coneixement, pensament i intel·ligència emocional.

93 555 44 11

ALELLA, Maresme (BCN)

pinoalella.com

Cuina pròpia. Transport escolar.